

САНДРА БРАУН КАЖИ, ЧЕ МЕ ОБИЧАШ

Превод от английски: Валентина Атанасова, 1998

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Камил натисна рязко спирачките на малкия си автомобил, когато пред погледа ѝ се разкри Брайдъл Рийт^[1]. Беше следвала напътствията, които получи от информационния отдел на Историческия институт „Стантън Хол“, и бе тръгнала от централната част на Наткес по улица Хомокито. Жената от гишетото ѝ бе казала, че за да стигне до старото имение, трябва да завие наляво точно преди мястото, където пътят пресича магистрала 65.

Тя едва забеляза малкия избледнял знак, скрит сред гъстите храсти, който сочеше, че този неасфалтиран път води на изток. Пое по него и докато преминаваше през неравностите, гледаше с удивление величествените дъбове, по чиито огромни клони висяха сиви лишеи; магнолиите, по които все още се забелязваха няколко изящни и ароматни бели цвята, въпреки че бе краят на лятото; и подобната на фонтан фигура, образувана от храстите край пътя, която бе дала името на къщата с имението. Снежнорозите цветове на булчинския венец отдавна бяха опаднали от лятната горещина, но клоните все още бяха отрупани с нежни светлозелени листа.

Камил слезе от автомобила, оставяйки двигателя да работи. Загледа се в къщата пред себе си. В съзнанието ѝ оживяха най-значимите събития от нейната история. Бе построена през 1805 година. Бе двуетажна сграда, типична за архитектурата от колониалния период. От стаята на втория етаж се излизаше на балкон, който служеше и за покрив на верандата под него. Иззидана бе от червени тухли, които с течение на времето бяха избледнели до бледорозово. Шест бели колони се издигаха величествено от верандата и крепяха балкона. От всяка страна на огромната входна врата симетрично бяха разположени по три високи прозореца, покрити с тъмнозелени капаци. На тежка верига точно над входната врата висеше меден полилей.

Камил Джеймисън въздъхна в захлас и отново се качи в колата си. Докато изгасяше мотора, тя се изсмя на глас:

— Скарлет О'Хара, изяж се от яд!

След това се запъти към входа на къщата.

Потръпваше от възмущение при мисълта, че я бяха наели да възвърне някогашното великолепие на този замък. Дълбоко в себе си се молеше да се справи с това предизвикателство. Важно бе за кариерата ѝ на реставратор, както и за финансовото ѝ състояние.

Камил и нейната майка Марта притежаваха реставраторска фирма в Атланта. Марта Джеймисън се бе опитала да продължи бизнеса, след като почина бащата на Камил, но преди дъщеря ѝ да завърши колежа и да стане професионален реставратор, фирмата почти се бе превърнала в магазинче за сувенири, в което се предлагаша антики без стойност и невзрачни вехтории. Скоро след дипломирането си Камил започна да поръчва съвременни материали и инструменти за реставрация и подобри качеството на антиките, които продаваха. Марта ѝ предложи да работи като консултант за клиентите, които имаха нужда от съвет при избора на тапети, килими, завеси, мебели и проекти за цялостно обзавеждане. Благодарение на своя изтънчен вкус и приятните си маниери Камил бързо си спечели добра репутация и завидна клиентела. Сега бе наела още две жени, които помагаша в ателието, а майка ѝ се занимаваше със счетоводството и книгата.

Когато мистър Рейбърн Прескът от Наткес, Мисисипи, беше ѝ предложил да реставрира къщата му, тя бе приела с охота. Това бе най-важната работа, която ѝ бяха възлагали досега. Отлично познаваше къщите отпреди Гражданската война в старата част на Наткес. Заедно с майка ѝ бяха обиколили реставрираните жилища там по време на едно от ежегодните си пролетни странствания. Тогава Камил бе още малка, но тези забележителни домове бяха оставили трайна следа в съзнанието ѝ.

Рейбърн Прескът бе типичен джентълмен от Юга и се държа с Камил и Марта като истински кавалер. Другите жени от ателието бяха започнали да се кискат, когато той им заговори с по-ясно изразен южняшки акцент, отколкото бяха чували дори в Атланта. Несресаните му побелели коси бяха все още гъсти и отменати назад над високото му чело. Сините му очи не бяха загубили блясъка си, въпреки че бе почти на седемдесет. Беше висок, строен, изтънчен и сладкодумен.

Скоро след запознанството им той разказа на Камил за своята къща в Наткес.

— Срамувам се от това, мис Джеймисън. След като почина съпругата ми — преди повече от двадесет години, аз изоставих къщата и сега тя е в окаяно състояние. Заприличала е на ергенска бърлога. Синът ми прекарва повечето от дните си в нашата плантация отвъд реката, но и той като мен смята, че трябва да върнем на Брайдъл Рийт предишния му блясък.

— Какво хубаво име! — възкликна Камил и съзнанието ѝ започна да рисува въображаеми картини на къщата. — С радост ще приема предложението ви.

— Но ние дори не сме обсъдили вашето възнаграждение и някои подробности! — удиви се той.

— Няма значение, сигурна съм, че искам да го направя. — Тя се засмя, когато долови изненадата, изписана на лицето му, преди да се появи дружелюбна усмивка. Оказа се, че бе решил да се обърне към нея благодарение на горещата препоръка на негов приятел, собственик на малък ресторант на Пийчтрий Плаца, който бе обзаведен по проект на Камил. Рейбърн Прескът бе убеден в способностите ѝ. Поговориха за заплащането ѝ и тя бе смаяна, когато той назова сумата. Средствата, които бе готов да отпусне за покриване на разходите, бяха почти неограничени. Явно нямаше да ѝ се налага да пести. Настоя тя да остане да живее в Брайдъл Рийт, докато трае ремонтът. Определиха дата, удобна и за двамата, когато щеше да пристигне, и ето че сега тя стоеше тук, на площадката пред къщата, с чанта през рамо и чакаше някой да отвори в отговор на позвъняването ѝ. Когато разгледа отблизо лицето на къщата, забеляза, че боята се рони, медните орнаменти на входната врата бяха започнали да се покриват с ръжда, а дъските, по които стъпваше, се бяха изметнали. Ако и интериорът не бе в по-добро състояние, щеше да има доста работа. Камил се усмихна иронично на себе си: единственото важно нещо в живота за нея беше кариерата ѝ, за ужас на майка ѝ и близките ѝ приятелки, повечето от които бяха омъжени и вече имаха по няколко деца. Майка ѝ я насърчаваше да излиза с младежите, които си измисляха поводи да идват в ателието, но Камил оставаше равнодушна към опитите им да се сблизят с нея. Краткотрайните ѝ флиртове отминаваха, без да последва нещо по-сериозно, и Марта Джеймисън бе обезпокоена, че дъщеря ѝ явно не проявява интерес към ухажорите.

Камил се натъжаваше при мисълта, че майка ѝ страда заради нейния любовен живот — или по-скоро заради липсата на такъв, но не можеше да ѝ разкрие каква бе причината. Не можеше да ѝ каже: „Мамо, веднъж се отдах на мъж и след това чувствах само срам и унижение. Нямам намерение отново да попадам в този капан“. Дъщеря не споделя с майка си подобни неща. А и някои спомени ѝ причиняваха такава болка, че тя не желаше да ги разказва. Камил потръпна и въздъхна дълбоко, когато се сети какво бе преживяла... Точно тогава входната врата се отвори. Посрещна я едно усмихнато лице.

— Добър ден, аз съм Камил Джеймисън. — Тя се усмихна, без да осъзнава колко привлекателна изглеждаше, докато слънчевите отблясъци пробягваха по тъмните ѝ къдрици.

— Добър ден, мис Джеймисън. — Приветливото лице на мъжа все още се усмихваше. — Мистър Прескът ви очаква. Вълнува се като ученик, който за първи път ще танцува с момиче. Истински се радвам, че сте пристигнали благополучно. Той се притесняваше как една млада дама като вас ще измине сама с кола целия път от Атланта дотук.

— Нямах проблеми при пътуването. Аз също с нетърпение очаквам да видя отново мистър Прескът. — Тя прекрачи прага и влезе в преддверието, а мъжът ѝ стори път. Огледа се наоколо със страхопочитание. Всичко изглеждаше точно както си го бе представяла.

— Казвам се Саймън Мичъл, мис Джеймисън. Винаги когато имате нужда от нещо, можете да се обърнете към мен — каза мъжът и отклони вниманието ѝ от подробния оглед на къщата.

— Благодаря, мистър Мичъл. — Тя се усмихна искрено.

— Наричайте ме просто Саймън. Седнете, мис Джеймисън, а аз ще отида да потърся мистър Прескът. Мисля, че е в задния двор и полива градината си.

— Не е нужно да бързате, нямам нищо против да почакам — каза Камил.

Той кимна и се отправи към задната част на къщата по широк коридор. Камил почувства желание да надникне в стаите, разположени от двете страни на този коридор, но осъзнаваше, че бе по-добре да изчака нейният домакин сам да ѝ покаже дома си. Южняците като Рейбърн Прескът особено държаха на добрите маниери и етикета.

Тя седна на един стол в преддверието така, както подобаваше на истинска дама — с изправен гръб, събрани колене и ръце, елегантно положени в скута. Така я бе учила майка ѝ. Изведнъж ѝ се прииска видът ѝ да бъде по-изящен. Имаше естествено къдрава тъмна коса, дълга до раменете, която в особено влажни дни връзваше отзад на кок. Не успяваше да прибере само късите непокорни къдрици около лицето. Тъмният цвят на косите ѝ хармонираше с кайсиевия оттенък на кожата. Не можеше да се каже, че бе мургава, но не беше и светла. Лицето ѝ сякаш сияеше с цвят на топъл мед. Винаги бе завиждала на своите приятелки с порцелановобели лица, чиито страни порозовяваха от свян. Не бе доволна, че за сметка на това бе надарена с кожа, която през лятото придобиваше приятен кафеникав загар. Освен това, никой на света нямаше като нейните очи. Защо не се бе родила със светлосини, зелени, бадемови или дори кафяви очи, но без тези глупави златисти отблясъци! Другите кафяви очи бяха или с бадемов оттенък, или загадъчно тъмни като абанос, а нейните отблизо изглеждаха дори леко жълтеникави. Ненавиждаше ги. С дългите си тъмни мигли, удължените месести устни, леко кривнатия нос и тъмните къдрици тя приличаше на циганка. И баща ѝ се обръщаше към нея галено, наричайки я „малкото ми циганче“.

Не можеше да промени чертите на лицето си. Но в замяна на това винаги полагаше изключителни грижи за облеклото. Изборът на тоалети говореше за нейния усет към цветовете и дизайна, който толкова много ѝ помагаше в професията. Сега бе издърпала полата на жълтия си ленен костюм до коленете, за да може по-късно, като свали сакото, да остане по ефирната муселинена блуза, която бе облякла отдолу. От влажния климат в Наткес дрехите ѝ се намачкаха, а от прическата, която бе успяла да си направи сутринта, не остана и следа. Сега тя бе сигурна, че къдриците ѝ са в безпорядък.

От пътя навън долетя шум от гуми и от силно изскърцване на врата на автомобил. Тя чу как някой се изкачи бързо по трите стъпала, които, както си спомни, водеха към верандата, а след това направи три по-големи крачки по площадката пред входната врата. Вратата рязко се отвори, залюля се и се удари силно в стената. Чак тогава човекът, чийто силует се открои, осветен от следобедното слънце, се обърна и я прихлопна. Той запристъпва тежко по коридора, оставяйки след себе си дълги кални следи по дъбовия паркет. Походката му беше спокойна

и ѝ се стори някак позната, но Камил така се вбеси от нехайството, с което той стъпваше по пода с калните си обувки, и от начина, по който нахълта вътре, че не обърна особено внимание на познатата му осанка. Преди да осъзнае, че е по-добре да запази мълчание, тя промълви:

— Нищо чудно, че тази къща е в такова окаяно състояние. Ако всеки, който идва тук, е небрежен като вас, тя ще рухне за по-малко от седмица!

Мъжът внезапно спря и обходи с поглед коридора, явно изненадан от укоряващия женски глас. Понеже току-що бе влязъл отвън, където слънцето грееше ослепително, му бе нужно малко време, докато очите му отпочинат. Едва тогава я съзря в тъмното преддверие. Без да проговори, той свали сламената си капела и забърса потта от челото си. След това, все още държейки капелата, сложи ръце на хълбоците си и огледа Камил.

— Извинете — каза той с привидно спокоен тон, но личеше, че едва прикрива раздразнението си. Направи пет крачки напред и спря на метър от стола ѝ. Погледите им се срещнаха и останаха вперени един в друг. Дватама едновременно си поеа дълбоко дъх, продължавайки да се гледат втренчено.

Това не беше възможно! Той не можеше да бъде тук! Какво правеше точно тук? Той ли беше наистина? Не, не може да бъде...

Устата на Камил бе пресъхнала, тя едва дишаше. Направи усилие да преглътне. Сърцето ѝ биеше толкова силно, та ѝ се струваше, че той вижда как блузата ѝ леко потрепва. Тя почувства прилив на топлина, след това потръпна от студ. Ушите ѝ бучаха, сякаш до нея отекваше оръдеен изстрел. Позата на тялото му и смаяният му поглед издаваха, че и той бе не по-малко изумен.

Изглеждаше точно както преди около две години в Юта. Може би около очите му бяха се появили още няколко едва забележими бръчки, но ирисите им си бяха яркосини, а погледът му — все тъй поразителен, пронизващ и хипнотизиращ. Тя много добре познаваше хипнотичната им сила! По-висок ли беше? Не, така ѝ се струваше, защото бе седнала, но знаеше, че дори ако се изправи, ще стигне само до рамото му. Беше все така широк в раменете и тесен в ханша, както си го спомняше. Красотата на тялото, която бе разпалвала въображението ѝ в продължение на толкова месеци, не бе преувеличена в спомените ѝ, както сама се бе опитвала да си внуши. Сред кестенявите му коси се

виждаха няколко изсветлели кичура. Мургавата кожа на скулестото му лице контрастираше със синия цвят на очите. Беше впил жаден поглед в нея, тя се вираше в него по същия начин.

Не бе облечен със скиорския клин и някой от меките пуловери, с които го помнеше. Бе със сини каубойски панталони и кални ботуши, които тътреше по пода. Синята му памучна риза, влажна и покрита с петна от пот, бе разкопчана. Бе възпретнал ръкавите си, космите по ръцете и гърдите му бяха изсветлели от слънцето и бяха станали почти руси. На врата му все още висеше златният медальон, който Камил никога не бе забравяла. Той бе й казал, че кръстът е принадлежал на майка му. Верижката, на която го носеше, бе от масивно злато. Но изобщо не приличаше на женско украшение, особено когато бе скрит сред сплъстените от пот косми на гърдите му.

— Зак Прескът? — Тя едва успя да произнесе името му.

Когато мистър Рейбърн Прескът й се беше представил, изричайки името си, тя бе почувствала същата остра болка в сърцето си, която я пронизваше всеки път, щом си спомняше за ски екскурзията, на която бе отишла, след като завърши колежа. Дори не бе предполагала, че между тези двама мъже може да има някаква връзка. Зак никога не бе й казал откъде е, но и тя не бе го питала. А нима тогава това я интересуваше?

— Не се ли познаваме отнякъде? — попита той, опитвайки се саркастично да имитира сантименталния тон на холивудските актьори.

— Казвал си ми, че си фермер, но мислех, че се шегуваш — едва промълви тя.

Опита да се усмихне, но устните й трепереха. Не успяваше да ги помръдне.

Лицето му доби по-сурово изражение.

— И какво точно си мислила за мен? Любопитен съм да узная.

Язвителният му тон сякаш ужили Камил и тя потръпна. Угризенията, от които не бе могла да се отърси с дни, месеци, години, отново се възвърнаха, а с тях и чувството за вина и срам, което я караше да страда. Жълтеникавите й очи засвяткаха гневно.

— Какво би могло да бъде мнението ми за мъж, който така безжалостно прелъсти едно невинно момиче!

— Не по-различно от мнението за една жена, която е толкова лесно да прелъстиш.

Думите му сякаш се стовариха върху нея. Тя скочи от стола и застана срещу него.

— Ти... ти си противен и безсърдечен, нямаш съвест! Презирам те заради това, което ми причини!

— Никак не си убедителна, Камил — прекъсна я той и тя почувства желание да зашлеви надменното му лице. Но когато го чу да изрича името ѝ с плътните си меки и чувствени устни, сякаш застина. Изведнъж бе обзета от непреодолим копнеж да протегне ръка и да погали мургавата кожа на скулите му. Тя сви ръцете си в юмруци, за да прогони този порив. Дълго се взираха един в друг, докато чуха стъпките на Саймън от дъното на коридора. Камил се обърна с гръб към Зак и напразно се опита да придаде на лицето си спокоен израз.

— Мис Джеймисън, мистър Прескът иска да ви види. Здравей, Зак. Запознахте ли се вече?

Камил бе с гръб към него, но се досети, че Зак бе кимнал утвърдително, понеже не чу гласа му.

— Тогава елате с мен, мис Джеймисън, а после със Зак може да пийнете по нещо разхладително. Надявам се, че нямате нищо против да се срещнете с мистър Прескът на терасата.

— Не, ще ми бъде приятно.

Какво ли не би направила, за да се освободи от присъствието на човека, който стоеше зад нея! Без да се обърне, тя тръгна след Саймън по коридора.

Преминаха през остъклената задна веранда, разположена по цялата дължина на къщата, през чиито големи прозорци се виждаше цялото имение.

Саймън отвори една врата и Камил излезе през нея на терасата с тухлен перваз. Мистър Рейбърн Прескът стана елегантно от плетения си стол и тръгна към нея с протегнати ръце.

— Мис Джеймисън, радвам се да ви видя отново. Добре дошли в Брайдъл Рийт!

Гласът му бе приятен и мелодичен, какъвто Камил си го спомняше. Тя отвърна на искрената му усмивка, която почти я накара да забрави за неприятното изживяване от неочакваната среща със Зак.

— Благодаря, мистър Прескът, но, моля ви, наричайте ме Камил. Домът ви ми харесва. По-красив е, отколкото си го представях.

Той поклати глава със съжаление:

— Ако Алис, покойната ми съпруга, можеше да го види, със сигурност не би ми простила. След като я загубих, изпаднах в дълбока депресия, от която не можах да се съвзема с години. Присъствието на сина ми Закъри бе известна утеха за мен, но никой не би могъл да заеме мястото ѝ в живота ми. Заех се с плантацията и с неимоверни усилия успях да забогатя, но понеже почти не канех гости, освен нарядко за по някоя игра на покер, занемарих къщата. Затова ви наех да я възстановите. Разполагаме с всички съвременни удобства, но интериорът се нуждае от промяна. Напълно съм убеден в способностите ви.

Тя се усмихваше нежно, докато вървеше с него към една стъклена масичка, върху която бяха поставени кана с леденостудена лимонада и няколко чаши, чиито стени проблясваха на слънчевите лъчи, достигнали до тях през огромните корони на дърветата. Той дръпна един стол, покани я да седне и с мълчалив жест ѝ предложи чаша лимонада.

Докато се любуваше на прекрасните градини, които изглеждаха по-добре поддържани, отколкото тези пред къщата, тя обмисляше как да му каже, че е невъзможно да приеме поръчката. Не би могла да живее и работи в Брайдъл Рийт, в близост до единствения човек на света, когото искаше да забрави. Тук щеше да вижда Зак по няколко пъти на ден и винаги щом погледите им се срещнеха, щеше да я обзема смущение. Знаеше, че и той си спомня за последния път, когато бяха заедно. А това не би могла да го понесе! Но как да признае на този възрастен джентълмен, че се налага да го разочарова, защото в противен случай би рискувала да полудее? Чувстваше, че трябва да напусне къщата незабавно. Мисълта за оставане ѝ бе непоносима. А какво щеше да стане с кариерата ѝ? Как можеше да пожертва такава невероятна възможност?

— Харесва ли ви градината?

Въпросът на мистър Прескът я изтръгна от мислите ѝ. С широк жест той ѝ показа докъде се простираха лехите му:

— Гордея се с нея. Вече не мога да работя в плантацията, Зак за нищо на света не би ми позволил да отида отвъд реката. И затова

прекарвам цялото си свободно време в грижи за тези растения. Ето там имам няколко прекрасни корена домати. — Той посочи към големите махагонови сандъци в ъгъла на терасата и Камил изрази искреното си одобрение:

— Наистина изглеждат чудесно. Никога не съм виждала по-едри и се обзалагам, че и на вкус са също така хубави.

Лицето му засия.

— На вечеря ще ги опитате, особено се гордея с тях. Приятно ми е да отглеждам зеленчуци, но обичам и цветята си.

Камил разгледа безбройните лехи, висящи кошници и саксии, във всяка от които растеше различно цвете. Всичките бяха разцъфтели и цялото това богатство от цветове се сливаше в дъга. Папратовите растения в плетените кошници, които висяха от клоните на дърветата, бяха доста избуяли и на три пъти Камил трябваше да се отдръпне, за да не се закачи в тях. Сякаш бе попаднала в някакъв тропически рай.

— Сигурно ще ви липсва работата в градината, когато времето стане по-хладно — каза тя съчувствено.

— Да, но тогава със Саймън ще се занимаваме с нашите стайни растения. — Той поклати побелялата си глава. — Ще внесем повечето от тези тропически цветя и папрати вътре. Зак ме обвинява, че съм искал да го изгоня отгук, понеже от толкова много цветя в къщата не оставало място за него.

Предложи ѝ още лимонада, но тя отказа. Беше толкова мил и щедър. Как да му обясни какво възнамеряваше да направи, без да го засегне?

Той бе произнесъл името на Зак три пъти от началото на разговора им. Защо не бе споменал нищо за него в Атланта? Веднага би разбрала за кого става дума, защото това име не излизаше от мислите ѝ нито за миг. Щеше да изтъкне някаква причина, за да откаже поръчката и да избегне неудобството.

Тя почувства как по челото ѝ избива пот. А немирните къдрици, които едва бе успяла да приведе в ред с помощта на лак за коса, отново добиха обичайния си вид.

— Мистър Прескът, боя се, че има нещо... — започна неуверено тя.

— Ето те и теб, Зак! Ела да се запознаеш с нашата гостенка.

Камил търсеше закопчалката на чантата, която държеше в скута си, но притеснено вдигна глава.

— Вече се запознахме, татко.

Зак направи многозначителна пауза, след това добави:

— Срецнахме се в коридора.

— Добре. Искаш ли лимонада?

— Да, благодаря. Толкова е горещо...

— Зак, не забравяй, че отсега нататък с нас ще живее дама — смъмри го Рейбърн.

— Разбира се. Моля ви, извинете ме — обърна се той към Камил с престорен поклон. — Не ви ли е топло, мис Джеймисън? Да ви помогна ли да си свалите сакото?

Преди Камил да успее да отговори, той се промъкна зад нея и сложи силните си ръце на раменете ѝ. Тя потръпна, когато усети, че я докосва, и ѝ се прииска да изкрещи от гняв: той все още притежаваше силата да събужда у нея трепет, който не желаше да изпитва. Мъжът обхвана раменете ѝ и задържа пръстите си по-дълго, отколкото бе нужно да смъкне сакото. След това плъзна дрехата надолу, като проследи формата на ръцете ѝ. Закачи сакото на облегалката на стола ѝ, после седна срещу нея.

— Благодаря — едва промълви тя, преди да вдигне очи.

Току-що бе взел душ и мокрите му коси се спускаха над челото. Бе захвърлил работните си каубойски джинси и беше обул чифт колосани панталони с етикет на предния джоб. Те още повече подчертаваха стегнатите му хълбоци и мускулестите бедра. Очите му, впили се в нея, имаха ярък син цвят, погледът му бе изпълнен със сурово задоволство. Той се радваше на това странно стечение на обстоятелствата. Доставяше му удоволствие да я кара да чувства срам и неудобство. Истински мерзавец! — помисли си тя. Използваше жените за собствено удоволствие, а после се наслаждаваше на срама им. Тя изправи гръб и го прониза с хладен поглед, а след това насочи вниманието си към Рейбърн, който дори не предполагаше каква битка се разиграва в момента.

Камил опита да се съсредоточи върху последните му думи.

— ... Знам, че имате изключителен вкус и ще свършите чудесна работа, и за нищо на света не бих посмял да ви се меся.

— Мис Джеймисън — намеси се Зак. — Татко се опитва да ви каже, че не желае къщата ни да заприлича на някакъв натруфен бордей от Бърбън Стрийт.

— Закъри, така не се разговаря с дама! Прекалено много време прекарваш с работниците в плантацията — смъмри го баща му с укор.

— Моите извинения, мис Джеймисън.

Думите на Зак прозвучаха искрено, но по израза на очите му тя разбра, че изобщо не я смята за дама. Още по-обидена се почувства, когато той погледна към гърдите ѝ. Огнените му зеници сякаш стопиха ефирната ѝ муселинена блуза и Камил нямаше какво повече да крие. Дали си спомняше как изглежда голото ѝ тяло? Или оттогава бе имал връзки с толкова много жени, че отдавна я бе забравил? Все едно, тя не искаше да вижда самодоволния му израз, с който сякаш ѝ натякваше, че знае всичко за нея. Обзе я силно желание да грабне сакото и да се прикрие.

Страните ѝ добиха тъмен прасковен оттенък и възрастният мистър Прескът явно помисли, че ѝ прилошава от горещината.

— Простете, Камил — каза той. — Навярно сте уморена от пътуването. Можем да обсъдим останалите подробности след вечеря. Точно сега се нуждаете от почивка. Ще ви настаним в пристройката, която наричаме „дом на кралицата майка“. — Той посочи към един малък апартамент от другата страна на терасата, отделен от главната постройка. — Признавам, че името е доста странно, но след като се оженихме, майката на съпругата ми живя с нас няколко години и настояваше да има самостоятелен апартамент. Превърна стария гараж в прекрасно жилище. Надявам се, че ще ви хареса. Тя го кръсти така и оттогава носи това име.

Камил не смееше да погледне към Зак. Сърцето ѝ биеше силно, бе обхваната от ужас, но трябваше да го преодолее. Колкото по-скоро, толкова по-добре. Не можеше да остави този мил възрастен човек да си мисли, че ще остане тук и ще свърши това, за което бяха я наели. Благодареше на бога, че все още не бе похарчила никакви пари за материали за ремонта.

Тя се загледа в чашата си, проследявайки една капка, която се търкулна по стените ѝ и се вля в малкото езерце на дъното.

— Мистър Прескът, не зная как да ви кажа...

— Мис Джеймисън, позволете ми да споделя с вас, че и аз, също като баща ми, истински желая замисълът му да се осъществи. Той си науми да се захване с този проект още преди няколко месеца и сега няма търпение да започнете. Искрено се вълнува за това как ще реализирате планове му, а аз предполагам, че и вие със същото нетърпение очаквате да започнете ремонта колкото е възможно по-скоро.

Последните думи на Зак я пронизаха като с нож. Тя хвърли бърз поглед към него и видя как изваяното му лице прие заплашителен израз. Бе я усетил, че има намерение да се откаже от сделката, и така я предупреждаваше да не го прави. Защо ли? „... Колкото е възможно по-скоро.“ Когато погледна отново мистър Прескът, започна да осъзнава какво бе истинското положение. Той седеше спокойно, загледан в далечината, и бе вгълбен в собствените си мисли. Въпреки че през последните минути дори не бе помръднал, дишането му бе станало по-учестено и по лицето му бяха избили капки пот. Камил преглътна, обърна се към Зак и с мълчаливо повдигане на веждите му показва какво искаше да узнае. В отговор той кимна едва забележимо. Тя се отпусна на стола си, объркана от това непредвидено развитие на събитията. Как да постъпи? Нима трябваше да остане тук и да търпи оскърбителното държане на Зак? Бе приела да работи за мистър Рейбърн Прескът. Ако здравословното му състояние бе наистина тежко, тя беше длъжна да изпълни тази поръчка. Това, което се бе случило между нея и Зак нямаше нищо общо със сегашния ѝ дълг към баща му. Налагаше се да освободи съзнанието си от мислите за сина и да приема с безразличие пренебрежителното му отношение. А и може би нямаше да се виждат толкова често, колкото тя се опасявате.

Рейбърн почувства, че е настъпило неловко мълчание и побърза да го наруши:

— Зак, какво стана с добрите маниери? Аз ще заведа мис Джеймисън до апартамента ѝ, а ти ѝ донеси багажа.

Камил вече нямаше избор.

Тя измъкна от чантата ключовете от колата си и ги подаде на Зак, като избягваше да го докосва. Не обърна внимание на подигравателната му усмивка.

— В колата има и няколко каталога. Просто ги оставете там, ще си ги взема по-късно.

Усмивката му изчезна и той я погледна ядосано.

— Къде искаш да ги оставя?

— Моля?

— Къде да пренеса каталозите?

— Мисля, че... в коридора.

Той кимна и с бързи крачки прекоси терасата. Тя хвана мистър Прескът под ръка и тръгна с него към „дома на кралицата майка“. Това помпозно име ѝ харесваше. Той ѝ отвори вратата и двамата влязоха вътре. Нямаше климатична инсталация, но от тавана висеше голям вентилатор, който раздвижваше въздуха, и в малкия апартамент беше прохладно. Камил си помисли, че би ѝ било приятно да заспива с приятния шум от този вентилатор. Главното помещение не бе голямо, но изглеждаше доста удобно. Мебелите и украшенията бяха старомодни и овехтели, ала Камил не би ги заменила за стерилния комфорт на някоя хотелска стая. Леглото с балдахин бе от махагонова дървесина. Дългите ресни на светлобежовата кадифена покривка стигаха до пода. От вътрешната страна на прозорците висяха само тънки дантелени пердета, но Камил с радост забеляза, че имаше капаци, които би могла да затваря вечер, за да се скрие от чужди погледи.

— Харесва ли ви? — нетърпеливо попита Рейбърн. Стремезът му да я накара да се почувства като у дома си бе трогателен.

Тя сложи ръка на рамото му:

— Чудесно е, благодаря ви.

Той ѝ се усмихна.

— Боксът е там. — Посочи към един от ъглите на стаята. — Въпреки че се надявам винаги да се храните заедно с нас в голямата къща. Хладилникът е пълен с нектари и други разхладителни напитки. Ако се нуждаете от още нещо, повикайте Саймън. Банята е там, а това тук е килерът.

Той премина от другия край на стаята и отвори вратата. Помещението се изпълни с приятен аромат. Камил го последва и надникна над рамото му.

— Всичко вътре е от кедрово дърво — засмя се той. — Тъща ми поръча да го направят, когато обзавеждаше апартамента.

Затвори вратата на килера, хвана отново ръцете на Камил и ги задържа между загрубелите си длани.

— Радвам се, че сте тук. Не знаете колко много искам да осъществя този проект. Зак мисли, че това е поредното налудничаво хрумване на един старец и че го правя за себе си, а всъщност всичко е заради него. Надявах се, че ще се ожени и ще отгледа децата си в тази разхвърляна стара къща. Почти загубих надежда, че ще доживея да видя внуци. Искан ми се да ремонтирам дома и така да го накарам найсетне да помисли за семейство. По-леко ще ми бъде да си отида, ако зная, че се е задомил. Това, разбира се, да си остане между нас. — Той ѝ намигна заговорнически.

— Разбира се — едва промълви тя.

Старецът погали ръцете ѝ.

— Сега трябва да ви оставя да си починете. Ще вечеряме в осем часа. След малко Зак ще донесе багажа ви. Чувствайте се като у дома си.

Усмихна ѝ се още веднъж, преди да затвори вратата след себе си.

Камил хвърли бегъл поглед към кухненската ниша и банята. Вентилаторът се въртеше лениво и сянката му трептеше върху стените с пастелен цвят. Тънките пердета се залюляха от приятния летен бриз. Камил бързо събу обувките си и метна чантата върху палисандровия скрин. Сложи часовника си до нея, но когато свалеше обещите си, едната от тях падна и се търкулна под леглото. Тя се наведе да я търси, заставайки на четири крака с гръб към вратата. Докато се взираше в полумрака под леглото, опряла глава на пода, чу гласа на Зак:

— Хубава гледка.

Скочи като ужилена, обърна се към него и отмести няколко палави къдрици от порозовялото си лице. След това каза ядосано:

— Един джентълмен би почукал, преди да влезе.

Той сви рамене, без ни най-малко да се смути от гнева ѝ.

— За съжаление ръцете ми бяха заети. — Протегна ги напред заедно с чантите.

— Това не е извинение, можеше да извикаш.

— Да, можех — каза той с безразличие. Усмихна ѝ се предизвикателно и Камил вече съжаляваше, че допусна да остане насаме с него.

Тя го проследи с тревожен поглед, докато постави голямата ѝ чанта до килера, а след това занесе по-малката в банята, понеже беше се досетил, че в нея са тоалетните ѝ принадлежности. Да, той наистина

се разпореждаше като у дома си. Завиждаше му за очевидното спокойствие, докато дълбоко в себе си тя самата бе изпаднала в паника. Памучната му риза бе небрежно разкопчана до средата на гърдите и докато пренасяше тежките чанти, Камил забеляза как мускулите на раменете и ръцете му се издуваха под тъканта. Изсветлелите му от слънцето къдрици трептяха от полъха на вентилатора.

— Обслужване с усмивка, госпожице — каза той провлачено, докато излизаше от банята. Хвърли ключовете към нея така, че се удариха в гърдите ѝ. — Извинявай, но ми е чудно кой ти помогна с багажа в нощта, когато избяга от Сноу Бърд. Сигурно чантите са били тежки, както ги беше натъпкала с целия си екип за ски. Или толкова много бързаше да си тръгнеш, че успя да ги пренесеш сама? Мислех, че си твърде уморена за подобно усилие.

Той каза това с усмивка, но тонът му бе язвителен, а погледът на сините му очи — леден.

— Моля те, Зак, и за двама ни е по-добре да не споменаваме за последната ни... среща.

— О, да, разбира се, че е по-добре за теб, защото се страхуваш. Отново се готвеше да избягаш, нали? Докато седяхме на терасата, обмисляше своята малка реч, с която щеше да откажеш поръчката на баща ми.

— Да — призна тя. — Дори не ми бе хрумвало, че с мистър Прескът може да сте... роднини. Надявах се никога да не те срещна отново. Не бих се съгласила да остана при тези обстоятелства, ако ремонтът не бе толкова важен за баща ти. А и вече бях поела ангажимента.

— Е, каквато и да е причината, аз се радвам, че реши да останеш. — Той каза това с равнодушие, като че ли не желаше да я удостои дори с една проява на благородство.

Въпреки обидата, която почувства при мисълта за истинското му мнение за нея, тя успя да попита:

— Наистина ли е болен, Зак?

— Да — отвърна той рязко. Обърна се на другата страна и се загледа през широките прозорци. — Миналата година получи сърдечен удар и оттогава не се чувства добре. Прогнозата на лекарите не е много обнадеждаваща. Когато започна да говори за ремонт на къщата, го

насърчих да се захване. Той има нужда от занимание, а и това място означава толкова много за него. Колкото и да е голяма сумата, която ще е нужна, за да се приведе къщата в добър вид, аз с удоволствие бих я заплатил.

Искаше ѝ се да му каже: „Тя ще бъде твоето наследство, Зак“, но, разбира се, не можеше.

— Каза ми, че е наел реставратор от Атланта — продължи Зак. — Говореше с голямо въодушевление за способностите ти и за впечатлението, което си му направила, но нито веднъж не спомена името ти. Дори не ми дойде наум да го попитам. Не смятах, че има някакво значение, щом беше толкова доволен.

Все още с гръб към нея, той спокойно добави:

— Когато те видях днес и чух как дръзна да ми се караш в собствения ми дом, бях не по-малко изненадан от теб.

След това отново се обърна към нея, сви рамене и се усмихна многозначително.

— Ще свърша добра работа за него, Зак, обещавам. Въпреки някогашната ни... връзка. — Тя изрече последната дума шепнешком, смутена от интимния ѝ смисъл.

Строгите черти на лицето му сякаш омекнаха или сенките, които игриво пробягваха по него, ѝ създадоха това впечатление.

— Благодаря, Камил — промърмори той и бързо излезе от стаята.

[1] Булчински венец (англ.). — Б.пр. ↑

ВТОРА ГЛАВА

Камил взе душ и наметна бял халат. Не бе затворила капациите на прозорците, за да не спират и без това едва доловимия полъх на вятъра, но докато лежеше, се надяваше никой от хората, които минаваха покрай стаята ѝ, да не надникне вътре. Чаршафите на леглото ѝ бяха хладни и ухаеха на свежест. Тя се изтегна, напрягайки всичките си мускули. След това бавно ги отпусна и с наслада почувства как освобождава тялото си от напрежението, което я обзе още когато видя Зак Прескът в коридора.

Никога, дори в най-смелите си фантазии, не бе предполагала, че ще срещне отново този човек. Фактът, че той бе собственик на имението Брайдъл Рийт, чиято къща бе наета да възстанови, я поставяше в непоносимо положение. Как да се справи с него? Най-лесно би било да избяга, както Зак се бе досетил, че възнамеряваше да направи. Но сега знаеше, че не бива да предприема такава крайна мярка. Първо, ако се откаже, би пропуснала една изключителна възможност да напредне в кариерата си. Нуждаеше се от такъв важен проект, който в бъдеще да ѝ служи като образец. Сумата, която щеше да получи, ако го осъществи, също не бе за пренебрегване. Рейбърн Прескът разчиташе на Камил и тя не желаше да го разочарова, особено след като разбра, че е сериозно болен. Как щеше да обясни на майка си защо отказва поръчката? Разбира се, нямаше да ѝ каже истината. Освен това трябваше да си признае, че не желаше да достави удоволствие на Зак, като се откаже заради него. Той щеше да злорадства при мисълта, че тя отново проявява слабост. Щеше да си въобрази, че не бе достатъчно силна да понесе напрежението. Не, нямаше да му позволи да се наслаждава на победата си! „Ще си върша работата и ще му обръщам колкото е възможно по-малко внимание“, реши Камил.

Тя зарови ли е във възглавницата и заплака. Малко жени на света биха останали равнодушни в присъствието на мъж като Закъри Прескът... Та нали и тя самата не бе могла да му устои в Юта?

Камил въздъхна. Колкото повече ненавиждаше спомените, свързани с него, и се мъчеше да ги пропъди, толкова по-ясно те се открояваха. Трябваше да преодолее силата, с която я връхлитаха. Престана да се мъчи да се отърси от тях и се предаде на сладката болка, с която я изпълваха. Спомни си за Юта... за Сноу Бърд... за Зак.

Онази ски екскурзия бе подарък от майка ѝ по случай дипломирането. Камил се почувства виновна, понеже знаеше колко скъпо струва това и не пожела да го приеме. Майка ѝ бе вдовица и имаше известни финансови затруднения. Но всичко бе вече уредено, Марта настояваше, а освен това Камил трябваше да замине заедно с две свои приятелки. Родителите на момичетата се бяха срещнали тайно, за да планират зимното им приключение, понеже трите състудентки завършваха в края на есенния семестър.

Кати Грейсън и Ян Мърфи бяха като сестри на Камил. Трите заедно прекарваха часове в стаите си в пансиона, унесени в мечти за приключения, каквото очакваха да бъде тази екскурзия. Кати и Ян бяха опитни скиорки и повече мислеха дали там ще се запознаят с приятни млади мъже, отколкото какви бяха условията на пистите. Камил никога не бе карала ски и се притесняваше дали ще се научи.

Курортното селище Сноу Бърд, което се намираше на един час път от Солт Лейк Сити, бе точно каквото си го бяха представяли. Трите млади жени се качиха развеселени до стаите си в хижата и закачливо разговаряха за мъжа, когото бяха срещнали в асансьора, за плановете си за вечерта и най-вече за това какво щяха да облекат.

На вечеря Кати и Ян се запознаха с двама калифорнийци. Камил бе по-предпазлива в общуването си с непознати мъже. В колежа бе имала много приятели момчета, както и няколко кратки любовни авантюри, някои от които бяха оставили лоши спомени, а други — приятни, но не можеше безразсъдно да се впуска в многобройни краткотрайни връзки, както правеха приятелките ѝ.

През първите два дни тя се съсредоточи върху уроците по ски. Докато се упражняваше на пистата за начинаещи, се чувстваше като тромаво джудже пред Кати и Ян, които се състезаваха по стръмните планински склонове със своите опитни калифорнийски приятели.

Всеки неин мускул с болка се съпротивляваше срещу мъчението, на което го подлагаше, и почти целите ѝ хълбоци и бедра се бяха

покрили със синини. Удаваше ли ѝ се този спорт? Като че ли всички го обичаха, а тя сигурно беше изключение.

Но вечерта на втория ден, както си седеше в столовата на хижата, тя трепна... Кати и Ян бяха отишли да вечерят с приятелите си в Солт Лейк Сити и въпреки че бяха я поканили да ги придружи, тя бе предпочела да остане сама. Не желаше да се чувства излишна, искаше бързо да се навечеря, а после да се качи в стаята си и да се потопи в горещата вана, за да облекчи поне отчасти болките от контузиите си.

Не бе очаквала, че някой ще я заговори. Изненадана, чу гласа на Зак, който я попита сама ли е и дали би му позволила да ѝ прави компания по време на вечеря. Обърна се, за да види чий е този интересен глас, и веднага бе привлечена от ярките му сини очи. Усмивката му бе приятна и спокойна, излъчваше невероятен чар. Дали не бе сбъркал? Нима наистина този мъж, видимо по-възрастен от нея, я бе поканил да вечеря заедно с него?

Едва смънка нещо в отговор на въпроса му и той седна срещу нея. Споменът и за следващите няколко минути се губеше. Бе така зашеметена от поразителното му излъчване, че по-късно само се молеше в отговорите ѝ да е проличала поне част от нейната интелигентност. Но скоро закачливият му маниер я предразположи и те започнаха да разговарят приятелски за филми, книги и за ски.

По акцента му разбра, че е от Юга, а когато го попита с какво се занимава, той се засмя и отвърна, че е фермер. Тя си помисли, че се шегува, и също се засмя, след което преминаха на друга тема. С елегантен жест я покани на танц, но тя му отказа с признанието, че има толкова много контузии, та не би се захванала с нищо, което изисква и най-малкото физическо усилие. Когато свършиха с вечерята, продължиха разговора си на чаша капучино пред огромната камина в единия край на столовата. След това той я изпрати до стаята ѝ.

— Ще дойдеш ли утре на пистата?

— Предполагам, че тогава ще съм в по-добра форма — засмя се тя.

Усмивката и маниерите му бяха толкова пленителни, че я накараха пак да се усмихне от искрена радост.

— Благодаря ти, че се съгласи да вечеряш с мен, Камил. Може би ще се видим утре на склона. — Той подържа малко ръката ѝ в своята, след това се обърна и се отправи със спокойна походка към асансьора.

На следващата сутрин Камил бе обзета от необяснимо безпокойство. Припряно облече ски костюма, който най-много ѝ отиваше. Разсърди се на себе си, че се държеше като гимназистка, която се е увлякла по капитана на футболния отбор, но щом слезе за закуска, затърси с поглед лицето му в столовата.

Беше вече почти обяд, когато го видя отново. Той профуча покрай нея със зашеметяваща скорост. Но след това свърна и заора ските в снега, изчаквайки я да го настигне. Никак не ѝ се искаше да види колко тромаво се пързаяше.

— Добър ден! — весело извика той. Разрошените му от вятъра коси блестяха от ярката слънчева светлина. Тесният скиорски клин особено силно подчертаваше стройната му фигура, а слънцето на Юта придаваше на очите му ослепителен сапфирен блясък.

През останалата част на деня той почти не се отдалечаваше от нея. Когато тя се обърнеше неочаквано и забележеше, че я гледа, отвърщаше на усмивката му. По време на обяда, щом той се приближи и ѝ заговори, Кати и Ян едва не се задавиха със сандвичите си.

— Кинозвезда ли е? Боже мой, колко е красив! Камил, какво ти се е случило снощи? Криеш ли нещо от нас? Разкажи ни всичко.

Камил бе объркана от прекаления им интерес. Всъщност нямаше нищо за разказване — просто се бе държала любезно.

Вечеря с двете си умърлушени съквартирантки, чиито приятели си бяха заминали следобеда. Когато след това започна скромната танцова забава, Зак им се представи и покани Камил на танц. Тя му позволи да обвие ръце около нея, като се опита да не обръща внимание на изумените очи на приятелките си. Искрено се надяваше Зак да не е забелязал любопитните им погледи.

Той я притегли към себе си внимателно, тя се почувства безпомощна в силните му ръце. И това бе шеметно, опияняващо усещане. Зак танцуваше артистично, както вършеше и всичко останало, и Камил следваше опитните му движения. В един момент зарови брадичката си в тъмните ѝ коси и като че ли прошепна нещо или може би само така ѝ се стори.

Когато я освободи от прегръдката си и я поведе обратно към масата, тя едва прикриваше съжалението си.

На другата сутрин след закуска той се приближи към нея и поздрави Кати и Ян с покоряваща усмивка.

— Днес на таблото за афиши има обява за разходка с каруца. Искаш ли да отидем, Камил?

— Да — съгласи се тя и отвърна на усмивката му. — Сигурно ще бъде забавно. — Стараеше се да говори спокойно, а сърцето ѝ щеше да се пръсне от вълнение.

— Добре, тогава ще мина да те взема от стаята ти малко преди девет.

Махаха си през целия ден, когато се разминаваха по склоновете. Той не се прибра в хижата за вечеря, а Камил побърза да се нахрани и се качи в стаята си, за да се преоблече за разходката. Обу чифт тесни джинси, които смяташе, че най-добре биха подчертали фигурата ѝ, и натъпка крачолите им във високите до коленете ботуши. Облече мек пуловер от ангорска вълна. Бе сменила плътното бельо, което носеше под скиорския екип, с по-фино, като се надяваше, че няма да ѝ бъде студено.

Докато слизаха с асансьора, след като Зак я бе повикал от стаята ѝ, тя крадешком поглеждаше към него. Той също бе обут с джинси. Изпод оръфаните им подгъви се подаваха износени каубойски ботуши. Под овчия си кожух бе облякъл бял плетен пуловер от дебела прежда. Китките му бяха почернели от слънцето и покрити със светли косми.

Преди да излязат и да се отправят към фургона, теглен от коне, той я придърпа към себе си и внимателно събра ръбовете на палтото ѝ от заешка кожа. Закопча ципа ѝ, издърпвайки го плавно покрай гърдите ѝ чак до брадичката.

— Не искам да наистинеш — прошепна той и Камил потръпна, долавяйки нежната нотка в гласа му.

Настаниха се в закритата каруца за сено, сгущени под одеялата, които бяха получили от хижата. Всички запяха. Камил се усмихна, щом приятният му баритон докосна слуха ѝ, а топлият му дъх погали лицето ѝ.

Той обгърна раменете ѝ и я притегли по-близо до себе си. Вече бяха преплели краката си, за да се топят. Тя потръпна, когато той разкопча ципа на кожуха ѝ, пхна ръка под него и докосна шията ѝ. Пулсът ѝ започна да се учестява, когато пръстите му игриво погалиха врата ѝ. Когато тя свенливо вдигна очи и го погледна, той само се усмихна, наведе се и нежно я целуна по челото. Щом се върнаха с фургона до хижата, тъкмо бе започнал да вали сняг. Зак я свали на ръце

и Камил тръгна нагоре по стълбите, които водеха до сградата. Той нежно хвана лакътя ѝ и внимателно я придърпа назад.

— Мога да направя по чаша капучино. Искаш ли да дойдеш в стаята ми и да те почерпя?

Гласът му бе толкова вълнуващ, усмивката — толкова нежна, че Камил не можа да им устои, въпреки че в съзнанието ѝ вече просветна предупредителната лампичка. Тя кимна безмълвно и го хвана под ръка. Тръгнаха по заледените пътеки на комплекса към няколко други сгради. Това бяха вили с частни апартаменти. Зак обясни, че негов приятел притежава един от тях, в който му бе позволил да отседне. Той отключи вратата на една от стаите. Очевидно това бе мъжко жилище — таванът бе висок и наклонен и се виждаха грубите масивни греди на покрива. Изрисуваният прозорец в единия край на стаята бе отворен и през него се откриваше красив планински изглед. В кухненската ниша се влизаше през остъклена врата, а до нея, както Камил се досети, беше банята. Срещу каменната камина на отсрещната стена имаше огромна спалня с небрежно метната велурена покривка.

За да прикрие вълнението си, Камил каза:

— Явно тук класата е по-висока! Моята стая в хижата е хубава, но не може да се сравнява с тази.

Той ѝ помогна да си свали палтото и го преметна на един стол.

— Да, приятелят ми няма проблеми с парите. Не вярвам да е идвал тук повече от два пъти. Седни до камината, аз ще приготвя питиетата.

Влезе в кухнята, подсвирквайки си с уста. Изглежда, бе свикнал да остава насаме с жена в това жилище, малко по-голямо от луксозна спалня. Камил отиде до прозореца и разгледа пейзажа, като слушаше тракането на съдовете в кухнята.

— Заваля по-силно. Добре че навреме свършихме разходката си. — Тя неволно дръпна въжето, с което се спускаха пердетата.

Той се опита да сдържи усмивката си, когато видя това. Връщаше се от кухнята с две големи чаши, от които се издигаше пара. Тя се чувстваше като глупачка — нима наистина бе спуснала пердетата! Дали не беше си помислил, че желае да създаде интимна обстановка?

Той я притегли към себе си на постелката пред камината, изу мокрите ѝ ботуши и разтри пръстите ѝ, а след това протегна краката си към огъня.

Поговориха за незначителни неща. И се посмяха, когато си спомниха за един човек от каруцата за сено, който пееше фалшиво, но викаше най-силно от всички и объркваше останалите.

След като изпиха капучиното и баналният разговор, който донякъде успокояваше напрежението между тях, замря, той взе чашата ѝ и я остави до своята. Обърна се към нея, обгърна нежно лицето ѝ и го приближи към своето.

Устните му, които я докоснаха, бяха топли и неустойими и сякаш я приканиха да отговори на тази нежност. Когато за пръв път докосна езика му със своя, през тялото ѝ сякаш премина ток и тя поривисто го прегърна. Беше си представяла, че го целува, но не бе подготвена за усещането, което се разпали у нея.

Горещи, страстни целувки обсипаха лицето и шията ѝ и тя съвсем не усети как той успя да съблече пуловера ѝ. След това с усмивка прикова поглед върху ефирната тъкан на прозрачния ѝ сутиен, който не прикриваше гърдите ѝ, а, напротив, привличаше вниманието върху тях.

— Няма голяма полза от него — засмя се той и го разкопча отпред.

Ръцете му бяха опитни и разпалваха у нея желание, което никой от непохватните юноши в колежа не бе успял да събуди. Той зарови лице между гърдите ѝ и прошепна:

— Камил, Камил, толкова си сладка. И красива! Искам да се любим...

Не си спомняше дали бе кимнала, или бе казала нещо в знак на съгласие, или той бе приел мълчанието ѝ като доказателство, че и тя желаете същото. Мъжът я отнесе до леглото и отмести велурената покривка. Сигурно сама си бе събула джинсите, докато той с гръб към нея сваляше дрехите си, понеже помнеше, че в следващия миг двамата лежаха голи един до друг под чаршафите. Тялото му бе великолепно. Отраженията на пламъците танцуваха из цялата стая и обсипваха косъмчетата по гърдите, ръцете и краката му със златиста светлина.

— Камил — шептеше той, докато милваше гърдите ѝ. Впи устните си в нейните и тя бе безсилна да устои на страстта му. Любеше я нежно и пламенно. Бе я повел със себе си на страстно пътешествие и когато достигнаха кулминацията, фантазиите на Камил избледняха пред блаженството, което изпита в действителност.

Когато най-сетне се отдели от нея, той приглади влажните къдрици на слепоочията ѝ и потърси кехлибарените ѝ очи.

— Трябваше да ми кажеш, Камил. Съжалявам...

Тя се отпусна в прегръдките му и с наслада се заслуша в спокойния ритъм на сърцето му.

— Наистина ли? — прошепна тя.

Той тихо се засмя, но я придърпа към себе си и започна нежно да я милва, заровил лице в къдриците ѝ.

— Защо не ми каза?

Тя се надигна и го погледна недоверчиво.

— Ами защото това не е нещо, което се вметва ей така, между другото. „Какъв чудесен ден! О, впрочем знаеш ли, никога преди не съм спала с мъж.“ Какво щеше да направиш, ако бях ти се разкрила?

— Може би същото — отвърна той и плъзна поглед към гърдите ѝ. — Не бих могъл да ти устоя.

Отново я целуна, а след това ѝ помогна да се обърне настрани и я притисна към гърдите си.

— Заспивай.

Той докосна с устни ухото ѝ и положи глава до нея на същата възглавница.

Камил не мигна през цялата нощ. По равномерното му дишане разбра, че той спеше, но тя така се вълнуваше, че не може да затвори очи. Косите ѝ потрепваха от топлия му дъх. Силната му ръка бе обхванала хълбока ѝ. Чувстваше топлина, спокойствие и сигурност. Сякаш си бе у дома. Безгрижна и щастлива.

Въпреки че беше толкова неопитна, тя с радост бе чула тихите му стонове от удоволствие. Бе го накарала да изпита наслада.

Нещо в тези думи я измъчваше, понеже те изпълниха съзнанието ѝ с нежелани мисли. Нима за него това беше само едно кратко пътуване за удоволствие? По всичко личеше, че бе доста опитен в любовното изкуство, сигурно не можеше да се отърве от жени.

Чак сега Камил осъзна, че се беше предала без съпротива. Доброволно се бе втурнала в прегръдките му, в леглото му! Тогава се опита да си припомни това, което знаеше за него. Нищо! Нищо, освен името му и че имаше заможен приятел, чиято собственост бе това легло, в което така лекомислено се бе отдадала. Той също не беше я измъчвал с въпроси за самата нея. Не искаше да знае, не го

интересуваше. Беше се позабавлявал няколко дни и една нощ с жена, по-млада от него с десетина години, чиято неопитност навярно го възбуждаше. Камил се почувства опетнена и засрамена. Ласките му бяха нежни, внимателни и ѝ се сториха искрени, но бе сигурна, че те са били част от плана му да се домогне до нея.

Следващата ужасяваща мисъл я накара да потръпне. Ами ако е забременяла? Господи! Не вземаше никакви противозачатъчни. Ами ако вече носеше детето на този непознат?

Тя изпадна в паника. Реши да избяга. Отскубна се от топлата му прегръдка, като направи невероятно усилие да не го събуди. Събра си дрехите и се облече с треперещи пръсти. След като тихо се изниза през вратата, побягна в снежната виелица към хижата и поиска от сънения хотелиер да изготви сметката ѝ и да уреди превоза на багажа ѝ обратно до Солт Лейк Сити. Когато той се опита да ѝ откаже, понеже бе рисковано да се преминава през планинския проход в такава снежна буря, тя успя да го убеди, че наистина ѝ се налага спешно да замине. Избегна изпитателния му поглед.

Качи се в стаята си и бързо опакова багажа, като едва сдържаше плача си. Написа кратка бележка на приятелките си, за да не се разтревожат от внезапното ѝ заминаване. Излъга, че се бе обадила майка ѝ, за да ѝ съобщи, че някакъв стар приятел на семейството бил зле и нямало вероятност да оживее. Историята ѝ се стори доста неправдоподобна, но обърканото ѝ съзнание не успя да съчини по-добра.

Тръгна през нощта и пристигна в Солт Лейк Сити на разсъмване. Бе благодарна, че старият микробус от хижата и съненият шофьор я бяха откарали невредима до летището.

Качи се на първия самолет, който летеше на изток и правеше връзка за Атланта.

Сега бе средата на септември и те се намираха в Наткес, Мисисипи. Онези събития се бяха случили през декември в една заснежена планина в Юта. Оттогава бяха минали почти две години, но споменът за Зак Прескът не бе преставал да я преследва.

Като си мислеше за всичко това, тя си спомни, че миг преди да си тръгне, бе хвърлила последен поглед към леглото, където спеше той.

Под чаршафа личаха очертанията на мъжественото му тяло, косите му падаха над челото в безпорядък, а тъмните му мигли бяха отпуснати. Тогава я бе пронизала остра болка, мъчителна като глад, която едва не я накара да промени решението си.

Но ето че отново почувства тази болка...

ТРЕТА ГЛАВА

Камил се облече за вечеря с особено старание. Беше си донесла в Наткес една дантелена рокля без ръкави, въпреки че знаеше, че ще си я сложи само един-два пъти, преди да свърши летният сезон. След това щеше да я държи в гардероба до следващата пролет. Това беше една от любимите ѝ рокли, от тези, с които изглеждаше най-привлекателна. Две широки презрамки се връзваха зад врата ѝ на панделка, а гърбът оставаше гол и се виждаше приятният ѝ слънчев загар. Деколтетото бе леко изрязано, а талията се престягаше с широк колан от тъмнозелен сатен.

Камил никога не бе харесвала фигурата си и като ученичка бе плакала с дни, щом другите момичета започнаха да показват изваяни женски форми. Тя беше си останала слабичка и чак когато стана на около двадесет години, бюстът ѝ наедря, но ханшът и бедрата бяха все така стройни. Сега повечето ѝ връстнички, които бяха родили по едно или две деца, ѝ завиждаха.

Тя се напръска обилно с дезодорант и улови с поглед момента, в който ароматните капчици от флакона докоснаха нежните ѝ къдрици, които галеха раменете ѝ. Бе решила да не променя естествения вид на косата си. Защо да си прави труда? Колкото и да се стараеше да придаде някаква форма на плавите си кичури, влажният въздух на Наткес скоро щеше да им възвърне обичайното състояние.

Сърцето ѝ подскочи, когато съзря в огледалото отражението на Зак. Силуетът му се открие върху стъклото на вратата зад нея. Камил очакваше, че сама ще отиде до голямата къща. Дори не бе ѝ хрумнало, че ще ѝ изпатят придружител.

Той почука особено отчетливо. Лицето ѝ порозовя от гняв заради безочливостта му.

— Сега вече можеш да влезеш, Зак. Откога стоиш там?

— Ще ти кажа нещо, което ще те изненада. Никак не ми беше скучно.

Той се усмихваше цинично. Камил отново се обърна към огледалото, за да си сложи две малки перлени обеци.

— Готова съм — рече хладно тя.

Защо изглеждаше така невероятно красив? Кремавият му ленен костюм и бледосинята риза с разкопчана яка подчертаваха тена и яркия син цвят на очите му. Когато се усмихваше, зъбите му блестяха с искряща белота и контрастираха с мургавото му лице.

— Баща ми изпраща на дамата букетче розови пъпки от собствените му цветни лехи. Поръча ми да ти го предам и да те убедя да го сложиш на корсажа си.

Подаде ѝ малко букетче жълти рози, вързани с бяла сатенена панделка.

— Колко мило от негова страна! — възкликна Камил.

— Диърли, нашата икономка, го направи, но той сам откъсна розите. Направо си е загубил ума по теб.

Камил въздъхна, замаяна от аромата на нежните цветове, вдигна очи и срещна погледа на Зак. С изненада откри, че той непрестанно я наблюдаваше. Изразът на лицето му бе странен и Камил не успя да назове чувството, което се криеше зад него. Но когато мъжът видя, че тя го погледна, мигновено реагира с подигравателна усмивка.

— Предполагам, че трябва да сложа цветята в косите си. Няма как да ги закрепя на роклята.

С артистичен жест Зак обърна ревера на самото си и извади дълга права игла с перлен връх.

— Бил съм бойскаут, дойдох подготвен.

Той взе букетчето от ръцете ѝ и преди тя да усети какво възнамеряваше да направи, плъзна пръстите си под деколтето на роклята ѝ. Допирът на топлите му ръце до кожата ѝ ускори пулса на сърцето ѝ, накара я да затаи дъх и изпълни цялото ѝ тяло с една позабравена топлина. Дали беше ѝ се сторило, че пръстите на Зак леко трепнаха, когато докоснаха горната част на гърдите ѝ, докато прикрепяше букетчето? Дори когато цветята вече бяха закрепени, ръката му не помръдна оттам и тя усети неспокойното му дишане. Бавно вдигна очи и прокара поглед по косъмчетата на гърдите му, по мускулестия врат, волевата брадичка, чувствените устни и накрая достигна до сините очи, които я пронизваха с поразителна сила. Лицето му бе съвсем близо до нейното, но тя усети, че между тях

съществува невидима преграда. Никой от двамата не се решаваше да я разчупи... Тя веднага сведе поглед.

Зак ядосано изрече нещо и рязко отдръпна ръката си от корсажа ѝ. Движението му беше така внезапно, че се убоде на иглата.

— По дяволите! — изруга той, чувствайки остра болка. Яркочервена капчица кръв се появи на пръста му.

Камил инстинктивно улови ръката му.

— О, Зак! — прошепна съжалително тя. Доближи пръста му до устните си и внимателно изсмука кръвта, както би постъпила, ако сама се бе убола. Той си пое дълбоко дъх. Този звук я накара да се опомни и да осъзнае интимността на действието си. Отмести устните си от пръста му и погледна раната, която сега едва се виждаше. Пусна ръката му, като че ли бе я опарила. — Мисля... че вече няма да боли — плахо каза тя, без да вдигне поглед към него.

Той отвори вратата и я задържа така, докато тя премина бързо покрай него.

След като изпиха по едно питие в салона, Камил и нейните домакини спокойно вечеряха във всекидневната. Сервираше им една чевръста жена, която Рейбърн представи като „скъпата“ Диърли Билавд Мичъл^[1]. Тя и Саймън работеха в Брайдъл Рийт като домашна помощница и иконом, откакто Рейбърн за първи път бе довел тук бъдещата си съпруга.

Камил намери името ѝ за доста странно и когато Рейбърн видя учудения ѝ поглед, обясни, че майката на Диърли толкова харесвала звученето на двете думи, с които започва всяка сватбена церемония, че решила да кръсти така първото си дете.

— Радвам се, че съм се родила момиче! — пошегува се жената с усмивка.

Тя бе пълничка, а Саймън — слаб, но двамата си приличаха по дружелюбния си и весел нрав. Камил веднага ги хареса.

— Мис Джеймисън, вие сте толкова хубава, колкото ви описа мистър Прескът — продължи Диърли. — Но начинът, по който разказваше за вас, ме накара да се запитам дали намеренията, с които ви е поканил да живеете и работите в тази къща, са напълно почтени.

Когато видя, че Рейбърн се изчервява, тя се засмя закачливо. Домашната помощница очевидно бе толкова спокойна за работното си място в къщата, че си позволяваше да се шегува с работодателя си.

— Ако сега признаете, че ви е повикал, за да ви представи на Зак и да го попита за мнението му, напълно бих го разбрала — добави тя.

Отново искрено се засмя и изчезна през една врата, която вероятно водеше към кухнята. Камил се престраши и погледна към Зак, който мрачно се взираше в чашата си с уиски.

— Камил, моля ви, не се сърдете на Диърли заради дръзкия ѝ език — извини се Рейбърн. — С годините свикнахме с навика ѝ винаги открито да изразява мнението си.

Той ѝ се усмихна и тя го увери, че не се е почувствала засегната.

Диърли се върна с няколко табли, отрупани със захлупени съдове, и ги подреди на масата. Когато Камил получи порцията си, тя си отрязва едно парче от печеното телешко, което изглеждаше доста вкусно.

— Може би трябва да ви предупредя, че Диърли се съобразява с диетата ми и не слага подправки на ястията, преди да са готови. Ако ви се струва безсолно, не се притеснявайте и си сложете сол. Диърли няма да се обиди.

Рейбърн не започна да се храни, докато Зак не подаде на Камил солницата и черния пипер и тя поръси печеното си. Поднесе към устата си една апетитна хапка и погледна възрастния човек, който имаше угрижен вид.

— Чудесно е, мистър Прескът — усмихна се тя. — Не се тревожете, че мога да отслабна, докато съм тук. — Тя се засмя. — Всъщност, ако порциите винаги са толкова огромни, дори ще наддам.

— Възползвай се — каза Зак шепнешком, така че само тя да го чуе.

Вечният джентълмен Рейбърн я увлече в приятен разговор, разпита я за живота ѝ в Атланта, за семейството и интересите ѝ. Зак остана намръщен и мълчалив, проговаряше само когато баща му нещо го попиташе. Може би Рейбърн бе забелязал мрачното настроение на сина си, но не каза нищо.

— Карате ли ски? — Този въпрос бе толкова неочакван и без връзка с темата на разговора, че Рейбърн и Камил погледнаха Зак с

недоумение. Явно бе отправен към нея и за да скрие притеснението си, Камил весело отвърна:

— Да, един мой приятел има лодка и излизаме в океана винаги когато можем.

— Нямам предвид водни, а ски на писта — не престана да упорства Зак. Защо ли беше засегнал тази болезнена тема сега, когато тя бе в безизходно положение и не можеше да се защити по никакъв начин? Нима трябваше да разкаже пред Рейбърн какво се бе случило между тях...

— Бях на ски веднъж преди две години — отговори тя с привидно безразличие.

— Но сигурно сте ходили на ски и след това?

Очите на Камил засвяткаха срещу него, а в себе си тя потрепери от гняв. Бе изрекъл думата „ски“ достатъчно красноречиво, за да й стане ясно, че нямаше предвид зимния спорт.

— Не, карах само веднъж, но не ми хареса. А и не бях... много добра.

Процеди първите думи през зъби, а след това едва заговори с вперен в празната чиния поглед, защото не желаше да срещне подигравателното му изражение.

— Е, не знам — провлачено каза той. — Имате подходяща... физика за този спорт. Обзалагам се, че ако тренирате редовно, бихте могли доста да напреднете.

Тя се почувства жестоко унижена и с рязко движение стана от масата.

— Извинете ме, мистър Прескът. Ще дойда след малко... за да ме разведете из къщата.

Побягна от стаята и чу зад гърба си гласа на Рейбърн:

— Пропуснах ли нещо, Закъри? Какво толкова я разстрои?

Камил не изчака да чуе отговора на Зак, а бързо премина през къщата, прекоси терасата и влезе в пристройката.

Изми лицето си със студена вода, проклинайки шепнешком Зак. Нима непрекъснато щеше да я тормози през следващите няколко месеца, които трябваше да прекара тук? Нямаше ли начин да избегне язвителните му намеци за това, което се бе случило между тях преди почти две години? Как щеше да търпи постоянно да й се напомня за

една грешка, от която се срамуваше и копнееше да забрави завинаги? Мразеше Зак Прескът.

И тази омраза я подтикна да вземе решение да не му позволи да я смаже с жестокостта си. Нямахше да обръща внимание на опитите му да я унизи и засрами. Когато бе още ученичка, майка ѝ я съветваше да не отговаря на нахалните момчета, които я закачаха в училище. Щом разбере, че не би могъл да я разстрои или накара да се срамува, щеше да му стане ясно, че няма да постигне целта си. И вероятно щеше да престане.

Докато вървеше обратно към къщата, почувства, че куражът ѝ се възвръща. Рейбърн бе останал сам в салона. Без да го пита, той ѝ обясни, че Зак щял да прекара останалата част от вечерта другаде. Тя въздъхна с благодарност, но изпита леко разочарование, че той не можеше да види решителното ѝ изражение.

Рейбърн започна да ѝ показва къщата от двойния салон. Двете помещения бяха разделени с плъзгащи се врати от масивно дърво. Първото се използваше като всекидневна, а в другото привлече погледа ѝ един роял. Рейбърн сподели, че Алис била много добра пианистка и се зарадва, когато Камил му каза, че също умее да свири. Той държеше роялът да остане там.

Докато обикаляха из къщата, Камил си водеше бележки, записвайки кои мебели според нея се нуждаеха от обновяване, смяна на тапицерията или бяха толкова вехти, че трябваше да се изхвърлят. Отбелязваше по колко прозореца имаше всяка от стаите, опитваше се да си представи как би постигнала най-голямо пространство, като се разместят някои от мебелите, и да реши кой би бил най-подходящият цвят за всяко помещение. По-късно вечерта щеше да прегледа своите каталози и да потърси още идеи. Забеляза, че всичките ѝ тежки книги с планове и скици бяха пренесени в коридора. Значи все пак Зак не страда от пълна липса на възпитание.

През фойето Рейбърн я въведе във всекидневната, където бяха вечеряли. Опитното ѝ око вече бе успяло да я огледа и прецени. Показа ѝ една по-малка стая, където закусваха, и накрая кухнята, която за нейна радост вече бе оборудвана със съвременни домакински уреди. Промените тук щяха да бъдат само козметични. Диърли все още разчистваше след вечерята и много се зарадва, когато Камил я попита за мнението ѝ за различни съчетания на цветове. Обсъдиха няколко

комбинации и по ентузиазма на домакинята Камил разбра, че вече си бе спечелила една приятелка.

Рейбърн и Камил се изкачиха по широкото стълбище, което украсяваше единия край на коридора и се извиваше към втория етаж. Дъбовият парапет бе чудесен, но трябваше да се излъска, за да заблести отново. Тук щеше да падне доста работа, отбеляза Камил.

След като се качиха горе, Рейбърн ѝ показа стаите, разположени от двете страни на централния коридор. Идеята на Камил бе да го направи уютен като стая. Рейбърн обясни, че там се намират четирите спални. Две от тях бяха свързани с обща баня и представляваха господарския апартамент. Зак се бе настанил в една от тях.

— На този етап ще оставим сина ми сам да се погрижи за обзавеждането — разсеяно каза той и Камил въздъхна с облекчение.

След смъртта на Алис Рейбърн се бе преместил от господарския апартамент в една просторна спалня от другата страна на коридора. В нея имаше великолепно палисандрово легло с балдахин, гардероб и тоалетна масичка. Камил плесна с ръце от удивление при вида на тези прекрасни старинни мебели. Когато забеляза вълнението ѝ, Рейбърн се усмихна.

— Надявах се другата спалня да стане детска стая — въздъхна той. — Засега ще я оставим така, въпреки че не бих имал нищо против, ако решите да смените тапетите или да направите други промени, които считате за необходими. На тавана сме складирали няколко големи килима, мебели и други вехтории. Можете спокойно да ги огледате и ако откриете нещо ценно, да го използвате.

Камил реши да се възползва от тази възможност в близките няколко дни.

— Диърли и Саймън имат собствен апартамент над гаража и ме уверяват, че им харесва такъв, какъвто е в момента. Може би ще успеете да ги убедите, че едно ново боядисване няма да им навреди. След като ви пуснат в дома си, направете му основен ремонт — пошегува се той.

Камил забеляза, че Рейбърн изглежда изтощен. Обиколката из къщата беше продължила по-дълго, отколкото тя очакваше, и бе станало доста късно. За да не нарани самочувствието му, тя се престори, че е изморена:

— Съжалявам, но мисля, че днес ми се струпаха твърде много преживявания. Ако нямате нищо против, ще отида да си легна.

— Разбира се, разбира се — побърза да отговори той.

Докато слизаха по стълбите, тя му описа как смяташе да протече ремонтът.

— Утре сутринта ще започнем да разглеждаме каталозите и ще решим какви основни промени трябва да бъдат направени. Когато съставим подходящ проект, ще се обадя в ателието си и оттам ще поръчат всичко необходимо. Докато чакаме да пристигнат материалите, можем да се заемем с някои по-груби дейности — измазване на пода, боядисване, поправка на покрива. Вероятно ще имаме нужда от още помощници за по-тежката работа.

— Винаги когато нещо е необходимо, скъпа, обаждайте се, без да се колебаете!

Той я придружи до задния изход на къщата, но тя не му позволи да я изпрати по-нататък.

— Мога да се прибера и сама, мистър Прескът. Ще се видим утре сутринта. Приятна почивка.

— И на вас, Камил. Ако се нуждаете от нещо, просто позвънете по вътрешния телефон на Саймън или Диърли. Срещу всеки бутон има надпис за коя част на къщата е.

— Благодаря, лека нощ.

— Лека нощ. — Той замълча за миг, а след това плахо добави: — Радвам се, че сте тук, Камил. Мисля, че компанията ви ще бъде приятна за всеки от нас.

Тя му се усмихна, но в душата си съвсем не бе съгласна с него. Нима би могло да се очаква нещо добро от пребиваването ѝ под един покрив с човек, с когото изпитваха невъобразима ненавист един към друг?

Тя тръгна в тъмнината към своята стая.

Тънките пердета на прозореца трептяха от лекия бриз, когато Камил отвори очи в просъница и разбра, че все още е много рано. Беше затворила капациите, докато се преобличаше вечерта, но след като загаси лампата и се вмъкна под балдахина на леглото, установи, че със закрити прозорци в стаята ставаше още по-задушно. Тогава отвори отново капациите и се добра в тъмнината обратно до леглото.

Монотонният шум от мотора на вентилатора и прохладният бриз скоро я приспаха, въпреки че съзнанието ѝ бе изпълнено с тревожни мисли.

Сега тя повдигна чаршафа, придърпа нощницата си и залитайки, се отправи към банята. Наведе се над мивката и тъкмо си наливаше чаша вода, когато видя змията, навита като спирала около колоната отдолу. Камил изписка пронизително, изпусна чашата и тя звънко се разби в мивката. За миг остана вцепенена, но след това бързо скочи във ваната. Змията не можеше да допълзи дотам. Камил отново изпищя, когато дългото ивичесто влечуго започна да се развива.

Докато стоеше и хленчеше, тя чу как външната врата се отвори и затвори с трясък и някой влезе с тежки стъпки.

— Камил, добре ли си? — Тревожният глас на Зак едва достигна до ужасеното ѝ съзнание. Скована от страх, тя бе приковала поглед в змията като хипнотизирана.

Едрата фигура на Зак изпълни вратата. Беше се облякъл за работа в плантацията — с избелелите джинси и синята памучна риза. Сламената му каубойска шапка висеше на гърба, а от колана му стърчаха чифт кожени ръкавици.

Той погледна преbledнялото лице на Камил, която трепереше във ваната, без дори да предполага колко привлекателна изглеждаше така. Камил бе твърде уплашена, за да забележи, че той я изгледа внимателно от главата до петите. Розовата ѝ нощница имаше кройка на мъжка риза и едва докосваше горната част на бедрата ѝ. Тъмните ѝ къдрици бяха разрошени.

— Какво, по дяволите, ти става? — удивено попита той. Хвърли бърз поглед към мивката и съзря счупената чаша. — Поряза ли се?

Разтреперана, Камил посочи змията, която вече бе пропълзляла надолу по колоната под мивката.

— Виж! — каза тя с пресипнал глас.

Зак се наведе и видя какво бе предизвикало ужаса ѝ. С раздражение и лека насмешка той извика:

— О, за бога!

Камил едва повярва на очите си, когато видя как той сграбчи змията точно зад главата и вдигна от пода гърчещото се тяло. Зак погледна първо към влечугото, после към нея, поклати учудено глава и излезе от стаята. Камил чу как вратата отново се затвори.

Все още стоеше в средата на ваната и трепереше, когато след няколко минути Зак отново влезе в банята. Той застана с ръце на хълбоците и я изгледа с пренебрежение.

— Уплаши ме до смърт с писъците си. Чувала ли си някога приказката за лъжливото овчарче?

— Но... не беше ли отровна?

Тя не можеше да престане да заеква, устните ѝ все още трепереха.

— Не, той е приятел на семейството и живее в градината на татко. Това е един безобиден тамнофис^[2].

Спокойният му тон я вбеси. За нея нямаше значение каква бе змията. Всички видове ѝ се струаха еднакво противни. За да не го остави да злорадства, тя изкрещя:

— Толкова разбирам от змии, че дали е тамнофис или воден мокасин^[3], все ми е едно.

— Водните мокасини обикновено се срещат там, където има вода, и са с грозен кален цвят. Нямаат красиви шарки като на нашите приятели тамнофисите.

Той се подиграваше с нея, говорейки ѝ с напевния тон, който използват учителките от детската градина, когато разговарят с хлапетата. И понеже нервите ѝ вече бяха опънати до скъсване, тя не можа да понесе тази подигравка. Въпреки цялото си старание да не заплаче, не успя да сдържи сълзите си. Раменете ѝ трепереха, а когато се опита да проговори, отново взе да заеква:

— Мразя... мразя змиите... Не ме интересува от какъв вид са! Това ме изплаши. Не можах...

Тогава той обви ръце около нея и я вдигна от ваната. Едната си ръка пхна под коленете ѝ, с другата придържаше раменете и така я изнесе от банята. Седна на леглото и нежно я залюля в скута си.

— Истински се изплаши, а? — прошепна той и отмести назад падналите над челото ѝ кичури. — Извинявай, че се пошегувах с теб. Но вече го няма, всичко е наред.

Тя извърна лицето си към гърдите му, зарови го в меката му риза и отново избухна в неудържим плач. Той я погали по бузата и продължи да я успокоява. Най-сетне тя успя да се съвземе, сълзите ѝ пресъхнаха. Потръпна при мисълта, че сигурно в неговите очи изглеждаше голяма глупачка. Бавно вдигна глава.

— Съжалявам, че те разтревожих — започна да се извинява тя. — Сигурно си станал рано заради работата в плантацията. Радвам се, че ми се притече на помощ, иначе сигурно щях да стоя във ваната цял ден. — Тя се усмихна с треперещи устни и отмести поглед от пронизващите му сини очи. — Как мислиш, че е влязла змията?

Той се засмя:

— Сигурно е чул за нашата очарователна гостенка и е дошъл да те види. Предполагам, че някак е пропъзлял по тръбите. Не се тревожи, ще поръчам на Саймън да провери и да запуши отвора. Не мисля, че ще имаш ново посещение. Ти си го изплашила толкова, колкото и той теб.

Тя неволно се притисна до него. Със силните си пръсти той повдигна главата ѝ така, че очите ѝ застанаха точно срещу неговите.

— Намокри ми цялата риза! — закачливо ѝ се скара.

— Извинявай за това — тихо продуматя и прокара пръсти по ризата, която покриваше широките му гърди. Тялото му трепна едва забележимо. Когато отново го погледна в очите, тя забеляза, че изразът им сега бе по-различен. Камил изведнъж разбра колко близки бяха двамата в този момент. Чувстваше допира на меките му джинси до голите си бедра и усети, че сърцето ѝ биеше учестено. Бе притиснала гърдите си в неговите.

Силните му, почернели от слънцето пръсти обхванаха тила ѝ и той доближи устните си до нейните. Целувката му бе страдна и топла и за пръв път... искрена. Изведнъж неугасващият спомен за чувствеността на устните му отново оживя и се превърна в действителност.

Езикът му докосна нежно устните ѝ и ги разтвори. Тя усети надигащата се в него страст и дъхът ѝ спря.

Дъжд от нежни целувки обля скулите ѝ, челото ѝ, слепоочието ѝ, крайчеца на ухото ѝ. Тя въздъхна замаяно, когато долови приятния свеж аромат на неговия одеколон. Само Зак би си сложил одеколон, преди да отиде да работи цял ден на полето!

Въздишката ѝ го накара да потърси отново устните ѝ и той ги докосна с няколко кратки нежни целувки. Камил започна да стене, когато той постави ръцете ѝ така, че да обгърнат шията му, и в същото време страдно впи устните си в нейните. Целувката бе дълбока, всички сетива на Камил се вцепениха от блаженство. Тя едва усети как

ръката му се придвижи до горните копчета на нощницата ѝ. Хладният въздух докосна кожата ѝ, дъхът ѝ секна и тя отлепи устните си от неговите. Тогава почувства как той плъзна ръката си под разкопчаната ѝ нощница и обхвана гърдта ѝ.

— Зак... моля те... — задъхано каза тя.

— За какво ме молиш? Какво искаш, Камил? — попита той шепнешком с устни, долепени до шията ѝ, като в същото време докосваше с пръсти зърната на гърдите ѝ.

— Не, Зак, моля те! — тихо мълвеше тя.

Но изведнъж се чу шум от затваряне на врата. През терасата долетя гласът на Саймън, който си бърбеше с Диърли по пътя към голямата къща, преди всеки от тях да се залови със сутрешните си задължения.

Камил скочи от коленете на Зак и си загърна гърдите с нощницата.

Когато се закопча и отново застана с лице към него, страните ѝ бяха порозовели от свян и притеснение. Знаеше, че стройните ѝ крака бяха съвсем голи и Зак се възползваше от това, плъзгайки бавно поглед по тях.

Той присви крайчеца на устните си и се усмихна подигравателно.

— От какво се страхуваш? — провлачено каза Зак. — Да не загубиш целомъдрието си ли?

Тя го погледна гневно, но и надменно.

— Въпросът звучи нелепо от твоята уста!

Той стана от леглото грациозно като дива котка и придърпа каубойската си шапка ниско над веждите. Тръгна към нея и само благодарение на твърдата си решителност Камил не помръдна от мястото си. Искаше ѝ се да избяга от сините очи, които я изгаряха с упорития си изпитателен поглед.

— Красива си сутрин! — прошепна той, заставайки пред нея.

И дръпна закачливо една от немирните ѝ къдрици, преди да се обърне и да излезе. Докато пресичаше терасата, той си подсвиркваше. Подсвиркваше си! Безразличието му към всичко я вбесяваше. За него това, което току-що се бе случило между тях, не означаваше нищо, докато кръвта във вените ѝ се изпълваше с унищожителен огън.

[1] Dearly Beloved (англ.) — скъп, любим, възлюбен. — Б.пр. ↑

- [2] [Северноамериканска неотровна змия. — Б.пр. ↑](#)
- [3] [Северноамериканска отровна змия. — Б.пр. ↑](#)

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Същата сутрин Камил и Рейбърн започнаха ремонта на Брайдъл Рийт с обсъждане на различни цветове и мотиви. Камил бе изненадана от изключително добрия вкус на възрастния човек. Беше доволна, защото идеите им за това как трябваше да изглежда къщата след ремонта почти съвпадаха. Камил имаше предпочитание към изчистената, ясна и елегантна линия с известна доза изтънченост. Мразеше, когато влезе в някоя стая, да чувства, че се задушава и да не може да оцени достойнствата на самото помещение. Рейбърн одобри избора ѝ на цветове за стените и завесите, тъканите за тапицериите, както и преобладаващите цветове, които старателно бе подбрала. Изпробваха по няколко различни съчетания за всяка стая, докато постигнаха съгласие за най-подходящите тоналности. Тя внимателно записваше на гърба на всяка от мострите какво количество бе необходимо. Искаше, когато съобщава поръчките, да няма грешки или неточности.

Продължиха работата си и следобед, но по настояване на Саймън прекратиха преди четири часа. Саймън я бе посъветвал да се прибере в пристройката и да си почине, но Камил се досещаше, че всъщност той мисли за здравето на Рейбърн и търси начин да го накара да полежи до вечеря.

Камил не се видя със Зак, докато не стана време за вечеря. През целия ден тя мислено преживяваше отново случките от сутринта и се гневеше на себе си, че му бе позволила да я целува с такава буйна страст. Сигурно цял ден ѝ се надсмиваше, когато се сетеше как сама се бе хвърлила в обятията му! Камил почувства силна ревност към онази, която го бе направила толкова вещ в любовното изкуство.

Ненавиждаше се, задето толкова лесно се бе предала. Той едва я бе докоснал, а тя веднага бе готова да му отвърне. Двете години, които бяха изминали след Сноу Бърд, сякаш се стопиха и целувките му върнаха отново опиянението, което я бе обзело тогава, докато лежеше в топлата му прегръдка. Устните му нежно бяха поискали отговор от

нея и не бяха останали разочаровани. Ръцете му се придвижваха по тялото ѝ тъй ласкаво, че я оставяха без дъх. Никога не бе допускала друг мъж толкова близо до тялото си. Защо точно Зак, каква власт притежаваше той над нея? Чувството ѝ за независимост и твърдост изчезваше в мига, когато той я притиснеше към себе си. Положението беше опасно: веднъж вече лесно му се бе оставила да я подведе и все още не можеше да се освободи от чувството за вина. Нямаше намерение да повтори същата грешка.

За вечеря Камил облече обикновена памучна рокля. Беше златистожълта на цвят и прекрасно се съчетаваше със златистите петънца в очите ѝ. Когато влезе в салона, видя, че Рейбърн бе седнал в креслото, което бе набелязано за смяна на тапицерията. Беше едно от любимите му и плахо бе помолил Камил да му позволи да го запази, а тя се беше съгласила с усмивка. Зак се бе изправил до един дълъг бюфет и си наливаше питие.

Широките тъмносини панталони стояха съвършено на дългите му силни крака, а светлобежовата копринена риза галеше добре оформените му мускули при всяко движение. Когато чу, че тя влиза, той се обърна. Камил преглътна притеснението си и тихо промълви:

— Добър вечер.

— Здравей. Искаш ли нещо за пиене?

Дори гласът му звучеше съблазнително.

— Бяло вино, моля. С лед.

— Питие за една истинска дама, Камил — каза Рейбърн с одобрение. — Не харесвам жени, които пият силен алкохол. Тъкмо казвах на Зак за някои от плановете, които направихме днес. Още веднъж се убедих във вашия талант.

— Благодаря за комплимента, мистър Прескът. Надявам се, че и синът ви ще бъде доволен от резултата. — Тя погледна към Зак, който все още стоеше до нея с питието, което ѝ бе приготвил. — Ако искаш да видиш какво сме избрали, бих се радвала да ти покажа, преди да се обадя и да дам поръчките си.

— Много любезно от твоя страна, Камил, но аз също се доверявам на преценката ти. Казах ти мнението си за това как не трябва да изглежда къщата. Татко твърди, че харесваш семплия дизайн. Ще оставя на вас двамата да се погрижите за ремонта, а резултатът ще бъде изненада за мен.

Със сигурност бе в добро настроение. Тя бе очаквала отново да се държи саркастично, особено след сутрешната случка в стаята ѝ. Този Зак повече приличаше на чаровника, който за първи път я бе прельстил в Сноу Бърд. Но така беше дори по-опасен, трябваше да бъде нащрек.

След вечерята Рейбърн накара сина си да разкаже на Камил за плантацията им. Тя бе впечатлена от това, което успя да научи въпреки съдържаността на Зак. Той сякаш се чувстваше неудобно заради голямата площ земя, която притежаваше и управляваше, и от огромните приходи, които тя му носеше всяка година. Основната им култура бе памук, но отглеждаха и други в по-малки количества и дори бяха започнали да развъждат коне — дейност, която Зак желаше да доразвие.

— Наткес има толкова богата история! — отбеляза Камил, когато разговорът прекъсна за малко. — Винаги съм обичала да чета за нея.

— Интересно е, че повечето от нашите прадеди, които са основали колонията, са избрали да живеят по високите хълмове край река Мисисипи, а плантациите им са били от другата страна, в Луизиана. Сигурно те са били първите американци, които ежедневно са пътували до работата си и обратно.

Зак се усмихна и цялото му лице засия, а в лазурносините му очи се отразяваха пламъците на свещите. Камил се почувства щастлива за първи път от пристигането си.

— Искам някой ден, докато времето е все още подходящо за излет, да заведеш Камил до плантацията, и да си направите една приятна разходка — каза Рейбърн.

Погледите на Камил и Зак, който седеше срещу нея, се срещнаха. Сърцето ѝ подскочи при мисълта за един цял ден насаме с него. Очите му я гледаха тъй предизвикателно, че я накараха да отмести поглед.

— Аз също бих искал да я разведа из плантацията — съгласи се той, докато ставаше от масата. — Но сега трябва да ме извините. Тази вечер имам среща.

Спокойствието и безразличието, с което направи това съобщение, порази Камил като гръм. Но тя веднага се ядоса на себе си заради чувството, което изпита. Какво от това, че щеше да прекара вечерта с друга жена? Това съвсем не я засягаше. Но защо тогава веселото ѝ настроение отпреди само няколко мига изведнъж изчезна?

Зак пожела лека нощ първо на баща си, а след това и на нея, и с леки стъпки излезе от стаята. Стори ѝ се, че погледът му към нея бе подигравателен и надменен. И тогава гневът към собствената ѝ личност се обърна към него. Трябваше да му покаже, че за нея нямаше да има никакво значение дори ако си бе уговорил срещи с десет жени за една нощ!

Тя прие да участва в една игра на бридж. Рейбърн се явяваше неин партньор, а другата двойка бяха Саймън и Диърли. Закачаше се с тях и се преструваше, че се забавлява. А в душата си не преставаше да се измъчва от мисълта коя ли бе жената, която цяла вечер се радваше на вниманието на Зак.

Дните минаваха бързо. След едноседмични обсъждания Рейбърн и Камил вече бяха решили какви материали да поръчат за обзавеждането на къщата. Камил позвъни на своята помощница в Атланта и подробно ѝ продиктува списъка с поръчките, които тя трябваше да направи. Камил я помоли да се обади, ако не успее да намери нещо или възникнат други проблеми със заявките, а след това пожела да разговаря с майка си. Поприказваха си, Камил я увери, че е добре и че семейство Прескът са очарователни. Поне по-възрастният от тях, добави тя наум.

Радко виждаше Зак през деня. Той тръгваше за плантацията рано и се връщаше точно преди вечеря. Много често дори не сядаше с тях на масата и Рейбърн споменаваше, че имал други планове. Отсъствието му ѝ причиняваше болка, защото въпреки че не желаше да си признае, през тези дни всичките ѝ мисли се въртяха около него. Чувстваше се щастлива, когато той седеше срещу нея на масата вечер. Въпреки завоалираните му намеци, които само тя разбираше, компанията му ѝ бе приятна. Безочieto и сарказмът му дълбоко я нараняваха, но предпочиташе да страда, отколкото да го няма.

Никога не говореше за жената, с която излизаше, и Камил не би научила нещо за нея, ако Рейбърн веднъж не бе я назвал „вдовицата Хейзлет“. Тя се опита да довърши вечерята си спокойно, след като той за пръв път спомена тази, която бе спечелила симпатията на Зак.

— Вдовицата Хейзлет? — попита Камил с престорено безразличие.

— Да, Зак често се вижда с нея, въпреки че аз никак не я харесвам. Тя е... фалшива, превзета. Всеки път, когато е със Зак, го пази ревниво като орлица малкото си и не допуска до него почти никого. Освен това тя е привърженик на модерните идеи за възпитание на децата. Има две свои, те са чудесни хлапета, любезни и умни. Но всяка есен ги изпраща в пансион, а летните им ваканции запълва с ученически лагери и гостуване при бабите и дядовците. Надявам се Зак да прояви достатъчно здрав разум и да не се обвързва сериозно с такава жена.

Камил се усмихна на себе си, но преди да погледне към Рейбърн, лицето ѝ прие отново сериозно изражение. Вече имаше поне известна представа за приятелката на Зак и знаеше, че тя не се ползва с одобрението на баща му. Безспорно Камил бе в по-добра позиция от нея.

Изведнъж тя стана. Какво я интересуваше любовният живот на Зак? Що за човек би бил този, който прелъстява едно невинно момиче, а след това не изпитва никакво чувство на угризение за това, че ѝ е отнел нещо, което никога не би му принадлежало? Освен, разбира се, ако станеше неин съпруг. Не, не ѝ трябваше мъж като Закъри Прескът.

Тя почти успя да убеди себе си в това.

Помагайки си с местния телефонен указател, Камил започна да преговаря с дърводелци, бояджии, работници по лепене на тапети, тапицери, шивачки. Името Прескът бе доста известно, както и Брайдъл Рийт. Тя с радост установи, че нямаше да има проблеми с намирането на специалисти, които да ѝ помагат при ремонта на къщата.

Работните дни протичаха по един и същ начин, спокойно и без умора.

Неусетно настъпи есента. Летните цветя на терасата вече не бяха така отрупани с цвят, само хризантемите украсяваха Брайдъл Рийт с дъга от есенни багри.

Една сутрин от ниско надвесените облаци, които от няколко дни помрачаваха небето, заваля дъжд. Саймън позвъни в стаята на Камил, за да ѝ съобщи, че Рейбърн няма да слезе за закуска и че тя може да ползва почивен ден. Възрастният джентълмен решил да прекара деня в стаята си и да прегледа счетоводните книжа на плантацията. Камил

знаеше, че с всичко, свързано с фермата, се занимава Зак, но ѝ бе приятно да научи, че той позволяваше на баща си да ръководи счетоводството и по този начин поддържаше у него чувството, че все още може да бъде полезен.

Докато обуваше удобни джинси и тъмна памучна риза, тя реши през този ден да претършува тавана. Още откакто Рейбърн за първи път бе споменал за него, имаше силно желание да провери какви съкровища се криеха там.

Докато наблюдаваше дъждовните струи навън, които образуваха голяма локва на терасата, тя с тревога си спомни, че няма чадър. Влезе в банята, откачи една хавлиена кърпа и покри с нея главата си. Бе пригладила косите си назад и ги бе прихванала с голяма шнола.

Тя бързо претича през покритата площадка пред пристройката, пое си дълбоко дъх, върза кърпата като забрадка ниско над очите и побягна слепешком по хлъзгавата тераса.

Изведнъж се блъсна в една грамада от мускули и разпозна дълбокия басов смях на Зак. Той обгърна талията ѝ.

— Ей, внимавай да не паднеш!

Тя вдигна очи към него изпод кърпата, той държеше голям чадър, който покриваше и двамата. Като я подкрепяше с ръка, успя да я преведе между локвите до задната врата на къщата.

Когато влязоха, Зак изтръска чадъра, подпря го на стената и прокара пръсти по мокрите си, изсветлели от слънцето коси.

— Господи, какъв порой! Саймън се сети, че нямаш чадър, и затова се запътих да те взема. Трябваше да ме почакаш.

Усмивката му бе ослепителна, а и сърцето на Камил все още не се бе успокоило след ненадейния ѝ допир с тръпнещото му тяло. Джинсите му бяха стари, изглеждаха удобни и плътно прилепнаха по бедрата му, когато той важно прекрачи прага на кухнята.

— Хайде! Питките вече се пекат. Как предпочиташ яйцата?

— Ти приготвяш закуска? — недоверчиво попита Камил.

— Разбира се — отвърна той и сви рамене. — Защо не? Не съм сакат.

В тона му се долавяше известно раздражение.

— Как предпочиташ яйцата? — повтори той въпроса си, като наблюдаваше на всяка дума.

— Бъркани — отговори тя с усмивка, отиде до барплота и си наля чаша кафе от електрическият кафеник.

Той се обърна към печката с гръб към нея.

— Препържени или не?

— Много препържени — отвърна тя.

Той се смръщи и погледна към нея с израз на човек, който е вкусил нещо неприятно.

— Тогава първо ще извадя моите — промърмори, докато започваше да разбива яйцата в една купа. — Съжалявам, че тази сутрин няма да има овесена каша. Оставям я да ври прекалено дълго и залепва. После Диърли ми се кара, когато трябва да търка тенджерата.

Камил се засмя.

Кухнята се изпълни с мириса на пържения бекон и печените питки, докато тя подреждаше масата. Зак я осведоми, че Диърли бе отишла на посещение при болна приятелка, а Саймън е горе при Рейбърн. Тишината в къщата и проливният дъжд навън ги накараха да се почувстват сами, в свой собствен свят. Камил се усмихна, когато си помисли, че точно така щеше да бъде, ако се бяха запознали при други обстоятелства, ако се бяха влюбили и създали семейство. Сигурно щяха да прекарат много сутрини като тази. Може би вече щеше да се е появило и дете.

Тя не осъзнаваше, че докато гледаше гръба на Зак, погледът ѝ бе изпълнен с нежност. Когато се обърна с чиния препържени яйца, той сякаш разчете мислите, изписани върху лицето ѝ.

Сложи чинията на масата, праметна крака си през облегалката на стола и седна, като се усмихваше дяволито.

— Не знам какво си фантазираш, но изгарям от желание да разбера. Изглежда, е нещо дяволски приятно.

Камил намаза обилно с масло питката си, не смееше да срещне погледа му.

— Ами... просто си представях какво може да открия днес на тавана.

— Лъжеш — тихо прошепна той. Нежността в гласа му накара пръстите на ръцете ѝ да трепнат, тя изпусна ножа и той издрънча върху чинията ѝ.

Няколко минути се храниха мълчаливо, а след това Камил похвали готварските му способности. Когато тя привърши със

закуската, се залови да прибира съдовете и приборите от масата.

— Аз ще измия чиниите — изненадващо предложи той. — Но преди това ще пийна още една чаша кафе. Приятно прекарване на тавана!

Тя напусна уютата на кухнята, а Зак остана на масата и разсеяно си наля чаша горещо кафе.

Входът за тавана бе в стаята, която Рейбърн упорито назоваваше детска. Камил спря пред неговата врата и плахо почука. Отвори Саймън и тя го предупреди, че отива на тавана, за да не се притеснят, ако чуят тропот отгоре. Рейбърн я поздрави от другия край на стаята, а Камил продължи към стълбите, които водеха към тавана. Те започваха от един килер. Камил смело се изкачи по тях, като отмахваше паяжините пред лицето си. Отвори вратата на таванското помещение и потърси опипом ключа за осветлението там, където Саймън бе й казал, че се намира. Таванът нямаше прозорци и пред нея бе непрогледна тъмнина. Когато щракна ключа, помещението се обля от светлината на електрическа крушка, висяща на жица от тавана.

Стаята се простираше почти по цялата дължина на къщата. До едната стена под покрива бяха струпани сандъци и куфари, а из цялото помещение бяха разпръснати кутии с различна големина. До друга от стените бяха поставени рафтове, върху които имаше много кашони, на повечето от които бяха залепени етикети с опис на съдържанието. Част от мебелите, за да не събират прах, бяха покрити с големи платна и Камил можеше само да гадае какво се крие под тях.

Нетърпеливо отметна къдриците си, които бяха се спуснали пред лицето й, и се залови за работа. Когато протегна ръце, за да стигне до няколко кутии на по-ниските рафтове, блузата й се измъкна от колана на джинсите. Тя върза краищата й на възел над корема си.

Първите няколко кутии, които отвори, бяха пълни с вехтории и не я впечатлиха с нищо. В тях не откри никакви скрити съкровища. Намери няколко кристални купи, които можеха да се използват, ако се измият и лъснат, така че отново да заблестят.

Бурята навън се усили. Дъждът трополеше по покрива точно над главата й, някъде наблизко тресна гръм. Тъкмо се пресягаше към една кутия на горните рафтове, когато нечий глас зад гърба й я предупреди:

— Така можеш да се нараниш. Аз ще ти помогна!

— Стресна ме! — извика тя, като се чудеше как Зак се бе качил по стълбите, без да го чуе. Но тогава си спомни за оглушителния гръм. Не искаше Зак да разбере колко се бе изплашила от внезапната му поява. — Няма нужда да се промъкваш като котка! А и мога сама да си сваля кутията! — твърдо заяви тя и отново се пресегна към рафта. Тъкмо пръстите ѝ докоснаха ръба на полицата, усети как широките гърди на Зак се долепиха до гърба ѝ. Той се наведе напред и протегна силните си ръце над нея. Но вместо да хване кутията, както тя очакваше, я обгърна и я придърпа към себе си. С вдигнати нагоре ръце, тя се почувства безпомощна. Тъкмо се канеше да му каже какво мисли за надменното му държане, когато над тях изведнъж се разнесе силен гръм, лампата угасна и таванът потъна в пълен мрак. Камил едва се сдържа да не изпищи.

— Спокойно, всичко е наред. Аз съм тук, до теб! — Гласът на Зак бе спокоен, но тя замалко не прихна, когато чу утешителните му думи. Той дори не предполагаше, че уплахата ѝ бе толкова силна именно защото той бе тук. Това, което най-много я плашеше, бе непреодолимото излъчване на този силен и енергичен мъж, който стоеше зад нея в мрака.

Големите му задебелили ръце, които все още държаха нейните, донякъде ѝ вдъхваха увереност, но изведнъж те нежно се плъзнаха към раменете ѝ. Той дълго милва шията ѝ, а след това обхвана тялото ѝ така, че я накара да затрепери. Накрая притисна оголената ѝ талия.

От неспокойното му дишане къдриците на Камил потрепваха. Устните му, които обходиха тила ѝ с кратки нежни целувки, бяха неустойими. Ръката му се плъзна под колана на джинсите ѝ, бавно погали стегнатия ѝ корем и това сякаш я хипнотизира.

— Камил! — простена Зак, докато развързваше краищата на ризата, пристегнатата под гърдите ѝ.

Той целуна крайчеца на устните ѝ, като продължаваше да шепне името ѝ. Камил почувства приятен трепет между бедрата си, обърна се към него и тихо произнесе името му. Несъзнателно обви ръце около врата му, приближи лицето му към своето и устните им се срещнаха в мрака.

Сляха се в дълбока целувка, притискайки телата си. Когато усети вкуса на устните му, вдъхна аромата, по който би могла да познае Зак дори без да го вижда. Зарови пръстите си в пригладените му назад

коси, почувства мекотата им и пламна от възбуда. Той плъзна ръка към бедрата ѝ, притегли я още по-близо до себе си и при допира с неговото тяло тя усети силата на желанието му. Това я накара да трепне и да осъзнае, че самата също изпитваше непреодолим копнеж.

Той стисна ръката ѝ и Камил почувства как езикът му докосна дланта ѝ, дъхът му я стопли. Тогава той сложи ръката ѝ на гърдите си и прошепна настоятелно:

— Прегърни ме, Камил.

Тя се поколеба само миг преди да отпусне глава на гърдите му, да разкопчае две копчета на ризата му и да плъзне ръката си под нея. Пръстите ѝ заиграха по космите му, а когато събра повече смелост и придвижи ръката надолу, тя усети твърдостта му.

— О, господи! — извика той, преди устните му отново да потърсят нейните и да се впият в тях.

Ръцете му се промъкнаха под ризата ѝ и се опитаха да разкопчечат сутиена ѝ. Лампата отново светна.

Изведнъж те виновно се отдръпнаха един от друг и запремигнаха при внезапната промяна от пълен мрак към силна светлина. Като че ли се опитваха да си спомнят къде се намират и какво бяха правили, преди да ги завладее страстта.

Камил се осмели да погледне към Зак, но той така нервно приглади косите си, че тя не посмя да му проговори. Обърна се с гръб към него и натъпка ризата в панталоните си.

— Зак, добре ли сте с Камил горе? — попита Саймън загрижено. Гласът му идеше откъм долните стъпала.

Зак се засмя пресилено и с леко раздражение отвърна:

— Да, всичко е наред. Тук отново е светло.

— Добре, просто исках да се уверя, че не сте пострадали.

Те чуха стъпките на Саймън да се отдалечават към стаята, от която бе дошъл. След това на тавана настъпи тишина, нарушавана само от тежкото им дишане и барабаненето на дъжда по покрива.

Камил свенливо вдигна очи и срещна саркастичната усмивка на Зак.

— Поздравления, Камил! Спаси се от поредното ми посегателство върху твоята чест.

Хладнокръвието, с което изрече това, я нарани, но тя не каза нищо. Той се обърна и тръгна надолу по стълбите, но спря за миг.

— И този път — каза, преди главата му да се скрие зад горните стъпала.

ПЕТА ГЛАВА

На вечерята Камил научи, че Зак е заминал за Кентъки и ще остане там няколко дни. Искал да разгледа една конеферма и да разговаря със специалист по развъждането на коне, чието стопанство бе доста преуспяващо.

— Опитах се да го убедя да не тръгва в това време, но той упорито настояваше — каза Рейбърн. — Понякога е доста твърдоглав. — Възрастният човек ѝ се усмихна. — Сигурно се опасява, че проливните дъждове ще попречат на работата му в плантацията. Впрочем попаднахте ли на нещо интересно на тавана?

Камил се опита да прикрие смущението, което я обзе. Потръпна, щом си спомни за надменното изражение на Зак сутринта, когато си тръгваше, и за обидните му думи, но бързо се овладя.

— Да — спокойно, доколкото можеше, отговори тя. — Открих няколко кристални съда, които според мен биха изглеждали добре на витрините тук, в хола. Намерих и един шезлонг, който можем да сложим в някоя от спалните, ако го стегнем и сменим тапицерията му. Имаше една масичка, която смятам, че би била подходяща за салона. Колебая се и за още няколко неща, които открих.

Тя продължи да се храни, като че ли разговорът съвсем не я засягаше, въпреки че, както ѝ бе казвала Марта Джеймисън, това противоречеше на добрите маниери.

Рейбърн явно бе забелязал нейната унилоост и затова загрижено попита:

— Не се ли чувствате добре, Камил?

— О, съжалявам, мистър Прескът. Извинете ме за мрачното ми настроение. Мисля, че е заради дъждовното време, или защото ми липсва моят дом — спокойно каза тя.

Отговорът ѝ, изглежда, бе достатъчно убедителен за стария, въпреки че когато вдигна лице към него, сините му очи, които бяха малко по-светли от тези на Зак, проникателно я изгледаха. Дали не знаеше повече за това, което ставаше около него, отколкото показваше?

Той протегна ръка над масата и леко допря пръстите ѝ.

— Камил, разбирам ви и се надявам, че тъгата ви бързо ще премине. Мога ли да направя нещо за вас?

Добротата и искреността му още повече усложниха чувствата, които я разкъсваха, и за свой ужас, тя избухна в плач.

— Съжалявам — извини се Камил и стана от масата. — Мисля, че е най-добре да се прибера в пристройката и да си легна.

Преди той да успее да отговори, тя побягна от стаята.

Прекара ужасно неспокойна нощ. Непрекъснато се мятеше и въртеше и не можеше да заспи. Когато най-сетне се унесе, започнаха да я измъчват сънища, в които присъстваше Зак. Как бе възможно един и същи човек да бъде толкова нежен и внимателен в един момент и толкова жесток и безочлив в следващия? Как бе способен да я превърне в безпомощна играчка в ръцете си, а след това да се държи така, сякаш тя самата го бе пожелала? Това, че нямаше да го вижда през следващите няколко дни, бе спасение за нея. Защо тогава се чувстваше така потисната и нещастна, когато знаеше, че е далеч?

Преследваше я. Измъчваше я. Не беше честно! Цели две години се бе опитвала да го пропъди от съзнанието си, а сега той отново бе в центъра на мислите ѝ и споменът за това, което бяха преживели заедно в Сноу Бърд, не ѝ даваше мира. Защо я целуваше така пламенно, щом толкова дълбоко я презираше? Глупаво бе от нейна страна сама да се подлага на това душевно изтезание. Но с характерната си прямота се запита дали нямаше отново да сгреши, ако и сега си тръгне.

Тя потръпна, въздъхна изтощено и заспа.

Когато на следващата сутрин се срещна с Рейбърн той не каза нищо за тъмните кръгове под очите и бледия цвят на лицето ѝ. Тя се извини за детинското си държане предишната вечер и се опита със смях да отклони вниманието му от тази тема, но бе сигурна, че проницателният възрастен джентълмен разбираше, че хитрува.

Веднага след закуската тя започна работата си по парапета. След като тъмният пласт, образувал се в продължение на години, бъде изстърган, трябваше само да се лакира и щеше отново да заблести. По стълбището падаха нечистотии, заниманието бе отегчително и изискваше доста голямо усилие. „Точно това ми трябва — мислеше си

Камил, — за да не мисля за проблемите си.“ Бе облякла най-старите си джинси, а косите си бе покрила със забрадка.

Бяха ѝ нужни цели два дни, за да придаде на парапета желанието от нея вид. Въпреки че Рейбърн я съветваше да наеме помощници, тя предпочете да свърши всичко сама.

След като парапетът доби топъл блясък, тя се зае с подовете. По-голямата част от незаетото с мебели пространство във всяка от стаите щеше да бъде покрито с големи и скъпи килими, но Камил смяташе, че дъските под тях трябва да бъдат излъскани и лакирани отново. Бе подписала договор с О’Мали — баща и син, които трябваше да се заемат с тази изключително тежка задача.

Когато О’Мали пристигнаха за първия си работен ден, Камил веднага ги одобри и бе доволна, че Рейбърн ѝ бе препоръчал именно тях. Шон О’Мали се придвижваше с необичайна за годините си лекота и подхождаше към работата с младежки ентузиазъм, а Рик О’Мали бе почти на възрастта на Зак. С пепеляворусите си коси, дълбоките тъмни очи, неизменната усмивка и закачливото си държане той бе истински чаровник. Открито флиртуваше с Камил, но по начин, който не бе обиден за нея, а, напротив, допаднаше ѝ. Тя също се закачаше и флиртуваше с него и следващите няколко дни отминаха неусетно в дълги часове на тежка работа, в която тя участваше по свое настояване.

Въпреки че бе по-нисък от Зак, Рик имаше стройно мускулесто тяло и работеше със също толкова енергия и ентузиазъм, колкото и баща му. Бъбреше си приятелски с Диърли, Саймън и Рейбърн, когато влизаха в стаята. Но след няколко дни на Камил ѝ направи впечатление, че той избягва да говори за себе си. Освен това забеляза, че веселото му лице често помръкваше и очите му добиваха тъжен или измъчен израз. Но бързо успяваше да прикрие това, когато някой поглеждаше към него.

Един следобед, когато си тръгваха, тя ги придружи до предната площадка. Шон О’Мали се отпрати към камиона, който бяха паркирали на пътеката, а Рик не го последва веднага и малко срамежливо покани Камил да излезе с него в петък вечерта.

— Този уикенд ще се играе футболен мач между отборите на две местни гимназии. Голям двубой е, целият град се вълнува. Искаш ли да отидем?

Тя се поколеба само за миг, понеже си помисли как би реагирал Зак, но след това с радост прие. Защо да се притеснява какво ще каже Зак, когато разбере за срещата ѝ? Бе достатъчно възрастна да решава сама. Той със сигурност нямаше никакви претенции към нея, нито пък тя към него.

— Добре, довиждане до утре.

Рик тръгна с весела походка надолу по стъпалата и измина разстоянието до камиона със смешна танцова стъпка. Тези лудории накараха Камил искрено да се засмее.

В петък следобед тя работеше, коленичила в единия ъгъл на салона, когато влезе Саймън и ѝ донесе чаша студена лимонада.

Рик ѝ подаде ръка, за да се изправи.

— Не е ли време да си починете, госпожице? — закачливо попита той. — Погледни се! Тук сме, за да шарим по пода, а не по себе си — засмя се, извади носна кърпичка от джоба си и изтри петната от лицето ѝ.

В момента, когато Камил на шега имитираше начина, по който работеше Рик, през свода, отделящ салона от преддверието, влезе Зак. Щом видя сцената, лицето му доби строго изражение, а в мрачния му поглед се прочете дива ярост. Мускулите на лицето му потръпваха конвулсивно и Камил видя как той неволно сви ръцете си в юмруци, сякаш за да не избухне.

— Здравей, Зак. — Това бе съвсем обикновен поздрав, но в тона ѝ се долавяше предупреждение за невинния Рик. Той се обърна и видя, че Зак бе заел войнствена поза, а след това погледна към Камил с израз на почуда и недоумение.

Но бързо се опомни и прекоси стаята с протегнатата ръка.

— Зак, откога не сме се виждали, стари разбойнико! Работя в къщата ти от седмица, а още не съм видял господаря на замъка. Как си?

— Добре съм, Рик, а ти? — Докато се ръкуваха, Зак говореше отсечено. — Явно работата ти тук никак не е била скучна. Извини ме.

Той кимна на Рик и Шон О'Мали, ала подмина Камил. Обърна се рязко към коридора, но се сблъска с Рейбърн, който бе наблюдавал цялата сцена.

— Здравей, сине. Как мина пътуването?

— Мисля, че имаше полза — троснато отвърна Зак.

— Чудесно, радваме се, че отново си с нас.

— Нима? А на мен ми се струва, че с пристигането си ви развалих забавлението.

Той тръгна нагоре по стълбите, Рейбърн проследи с поглед сърдития си син, после погледна към Камил. Прищя ѝ се подът, който бе търкала толкова старателно, изведнъж да се разтвори и да я погълне.

Тогава я обзе силен гняв към Зак. Защо трябваше да се срамува? Не бе сторила нищо лошо, а дори и да беше, това съвсем не го засягаше! Тя вдигна глава и каза решително:

— Мислех, че няколко дни далеч от дома се отразяват добре на настроението. Явно и аз греша понякога.

Очакваше, че Рейбърн няма да одобри тона ѝ, но беше истински изненадана, когато той отметна назад белокосата си глава и силно се изсмя.

Рик изглеждаше неспокоен и изтри потта от дланите си в крачолите на джинсите. Той добре познаваше този поглед на Зак още от гимназията. Когато сините му очи заблестяха по подобен начин, всеки, който имаше поне малко здрав разум, се отместваше от пътя му, за да си няма неприятности.

— Най-добре е отново да се залавям за работа — промърмори виновно той.

Но преди да си тръгне, Рик дръпна Камил настрана и тревожно прошепна:

— Слушай, Камил. Нямах намерение да навлизам в чужда територия. Между теб и Зак... има ли нещо?

Понеже забеляза, че му бе трудно да изрече въпроса си, Камил го прекъсна:

— Рик, с нетърпение очаквам срещата ни тази вечер. За мен няма причина да не изляза с теб.

Той изтри капчиците пот от челото си и въздъхна:

— Е, тогава се радвам. Не бих искал да си навлека нечий гняв.

Засмя се плахо и закачливо я погали по брадичката.

— Ще се видим в седем. Става ли?

Тя се съгласи и той си тръгна.

По време на ранната им вечеря Зак бе унил и необщителен — точно както Камил бе очаквала, но Рейбърн бе в отлично настроение. Разказваше на Камил случки от детството си. Приключенията му по

река Мисисипи ѝ се сториха не по-малко невероятни и забавни от тези на Том Соьер и Хъкълбери Фин. Въпреки че мрачното настроение на Зак я безпокоеше, тя се смееше на историите, които Рейбърн съчиняваше. Забеляза, че колкото по-весела ставаше, толкова по-намръщен беше Зак. „Нека се цупи“, злорадстваше тя.

Когато свърши с вечерята, Рейбърн спокойно се облегна назад и изтри от лицето си няколко радостни сълзи.

— Да, лятото на дванадесета година беше наистина незабравимо. Той замълча за миг, а след това попита:

— Кога ще дойде Рик да те вземе, Камил? Нека не те задържахме. Тази вечер ще я води на футболен мач — добави той, като се обърна към Зак.

Камил хвърли бърз поглед към него, но той само сви рамене, като че ли не го интересуваше, и отпи глътка от студения си чай.

— Ще дойде около седем — отговори тя на Рейбърн, поразена от безразличието, с което Зак прие думите на баща си.

— Тогава е време да се приготвяш, макар че и сега изглеждаш прекрасно.

Той стана от стола си и добави:

— Зак, защо не заведеш Камил в плантацията утре? Тази седмица поработи доста и бих искал да си почине през уикенда.

— Не знам дали... — започна колебливо тя, но Зак я прекъсна:

— Добра идея. И без това нямам други планове. — Той стана от масата. — Ще се видим утре сутринта. Облечи си нещо удобно.

Без да каже нито дума повече, излезе от хола с припряна походка.

„Колко сме нервни!“, мислено извика Камил след него. Тя се обърна към Рейбърн и забеляза, че той така бе вдигнал побелелите си вежди, сякаш бе крайно озадачен от държането на сина си.

Скоро след това Камил се извини и се прибра в пристройката, за да се преоблече за срещата си с Рик. Тази вечер повече от всякога бе настроена за забавления. Но в същото време я измъчваха предчувствия и опасения за това, което я очакваше на следващия ден.

Закачливото държане на Рик бе заразително и скоро след като излязоха, Камил почти забрави за мрачния и безразличен тон, с който Зак отговори на Рейбърн, че приема предложението му да я разходи из плантацията.

Вечерта беше хладна и ясна — напълно подходяща за футболен мач. След като остави колата си на паркинга на стадиона, Рик хвана Камил под ръка и я поведе по прашна пътека, която ѝ се стори километрична. Зад един скалист хълм се намираше ярко осветеното и празнично украсено игрище. Музикантите на всяко от училищата се състезаваха кой може да свири по-силно и те двамата със смях се опитваха да маршируват под такта ту на единия, ту на другия оркестър, докато накрая се умориха.

Камил бе облечена с карирана вълнена пола и пуловер, който ѝ подходеше по цвят, но вече съжаляваше, че бе излязла с велурените си обувки с високи токове, а не с по-ниски и удобни за ходене.

Откриха местата си само миг преди началния удар и сред виковете и свирните Рик успя да запознае Камил с няколко други двойки, които седяха наблизко. Скоро всички съсредоточиха вниманието си върху играта.

С престорена похотливост Рик хвърляше влюбени погледи към смеещите се клакьорки, които подскачаха пред трибуните. Двамата с Камил пляскаха с ръце и весело тропаха с крака като тийнейджъри. Не беше се чувствала толкова спокойна от седмици и бе истински доволна.

Тогава видя Зак. Той се изкачваше по стъпалата между седалките, обгърнал с ръка раменете на висока стройна жена с ослепителни руси коси. Зрителите по трибуните приветстваха очарователната двойка, докато двамата си проправяха път към местата си, като се спираха до всеки ред, за да разменят по две-три думи с някого. Въпреки че Зак не преставаше да се шегува и да разговаря оживено, очите му зорко шареха по тълпата, докато най-сетне откриха Камил и Рик. Но Рик разговаряше с един човек, седнал от другата му страна, и не видя как сините очи на Зак светнаха срещу Камил и той нахално ѝ се усмихна. Тя бързо отмести погледа си и се опита да не мисли за него и за невероятно красивата му приятелка, въпреки че сърцето ѝ биеше учестено. Изведнъж изпита остро чувство на ревност.

Още по-силно бе смущението ѝ, когато Зак и жената седнаха само с два реда по-напред от нея и Рик. Защо ли? Това щеше да провали цялата ѝ вечер! Мъчително бе да си го признае, но наистина бе така. Защото нито искреното ѝ желание да наблюдава играта, нито забавната и приятна компания на Рик успяха да я накарат да се

съсредоточи върху нещо друго и да откъсне поглед от Зак и от русата красавица, чиито кичури твърде често се спускаха по раменете му. Нима това бе онази Хейзлет, за която Рейбърн се бе изказал с такова неодобрение?

След първото полувреме Рик я почерпи с горещо какао и захаросани пуканки. По време на вълнуващата втора половина от мача емоциите на запаленците станаха още по-бурни. Резултатът се променяше в полза ту на единия, ту на другия отбор. Когато домакините спечелиха, публиката полудя. Всички скочиха на крака, викаха, подсвиркваха и пляскаха с ръце в ритъма на бойния химн, който свиреха музикантите. Разгорещен от победата, Рик силно притисна Камил, вдигна я на ръце и я целуна по устните. Тя се засмя на искрения му ентузиазъм и тогава изведнъж неволно погледна над широките му рамене. Очите ѝ срещнаха погледа на Зак, който ги следеше сред развълнуваната тълпа. Стоеше като вкаменен. Подигравателната му усмивка беше изчезнала. Лицето му бе неподвижно и сериозно, сякаш изсечено от гранит. Само очите му бяха живи, в тях святкаха сини искри. Той ѝ обърна гръб презрително. Атмосферата на стадиона бе невероятно разгорещена. Камил бе благодарна, че никой не забеляза унилото ѝ настроение.

Преди да я откара обратно в Брайдън Рийт Рик я заведе да хапнат по една пица. Изпрати я до вратата на пристройката, а тя му благодари за приятната вечер и му позволи да сложи ръцете си на раменете ѝ, да я притегли към себе си и да я целуне приятелски. Когато се отдръпна от нея, тя долови онзи тъжен израз на приятното му лице, който вече ѝ бе познат. Той нежно я погали по бузата, преди да ѝ пожелае лека нощ и да си тръгне. „Не е ли походката му този път леко мудна, а не игрива, както обикновено? А нима всеки човек не изпитва тайни душевни терзания?“, помисли си тя философски, докато се прибираше в стаята си.

Сутринта времето бе топло и приятно, очертаваше се още един прекрасен есенен ден. Камил нахлузи маркови джинси, които подчертаваха стройните ѝ крака и ханша. Облече бежова риза с дълги ръкави и върза на врата си тъмносиня жилетка. Обу чифт ботуши,

които бе носила няколко години, но не желаше да ги захвърли, защото бяха изключително удобни.

Още бе рано, но тя влезе в кухнята, където Диърли приготвяше закуска и вече бе поднесла кана с топло кафе.

— Добро утро, Камил. Добре ли спа? Чух, че се каниш да прекараш деня навън със Зак. Но добре внимавай, той е всеизвестен женкар. — Тя се засмя весело, докато слагаше закуските във фурната. Камил пребледня, когато си спомни за блондинката, която бе неотлъчно до Зак по време на целия мач. Бързо се обърна и си наля чаша кафе.

— Да, той наистина е любимец на жените — продължи Диърли. — Е, нищо чудно, с тези сини очи. Когато беше ученик, ми докара доста грижи. Тук често се обаждаха момичета, кискаха се и питаха за Зак. Телефонът непрекъснато звънеше. Той също си падаше по момичетата, но тогава повече го интересуваха спортните състезания и колите. А докато беше в колежа... Е, за този период не знам много, понеже през повечето време го нямаше, но когато отново се върна да живее тук, всички млади момичета, а и майките им, го преследваха с часове. Няколко години излизаше ту с една, ту с друга, но всичките го изоставиха и се омъжиха. Никога обаче не страдаше от раздялата си с жена.

Камил не прекъсна откровения ѝ разказ, докато подреждаше масата, а Диърли сръчно разрязваше грейпфрути.

— После, преди около две години, изпадна в депресия. Леле, колко беше мрачен и сърдит тогава! Просто се затвори в себе си и не искаше да разговаря с никого. Непрекъснато сипеше обиди по адрес на жените изобщо и решихме, че сигурно бе хлътнал по някоя, а тя беше постъпила зле с него. Може да ѝ е омръзнало да го чака и да се е омъжила за друг. Той, разбира се, не ни каза нищо. Дори не разбрахме коя беше, но трябва истински да го е наранила.

Преди две години... Значи бе заминал за Юта, за да лекува раните си от някаква злополучна връзка. Целта му е била да докаже своята мъжественост и да възвърне самочувствието си, а Камил бе жертвата му. Сигурно след като тя падна право в ръцете му подобно на зрял плод и почти веднага се поддаде на неговата съблазън, мистър Закъри Прескът се бе почувствал истински доволен от себе си.

Но Диърли отново я накара да наостри уши.

— Прекара няколко месеца, без да излиза с жени, а след това започна да се среща с тази Ерика Хейзлет. Ако питаш мен, тя съвсем не е подходяща за нашия Зак. Никоя жена, която отпраща децата си надалеч, за да не пречат на светските ѝ изяви, не може да се нарече добра майка. А Зак, понеже никога не е имал майка, нито пък братя и сестри, винаги е казвал, че би искал няколко деца... ако някога се ожени. — Тя въздъхна. — Почти престанахме да се надяваме, че в тази къща ще се родят бебета.

Камил разсеяно намаза с масло една от закуските, които вече бяха извадени от фурната и сложени в панерче на масата. Отпи от кафето и въздъхна. Която и да бе жената, наранила Зак, явно раната бе доста дълбока. Камил знаеше по-добре от всекиго колко жестоко бе отношението му към женския пол и как безсрамно използваше момичетата, за да задоволява собственото си самолюбие. Нима причината за презрението му към всички жени и желанието му да им мъсти бе постъпката на една от тях, която явно бе обичал?

Зак слезе в кухнята, облечен с джинси и джинсово яке върху тънко бяло поло.

— Добро утро, дами! — весело поздрави той и шумно целуна Диърли по бузата.

Камил очакваше, че ще бъде мрачен като на вечеря. Не бе подготвена за среща с ведрия и жизнерадостен човек, който премина през стаята, спря се до кафеника и си наля чаша кафе, като тихо си тананикаше „О, каква прекрасна утрин“. Последният му образ, който се бе запечатал в съзнанието ѝ, беше една студена статуя, която гледаше надменно, докато Рик я притискаше със силните си ръце. Нима Зак дори не си спомняше за изпълнения с презрение поглед, който бе хвърлил тогава към нея?

— Готова ли си? — попита той и лениво се отпусна на стола. Грабна една гореща закуска и започна да я прехвърля в ръце, докато накрая я остави да падне в чинията му.

— Да — отвърна тя, смаяна от коренната промяна в държанието му.

— Добре, съставил съм цял план-график за днешния ден. Побързай със закуската.

— Тъй вярно! — отговори Камил и му козирува. Ярките му сини очи заблестяха така, че сърцето ѝ изведнъж подскочи.

Зак ѝ помогна да се качи в кабината на пикапа, който в продължение на години бе изминал безкрайно много километри по пътищата на щата. Синята боя бе избледняла и се ронеше, а едното стъкло бе счупено, но не беше свалено.

— Ако имахме истинска среща, щях да те изведа с колата си, но пикапът е по-подходящ за разходка из плантацията. Имаш ли нещо против?

— Не — отговори Камил спокойно, въпреки че пулсът ѝ се учести, след като за миг силните му пръсти обхванаха ръката ѝ, докато ѝ помагаше да се качи. Нямаше ли да престане да се вълнува при всеки допир с него?

Зак сви вляво от пътеката към Брайдъл Рийт и измина краткото разстояние до пресечката с магистрала 65. Тръгнаха на запад, към реката. Точно преди да продължат по възведения мост над нея, Зак посочи една къща, която се намираше на възвишението от лявата им страна.

— Това е Брайърс. Оттам се открива чудесна гледка към реката и се знае, че в салона на тази къща Джеферсън се е венчал с Варина Хауъл. Построена е около 1812-а.

Камил успя за миг да зърне красивото здание и земите около него. Беше се навела към Зак, за да погледне през стъклото от неговата страна, и случайно гърдите ѝ докоснаха ръката му. По тялото ѝ премина приятна тръпка. Побърза да се отдръпне и нарочно седна възможно най-далеч от него, надявайки се да не е забелязал вълнението ѝ.

Когато минаваха по моста, Камил наблюдаваше с интерес удивителната гледка. Няколкото огромни кораба долу оттук приличаха на детски играчки сред водната шир. Пред нея се откри историческата част на Наткес, която се намираше в подножието на хълма. Тя тъкмо се канеше да сподели нещо, когато Зак каза:

— Някоя вечер ще те заведа там на вечеря. В „Кок ъв дъ Уок“ правят най-вкусната пържена морска котка на света. Моля те, не споменавай пред Диърли, че съм ти казал това. — Погледите им се срещнаха и те се усмихнаха един на друг. Защо бе така дяволски красив?

След няколко минути влязоха в Луизиана, стигнаха до брега на реката и преминаха през малкото селище Видалия, преди да продължат

на запад. Няколко мили по-нататък Зак зави на север по един път, в началото на който имаше метална арка с красиво оформен надпис: „Плантация на Прескът“.

През останалата част от сутринта Камил се обърка от впечатления. Със Зак обиколиха доста акра ниви и той ѝ обясняваше къде какви култури се отглеждат, как ги редуват, кога решават да оставят някоя нива незасята и за какво се използва всяка от селскостопанските машини. Когато минаваха покрай работниците, наети за една или друга дейност, Зак забавяше скоростта и ги поздравяваше. Бе запомнил името на всеки от тях, което беше забележително постижение. Камил бе смаяна, когато видя колко много хора бяха нужни за обработването на множеството различни ниви в тази плантация.

Любимото място на Зак бе скромната конферма, която се опитваше да доизгради. Показа ѝ конюшните си и конете, които вече притежаваше. Някои от тях бяха родени само преди няколко месеца, през пролетта. Тя изрази възхищение от здравия им и красив външен вид, въпреки че всъщност не разбираше нищо от коне. Зак сподели, че това бе непозната област и за самия него, но твърдо бе решил да задълбочи познанията си за тази доходоносна дейност.

Камил го наблюдаваше внимателно, докато ѝ разказваше за своите планове за бъдещето на цялата плантация. В гласа му се долавяше вълнение и увереност. Лицето му сияеше, когато говореше за целите, които си бе поставил, и Камил разбра, че той никога не би престанал да се стреми към нещо ново. Не беше от хората, които се задоволяват с постигнатото. Винаги бе готов да търси предизвикателства — това за нея бе непозната черта на характера му.

Тогава тайно призна пред себе си, че го обича.

Това прозрение ѝ бе приятно, но и болезнено. Копнееше да протегне ръка, да го докосне и сподели това, което бе осъзнала, но не можеше. Нима той не забелязваше колко силно бе чувството ѝ към него? Нима не подозираше каква буря бе в душата ѝ? „Обичам те, Зак“, мислено прошепна тя.

Той бе свалил каубойската си шапка, с която бе заменил сламената поради хладното време, и есенният вятър развяваше изсветлелите му къдрици. Стоеше облегнат на една ограда, стъпил с крак на долната ѝ греда. Беше изключително мъжествен и тя осъзна, че

това, което я бе изплашило, беше неговото неотразимо привличане. Когато избяга от него, от леглото му, знаеше ли, че той бе мъж, когото би могла да обикне с цялата си всеотдайност и страст? Нима не бе избягала, опитвайки да се убеди, че постъпва така от срам и ненавист към себе си, а всъщност се страхуваше, че той може би няма да отвърне на чувствата ѝ? Тя си спомни внезапния прилив на топлина и нежност към него, когато лежаха прегърнати в онази нощ. „Любов ли е това? — беше се запитала тогава. — Не!“ Но точно това се бе случило, сега най-сетне го проумя. Беше го обикнала още при първата им среща.

Зак се обърна към нея и срещна замечтания ѝ поглед. Страните ѝ поруменияха. Нима четеше мислите ѝ? Досещаше ли се за любовта ѝ?

Той отмести една къдрица от челото ѝ. Пръстите му сякаш изгаряха плътта ѝ.

— Мисля, че плантацията е чудесна, Зак.

— Зная — каза той сериозно. След това с по-шеговит тон я попита дали вече е изгладняла.

— Умирам от глад — призна си тя.

— Добре. — Той се засмя. — Ще те заведа да обядваме на едно много специално място.

Върнаха се до пикапа и след като излязоха от плантацията, се отправиха на запад, към Наткес.

Докато минаваха през града, Зак ѝ показваше историческите забележителности, а тя напразно се опитваше да запомни всичките. Той очевидно добре познаваше историята на родния си град, понеже я разказваше като специалист. В Наткес имаше повече от двеста сгради от предвоенния период и всяка от тях бе известна с нещо. Знаеше се, че знаменитости като Хенри Клей, Аарън Бър, Лафайет, Андрю и Рейчъл Джаксън, Марк Твен и Стивън Фостър някога са поддържали приятелски връзки със семейства от Наткес и са гостували в някои от прекрасните къщи.

Ресторантът, в който Зак бе избрал да обядват, беше някогашната пощенска служба на старата Кралска странноприемница. Зак я осведоми, че това е най-старата сграда в Наткес, построена преди 1798-а. Червенокожи бързоходци носели първите пощенски пратки до Кралската странноприемница, след като през въпросната година градът бил включен в територията на Съединените щати. Тук била

последната спирка от легендарната железопътна линия през пустошта за Нешвил, Тенеси. Докато влизаха в сградата, Зак ѝ показа дупките от куршуми по стените, които не бяха заличени, за да напомнят за някогашно индианско нападение.

Ресторантът бе с нисък таван и бе украсен с картини, изобразяващи живота на първите заселници. Камил бе като омагьосана. Не само защото се намираше на това забележително историческо място, а и защото бе тук със Закъри. Дори ако беше индианец, току-що пресякъл опасната железопътна линия, не би ѝ направил по-силно впечатление.

Поръчаха по едно топло рибено предястие, печено пиле с гарнитура от царевично брашно и няколко вида зеленчуци.

Докато се хранеха, тя тайно го наблюдаваше. Изглеждаше спокоен и като че ли се забавляваше, въпреки че прекарваше този ден с нея по настояване на баща си. Разговаряше почти с всеки, който влезеше, и я запозна с хората, които се спряха до тяхната маса, за да поприказват с него.

След обяда си поръчаха по чаша кафе.

— Струва ми се, че баща ти се чувства по-добре, така ли е? — попита Камил.

— Да, мисля, че откакто ти дойде при нас и започна работа по къщата, наистина е по-бодър. Но здравословното му състояние никога няма да бъде отново каквото бе преди удара, непрекъснато се притеснявам за това.

— Така е, Зак — каза тя и плахо добави: — Той много те обича.

— Да, зная. — Той се усмихна с тъга. — Понякога ми се иска да имам брат или сестра, с които да споделя дълга си, да го накарам да се чувства горд и щастлив. Мисля, че го разочаровах.

— Защо говориш така?

Той сякаш се смути.

— Татко има една натрапчива идея за продължаването на рода ни. Иска Брайдъл Рийт и плантацията винаги да бъдат собственост на фамилия Прескът. — Той бързо отпи от кафето си и каза: — Няма изгледи желанието му да се сбъдне.

Тя не можа да каже нищо по въпроса и се загледа в картината на стената. Никой от двамата не проговори, когато Зак плати сметката и тръгнаха обратно към пикапа, паркиран отпред.

— Обядът беше чудесен, Зак, ресторантът също. Благодаря ти — каза Камил, след като той запали мотора и се вля в съботния автомобилен поток през центъра на Наткес.

— Хареса ли ти? — попита той с усмивка.

— От такива ястия и от южняшките гозби на Диърли с всеки ден ставам по-пълна. — Тя се шегуваше, но си спомни какво бе казал той, когато за първи път бе станало дума за теглото ѝ. Беше я посъветвал да се опита да наддаде. Погледна към него и още повече се смути, защото по изражението му разбра, че той също не бе забравил за това.

— Според мен няколко килограма, които си качила, са отишли точно там, където трябва. — Усмивката му бе шеговито похотлива и под кайсиевия тен на лицето ѝ изби руменина. Той се засмя добродушно, протегна ръка, за да я допре приятелски по коляното, но пръстите му останаха там няколко мига по-дълго и Камил затаи дъх.

Обиколиха и другите квартали на Наткес и минаха покрай доста стари къщи. Камил бе впечатлена от поетичните им имена — Оубърн, Д'Еверю, Феър Оукс, Денлейт, Хоторн, Маунт Рипоуз. Всяко жилище се отличаваше с уникалната си архитектура. Някои изглеждаха скромни, почти като къщи на дребни фермери, а други бяха богато украсени с орнаменти, типични за южно колониалния стил, както и с много колони, напомнящи за Древна Гърция. Такава бе и Брайдъл Рийт.

— Градините около тези къщи ми харесват не по-малко от самите сгради. Дъбовете, магнолиите, върбите — о, всички те са чудесни! Сигурно през пролетта гледката тук е невероятна — с разцъфналите азалии, дрянове, жълто цветни храсти и глицинии. А да не говорим за булчинския венец! — многозначително добави тя.

— Да, вярно е — потвърди Зак. — Жалко, че цъфтежът не трае дълго. Но ако бе така, сигурно нямаше да бъде толкова интересно. Виждала ли си Лонгууд?

— Това не е ли къщата с осмоъгълна форма?

— Да, останала е незавършена. Построен е само първият етаж. През всичките тези години никой не е живял в нея. Мисля, че са започнали да я строят през 1858-а, но до 1861-а все още не е била завършена.

— Тъжно е, като си помислиш, че никой е посветил толкова време и усилия на една къща, а тя е останала неизползвана. Никой друг

не ѝ се е радвал. Бих предпочела да имам по-малък дом, но в него да живеят хора.

— Мисля, че току-що разбрах що за човек си, мис Джеймисън. Харесваш зелени дворове и къщи, пълни с хора. — Той погледна към нея. — Прав ли съм? — попита и очите му засияха.

— Най-последно си излях душата пред някого. Може би споделям това с теб, защото нямам братя или сестри. Единствените деца сме много самотни хора.

— Значи имаме нещо общо, Камил? — Гласът му бе тих, приятен и вълнуващ. Камил го погледна с нежност и кимна утвърдително.

Тя чувстваше топлота, бе щастлива след този чудесен ден. Когато оставаше насаме с него, изпаднаше в опиянение. Докато минаваха по криволичещия път към Брайдъл Рийт, Камил се бе сгушила в окъсаната тапицерия на седалката. Съзнанието ѝ бе заето единствено с току-що осъзнатата любов към Зак и тя тайно се надяваше, че по-различното му отношение към нея днес се дължеше на промяна в чувствата му. Беше внимателен, мил, чаровен. Може би още имаше надежда между тях да се случи нещо. Цели две години никой друг мъж не бе успял да заличи от спомените ѝ Зак. Нима в мислите му за нощта, която бяха прекарвали заедно, бе проблеснала искрица на нещо друго, освен огорчение? Дали не беше си спомнил колко щастливи се чувстваха тогава?

Завиха към къщата и пикапът заподскача по неравната пътека.

— Ако приемаш критика, мистър Прескът, бих те посъветвала да повикаш някого да асфалтира този път.

— Така ли мислиш, мис Джеймисън? — попита той, като си придаде важен вид. След това се усмихна и ѝ намигна. — Напълно си права.

Той натисна спирачките, угаси двигателя, пикапът престана да пръхти и радиото замлъкна. Внезапно настъпилата тишина превърна пустотата наоколо в истинско мъртвило. Следобедното слънце очертаваше дълги сенки по полето и плъзгаше лъчите си по листата на дърветата, които бяха обагрени в оранжеви цветове и приличаха на живи пламъци. Навън бе захладняло, но вътре в пикапа бе топло.

Нито Камил, нито Зак помръднаха. И двамата седяха мълчаливи в кабината. Това бе близост без думи и допир. Всеки от тях безмълвно изживяваше насладата си от присъствието на другия.

Зак бавно протегна ръка и леко докосна ореола от къдрици около лицето ѝ, след това погали бузата ѝ. Тя го гледаше в очите, чувствайки, че и той внимателно изучава нейните. Сините му ириси я привличаха с някаква магична сила. Тя усещаше топлината им в погледа му, който се плъзна по косите ѝ, по широко отворените ѝ очи и спря за миг върху откренатите ѝ влажни устни. Гърдите ѝ се надигаха от учестеното ѝ дишане. Зърната им бяха набъбнали и изпъкваха под меката памучна риза.

Зак леко погали тръпнещите ѝ устни, върховете на пръстите му потреперваха от вълнение.

— Не съм забравил, Камил — прошепна той. — Много добре си спомням това, което преживяхме. — Гласът му бе ласкав и нежен, а искреността, която се долавяше в него, я смути.

Топлата му длан обгърна гърдата ѝ.

— Усещам как бие сърцето ти...

Изведнъж я притисна силно към себе си. Тя очакваше, че целувката му ще бъде страдна като прегръдката, но той бавно започна да обсипва устните ѝ с кратки нежни милувки, които я караха да тръпне. Тя откренна устните си, но езикът му не проникна между тях, Камил усещаше само горещия му дъх, докато той шепнеше името ѝ.

Накрая притисна устните ѝ в дълбока целувка. Камил простена, несъзнателно се изви и прилепи тялото си към неговото. Той прокара ръце по извивките на фигурата ѝ, като продължаваше да ѝ нашепва своите признания:

— Ти си ме омагьосала, Камил! Още в Сноу Бърд...

Но в този миг се чу изсвирване на клаксон, което накара и двамата бързо да се отдръпнат един от друг. Зак едва чуто изруга. Когато видя едно лъскаво порше с цвят металик да се приближава към пикапа, той изтърси още едно проклятие, отвори вратата и слезе. Камил остана сама в кабината и побърза да приведе в ред дрехите и разрошената си коса.

— Скъпи, толкова се радвам, че те сварих вкъщи — каза високата блондинка, която се бе облегла на спортния автомобил. Камил веднага разпозна в нея жената, с която Зак се бе появил на футболния мач предната вечер. Беше облечена с розова плетена рокля, ниски обувки и тънък шал, вързан около врата ѝ така, че да придава на вида ѝ известна небрежност.

— Здравей, Ерика. На какво дължа това посещение? — Зак се стараяше да бъде любезен, но на Камил ѝ се стори, че долови в тона му известно раздражение.

— Ела и ме поздрави както трябва и тогава ще ти кажа — кокетно отвърна жената.

Зак я притегли към себе си и шумно целуна месестите ѝ устни.

Сърцето на Камил замря. Прииска ѝ се незабелязано да се промъкне до пристройката и да остане там сама. Но желанието ѝ стана изпълнимо, защото Зак се обърна към пикапа и я посочи с ръка:

— Ерика, това е Камил Джеймисън. Тя ръководи ремонта на Брайдъл Рийт. Камил, запознай се с Ерика Хейзлет.

— Приятно ми е, мисис Хейзлет — каза объркано Камил.

Когато Ерика я изгледа изпитателно, тя се засрами заради небрежното си облекло. Къдриците ѝ бяха все още леко разрошени след страстната прегръдка на Зак. Дали устните ѝ не изглеждаха зачервени от целувките му? В сравнение с безупречния тоалет на непознатата, нейният външен вид ѝ се струваше твърде невзрачен.

Ерика я поздрави с престорена любезност и вметна:

— Не знам защо Зак е сметнал за необходимо да наеме реставратор за ремонта на Брайдъл Рийт, след като знае, че от години имам желание аз да се заема с това и дори си предложих услугите.

— Сигурна съм, че щяхте да свършите добра работа, мисис Хейзлет, но не Зак ме нае, а баща му.

— Скъпа, и двамата знаем, че вкусът на баща ми е доста различен от твоя — намеси се Зак, а Ерика присви красивите си устни в знак на раздражение.

— Е, тогава, ако мис Джеймисън ще проектира обзавеждането на къщата според вкуса на баща ти, нямам търпение да я видя завършена — надменно отвърна тя.

Камил се изненада от саркастичната ѝ забележка. Почувства как сивите очи на приятелката на Зак засвяткаха от неприязън.

Ерика Хейзлет бе създание, чиято красота беше студена и изкуствена, забеляза Камил. Косите ѝ бяха с неестествено светъл цвят, който явно поддържаше с ежеседмични процедури. Очите ѝ — сиви и безизразни, бяха лишени от дълбочина и топлина. Имаше аристократичен нос, изящно извити вежди и удължени чувствени устни. Беше висока и слаба, с момчешка фигура — като на манекенка,

личеше си, че всичките ѝ движения са отрепетиран и фалшиви. Не прави дори един излишен жест, забеляза Камил, докато наблюдаваше как тя се отърка в тялото на Зак, за да отстрани някаква пращинка от ревера на дънковото му яке. Тази фамилиарност подразни Камил и само твърдото ѝ решение да не позволи на непознатата да си въобрази, че я превъзхожда, ѝ даде сили да остане. Гледаше хладно как Ерика кокетничеше със Зак.

— Скъпи, моля те, ела с мен — не преставаше да се глези тя. — Опитах се да се свържа с теб по-рано, но прислужникът каза, че си излязъл с мис... как беше? Е, няма значение. Прощавам ти, но искам да дойдеш на едно парти с мен тази вечер.

Камил се вбеси от пренебрежителния тон, с който тя говореше за нея. И смееше да нарича Саймън прислужник!

„Какво намира Зак в тази снобка, освен че е красива и секси?“, недоумяваше Камил. Тя бе толкова повърхностна, лишена от индивидуалност...

— Къде ще бъде партито? — разсеяно попита Зак.

— Е, знаех си, че ще дойдеш! — Ерика се повдигна на пръсти и го целуна по бузата. — В Мелруз, скъпи, но трябва да бъдеш официален.

— Разбира се — отговори Зак.

— Ще ме вземеш в седем. Извинявай, че не успях да те предупредя по-рано, но домакинята ми се обади тази сутрин, защото един от поканените се отказал. Отговорих ѝ, че със сигурност ще успея да те придумам да ме придружиш, но ѝ казах да предупреди гостенките без кавалери, че определено не си свободен.

— Аз ще реша дали е така, Ерика — заядливо каза Зак, но тя съвсем не се смути от лошото му настроение.

— О, значи ще ме дразниш? — укори го красавицата и докосна гърдите му с дългите си маникюри. — Ще се видим в седем, скъпи.

Целуна Зак по бузата и без да обърне внимание на Камил, се отпрати към спортната си кола. Качи се в нея и рязко потегли.

— Хубав автомобил! — рече Камил и направи по детски завистлива гримаса, преди да тръгне по стъпалата към площадката. Чу как Зак тихо изруга, докато вървеше след нея.

Зак се прибра много късно. Камил не би признала пред никого, че тази нощ не можа да заспи, докато не чу шума от мотора на неговия линкълн, когато го прибираще в гаража.

Какво ли бяха правили с Ерика чак до ранните часове на деня? Цялата ѝ радост от това, че бяха прекарали един ден заедно, изчезна, след като видя как изтънчената Ерика омайваше Зак с милувките си. Нима не беше се съгласил да отиде на това парти, за което научи в последния момент, само защото Ерика го помоли? И то веднага след като бе я целувал с такава жар, че и двамата останаха без дъх! Навярно бе така отзивчив всеки път, щом Ерика поискаше нещо от него. Но какво се канеше да ѝ каже, когато пристигна Ерика и го прекъсна? Нима беше влюбен в тази повърхностна жена? А ако не бе така, какво го бе накарало да остане с нея до сутринта?

Тя не успя да пропъди тези натрапчиви въпроси от съзнанието си, докато накрая, изтощена, се унесе в неспокоен сън.

ШЕСТА ГЛАВА

Камил прие поканата на Рейбърн да отидат заедно на църква. Седна до него на обичайното му място и направи усилие да не заспи по време на проповедта. Зак, разбира се, не дойде с тях, а тя все още не можеше да си прости, че не бе могла да мигне, докато не се увери, че той се прибира. Сега той си спеше спокойно, а тя страдаше заради среднощната му среща с Ерика Хейзлет.

Когато се върнаха, Зак бе в салона сред покритите с платна мебели. Излъсканите дървени орнаменти изпъкваха сред голите стени, от които висяха парчета от тапети. Беше седнал на единствения непокрит стол, кръстосал крака, и отпиваше от чаша кафе, докато четеше спортната страница на неделния вестник.

— Добро утро — поздрави ги той, когато влязоха от коридора. — Ако успеете да си намерите място, седнете.

Засмя се приятелски, но шеговитото му държане вбеси Камил. Защо не можеше и той веднъж да се почувства нещастен като нея?

— Добро утро, сине. Ще дават ли по телевизията интересни мачове днес следобед? — попита Рейбърн, докато закачаше шапката и палтото си на закачалката в ъгъла.

— Да, да. Веднага след обяда трябва да отида до плантацията, но ще побързам да се върна поне за второто полувреме, за да ти правя компания.

— Чудесно — зарадва се Рейбърн, а Камил се чувства пренебрегната и излишна в тази мъжка компания. Всъщност какво изобщо правеше тук? Как бе допуснала да изпадне в това положение? Кога бе загубила контрол над живота си?

За първи път през този ден погледите им със Зак се срещнаха. Бе силно изненадана, когато долови в сините му очи искрена топлота.

— Как си тази сутрин, Камил? — Той изрече това почти шепнешком и тонът му я накара да се почувства, сякаш двамата бяха сами в стаята. Гласът му бе нежен и ласкав. Как можеше спокойно да

продължава да се отнася към нея с такава подлост, след като бе прекарал цяла нощ в компанията на Ерика!

— Страхотно — пресилено каза Камил, забелязвайки как той внимателно оглежда сенките под очите ѝ.

Разбра, че изтощеният ѝ вид е издал среднощните ѝ терзания въпреки старанието ѝ да изглежда бодра и уверена.

— Добре — съгласи се Зак, опитвайки да прикрие усмивката си.

Тя обърна гръб на самодоволната му физиономия и отиде до пианото в другия край на големия салон. Вдигна капака, седна на стола пред него и изсвири няколко мелодии, които помнеше, докато Диърли съобщи, че обядът е готов.

Камил вече бе прекарала няколко седмици тук и знаеше, че обядът в неделя е важно събитие. На вечеря всеки хапваше това, което бе останало от обедната трапеза. Така бе и този път. Масата бе отрупана с ястия. На един поднос бе поставено пържено пиле със златиста корица, имаше купа с картофено пюре, няколко вида салати, два стъклени съда със задушени зеленчуци, апетитен сос и шоколадов сладкиш за десерт.

Храната бе чудесна, но вниманието на Камил не бе насочено към ястията, а към мъжа, който седеше срещу нея на масата. Докато влизаха в хола, бе забелязала, че той е облечен с тесните си жълтеникавокафяви спортни панталони. Мекият тъмносин пуловер от кашмир му стоеше чудесно. Тя опитваше да се съсредоточи върху шоколадовия сладкиш, но мислите ѝ все се връщаха към деня, когато в мрака и тишината на тавана бе докоснала широките гърди на Зак. Ако сега можеше да плъзне ръката си под пуловера му, щеше да усети топлината на кожата му, а космите по нея щяха да настръхнат при допира на пръстите ѝ.

Фантазиите ѝ бяха прекъснати, когато тя забеляза, че Зак настойчиво я наблюдава. По дяволитата му усмивка разбра, че той се досещаше за какво си мисли. Нима бе способен винаги, когато пожелаеше, да надниква във въображението ѝ? Тя се засрами и бързо сведе поглед към чинията си.

Когато събра смелост отново да го погледне, тя долови в очите му упоритото любопитство. За църквата бе облякла кафяв костюм от вълнен плат и тъмножълта копринена блуза. Преди да влязат в хола, бе закачила сакото си до шапката и палтото на Рейбърн. Втренченият

поглед на Зак сега я накара да си спомни, че блузата ѝ леко прозира. Винаги когато излизаше с нея без връхна дреха, слагаше отдолу плътния си сутиен. Но тази сутрин, понеже нямаше намерение да съблича сакото, беше сложила друг, който бе прозрачен и съвсем не прикриваше това, което бе под него.

Зак плъзна поглед към гърдите ѝ и го задържа там толкова дълго, че Камил изтръпна от неудобство. Страните ѝ пламнаха. Изучаваше я така упорито, че дори ако беше я докоснал с ръка, не би се почувствала по-сигурна, че е събудила интереса му. Почти физически усети как очите му я галеха, ласката им бе вълнуваща и неустоима. Най-сетне той вдигна поглед и срещна кехлибареното сияние на горящите ѝ очи. Осъзнаваше, че те издават вълнението ѝ, но бе неспособна да се овладее.

Полагаше голямо усилие да не разкрива любовта си толкова явно, но когато той я погледнеше дръзко, загубваше контрол над сетивата си.

Рейбърн стана от масата, движението му развали магията и избави Камил от хипнотичното въздействие на Зак.

— Отивам горе да си почина, преди да започнат мачовете. Довиждане, Зак. Камил, какви са плановете ти за днес?

Тя отчаяно се опита да събере мислите си.

— Предполагам... — заекна тя, — че ще прекарам следобед в стаята си. Ще почета, а може и да подремна.

Тя се усмихна на Рейбърн. Каквото и да се случи между нея и Зак, не би могло да помрачи привързаността, която изпитваше към по-възрастния Прескът.

— Отивам да се преоблека и след малко тръгвам за плантацията — бодро каза Зак и излезе от стаята, като отново си подсвиркваше. Нима за него бе толкова лесно да отклони мислите си от нея?

По-късно, докато лежеше и дълго се взираше в една и съща страница на някаква книга, тя почти успя да повярва, че може да заличи образа му от съзнанието си, също както той постъпваше с нея. Защо постоянно ѝ се привиждаше неговото лице? Меките кестеняви коси на Зак, които блестяха от слънцето; сините му очи, които я обезоръжаваха само с един топъл поглед; ръцете му — с дългите, силни и почернели от слънцето пръсти, които я галеха с толкова нежност; устните на Зак...

Изглежда, беше задрямала, когато телефонът на масичката до леглото ѝ иззвъня. Тя се стресна и ѝ бяха необходими няколко секунди, за да се опомни, преди да вдигне слушалката.

— Камил, ела веднага в голямата къща! — Беше гласът на Диърли, звучеше задъхано и тревожно. Домашната помощница затвори, преди Камил да я попита какво се е случило.

Бързо нахлузи един кафяв анцуг и без да завърже обувките си, се втурна към вратата. Навярно се беше случило нещо ужасно! Иначе едва ли Диърли би била толкова припряна. Докато пресичаше терасата тичешком, я обзе смътно предчувствие за някаква беда.

Претича през верандата и нахлу в кухнята. И застина на прага, защото от това, което видя, дъхът ѝ секна.

Рейбърн лежеше на пода. Очите му бяха затворени, тънките сбръчкани устни — отпуснати, а ноздрите му сякаш се бяха свили. Белите му коси, които обикновено бяха съвършено пригладени, сега стърчаха около главата му, лицето бе с болнав жълтеникавосив цвят. Саймън беше опрял ръце на гърдите му и на равни интервали притискаше неподвижния му гръден кош. Ризата на Рейбърн бе разкопчана. Диърли стоеше до телефона, кършеше ръце и плачеше.

Един поглед бе достатъчен на Камил да осъзнае какво става.

— Повикахте ли вече линейка? — нетърпеливо попита тя.

— Да — задъхано отговори Саймън, продължавайки ритмично да притиска гърдите на стария. — Иди да намериш Зак, той е в плантацията. Тръгвайте направо към болницата. Линейката ще пристигне след няколко минути, при всички положения ще бъдем вече там.

— Телефонът?...

— Никой не отговаря. — Саймън беше облян в пот, но гласът му бе спокоен.

Изведнъж той усети слаб пулс в ръката на Рейбърн, който даде признак, че се опитва да диша. Саймън издаде едва доловим вик на облекчение.

— Слава богу! — въздъхна и Камил и без да губи време, се втурна към колата си, която бе паркирана в гаража до линкълна на Зак.

Качи се и завъртя ключа. За щастие веднага успя да запали, умело я извади от гаража и потегли надолу по пътеката. Помнеше ли пътя към плантацията? Трябваше да си спомни! По моста над Мисисипи, през Видалия, след това на север. Да, щеше да се справи! Но колко ли време ѝ бе необходимо, за да открие Зак в това огромно поле? Тя се молеше да не е твърде късно. Стисна здраво волана и се опита да успокои пулса си. Налагаше се да запази спокойствие. Трябваше да издържи заради Зак. Тя трябваше да му помогне да преживее това, което щеше да се случи в болницата. Ами ако Рейбърн... Не, дори не желаше да помисли за тази възможност. Саймън бе възстановил пулса му, линейката вече бе на път, а може би дори вече беше пристигнала. Лекарите щяха да видят, че незабавно е получил първа помощ.

Тя мина по моста и профуча през малкия град. Бе благодарна, че в този спокоен неделен следобед там нямаше движение. Спокоен? Колко бързо може спокойствието на човек да изчезне, как понякога за броени мигове животът на много хора се променя завинаги.

„Господи, не позволявай старият да умре!“, молеше се безмълвно тя.

Стигна до шосето, което водеше към плантацията, по-бързо, отколкото очакваше, и зави, без да намали скоростта. Накъде да кара? Следвайки интуицията си, натисна газта и пое по посока на конюшните. Не видя никого, когото можеше да попита за Зак, и си спомни за мачовете, които даваха по това време по телевизията. Никой не би излязъл навън, вместо да си седи вкъщи и да гледа футбол. Неволно се ядоса на запаянковците, че отдаваха толкова голямо значение на спортните състезания. Особено в моменти като този! Знаеше, че не разсъждава логично, но тези налудничави размишления отклоняваха вниманието ѝ от мисълта за Рейбърн, чието тяло лежеше проснато на пода в кухнята.

Изведнъж зърна очукания пикап, паркиран пред една стопанска постройка. Пришпори малкия си автомобил в тази посока и спря до него. Без да изключи двигателя, натисна внезапно спирачката и изскочи навън, викайки името на Зак. Втурна се в постройката и се сблъска с някого в тъмнината.

— Къде е Зак? — попита тя, сграбчвайки непознатия за ръката. Дори не му даде възможност да попита какво става. — Спешно е! Къде

е той?

Човекът забеляза тревогата в очите ѝ, отговори ѝ кратко:

— Навън е, язди една от кобилите.

— Къде?

— Ето там. — Той посочи към едни поляни, които ѝ се сториха необятни.

— Има ли начин да го извикате? С противопожарна аларма или нещо подобно?

— Ами... — Мъжът колебливо се почеса по главата и Камил едва се сдържа да не изкрещи. — Имам пистолет — рече накрая той.

— Извадете го и стреляйте колкото патрони има! — изкомандва Камил.

Явно пистолетът му беше зареден. Измъкна го и изстреля всичките шест куршума във въздуха. Изстрелите отекнаха в тишината на неделния следобед и ехото ги повтори.

На хоризонта се появи дребен силует, който бързо се приближаваше. След секунди Камил разпозна Зак. Яхнал коня си, той препускаше към тях през пасбището.

Бе видял Камил отдалеч. Когато приближи, тя забеляза как лицето му прие тревожен израз. Той знаеше каква бе единствената причина, която би я накарала да хукне да го търси толкова далеч. Скочи от коня още преди да спре и изтича към нея.

— Татко ли? — попита той, като вече бе сигурен в отговора.

— Да, Зак. Трябва веднага да отидем в болницата.

— Качвай се. — Посочи седалката от дясната страна на колата ѝ. — Търни, моля те, подсуши коня. Кажи на някого да закара пикапа ми у дома.

Седна зад волана, премествайки седалката назад, за да смести дългите си крака, и рязко завъртя ключа. Камил си мислеше, че по пътя към плантацията бе карала бързо, но сега, когато той шофираше, колата ѝ сякаш летеше. Очертанията на предметите наоколо се сливаха и губеха.

Изминаха пътя обратно до Наткес за половината от необходимото време. Тя отново бе благодарна, че движението не бе натоварено.

Спряха на едно кръстовище и той изруга, щом видя, че трябваше да даде път на една кола, пълна с тийнейджъри, следвана от каравана, в

която пътуваше голямо семейство.

— Какво се случи с баща ми? — попита тревожно той.

— Получил е удар. Диърли ме повика по телефона. Когато стигнах в кухнята, той лежеше на пода. Саймън масажираше сърдечната му област. Вече бяха повикали линейка, но когато тръгнах, още не беше пристигнала. Веднага дойдох да те повикам.

— А беше ли... в съзнание? — Гласът му трепна. Камил неволно сложи ръка на рамото му. Този въпрос я ужаси, но знаеше, че трябва да му отговори честно.

— Когато влязох, отначало не дишаше. Точно преди да тръгна, Саймън възстанови пулса му и той едва си пое дъх.

— О, господи! — простена Зак пресипнало и удари с юмрук по кормилото.

Влязоха в двора на болницата през входа за линейките и Зак паркира на едно свободно място до портала. С Камил се втурнаха тичешком през стъклената врата, която се отвори автоматично, когато стъпиха на гумената изтривалка отпред. Щом ги видяха, Диърли и Саймън скочиха от един диван с полиетиленова тапицерия. Зак се запъти към залите за спешна помощ, но Саймън го сграбчи за ръката. Гласът му бе тих и спокоен, но убедителен:

— Няма да те пусна там, а не можеш да помогнеш на никого, като им се пречкаш. Те си знаят работата. Моля те, остани и изчакай с нас. Доктор Даниълс вече е при него, беше тук, когато пристигнахме.

Камил видя как строгите черти на лицето на Зак сякаш леко омекнаха. Тялото му, което бе обтегнато като струна, се отпусна едва забележимо. Нямаше да долови тази промяна, ако не бе го хванала под ръка.

— Какво стана? — попита той Саймън със същата пестеливост на думи, с която по-рано се бе обърнал към Камил.

Саймън не отговори, но Диърли започна да разказва как се бе случило всичко:

— Бях в кухнята и преглеждах готварските си книги, когато той влезе. Оплака се, че имал киселини и ми поиска сода бикарбонат. Изглеждаше... зле. Лицето му беше бледо. Обърнах се, за да му приготвя содата, и тогава чух как се строполи на пода. Изпищях и Саймън влетя след секунди.

— Вече бях слязъл долу — продължи Саймън. — Преди това гледахме мача в неговата стая. Беше неспокоен и някак напрегнат. Когато каза, че излиза за нещо, не обърнах особено внимание. Но сетне се досетих, че може би се е почувствал зле, а не искаше да ми каже. Тръгнах след него и тогава чух, че Диърли ме вика.

— Благодаря ти, Саймън. — Зак сложи ръка на рамото му. — Каквото и да се случи, аз съм ти признателен за това, че си бил до него, когато е имал нужда. Как изглеждаше, когато го докарахте?

Диърли тихо заплака и Камил я заведе отново да седне на канапето, без да отклони вниманието си от разговора между двамата мъже.

— Не беше в съзнание, Зак, но все пак имаше слаб пулс. Сложиха му кислороден апарат и дишането му доста се подобри. Вкараха го в онази стая. — Той посочи към дъното на коридора. — Оттогава никой не е излязъл от нея.

Зак тъжно поклати глава и тръгна към стаята, но без онази решителност, с която се бе запътил натам, когато нахлу в коридора. Саймън седна до Диърли, а Камил настигна Зак. Искеше да бъде до него, ако имаше нужда от нея, бе готова веднага да му помогне.

Около час останаха в напрегнато очакване, никой не смееше да проговори. Зак нервно крачеше по коридора, а Камил стоеше, облегла се до стената. Диърли и Саймън седяха на канапето и тихо си шепнеха. Гледките из коридорите на спешното отделение на градската болница бяха потискащи. Двама тийнейджъри бяха се сблъскали при игра на баскетбол и всеки от тях показваше разкървания си нос и подутините под очите си. Тръгнаха си, след като бяха превързани, а Зак все още не бе чул нищо за състоянието на баща си. Сестрите, които забързано влизаха и излизаха от стаята, не се решаваха да дадат каквато и да е информация и това още повече засилваше тревогата му.

Най-сетне вратата на залата за спешна помощ се отвори. Оттам излезе мъж с посивели коси и очила с рогови рамки, който, след като видя Зак, закрачи към него с протегната ръка. Зак я сграбчи сякаш беше спасителна сламка и безмълвно, само с поглед зададе съдбоносния въпрос.

— В момента баща ти си отдъхва, Зак. Поне засега е вън от опасност.

Синът прокара треперещи пръсти по челото си и въздъхна:

— Благодаря, докторе.

Лекарят кимна в отговор и започна да говори бавно:

— Всичко беше на косъм, Зак. Няма да крия нищо от теб. Все още е зле, но е в съзнание. Ще го настаня в интензивното отделение и ще остане там, докато преценя, че е достатъчно добре, за да бъде изписан. Може би ще са нужни седмици. Каза ми, че бил обядвал някакво проклето пържено пиле.

Когато видя, че Зак се канеше да възнегодува, той вдигна ръце и го прекъсна:

— Както и да е, сега ще бъде под наблюдение двадесет и четири часа в денонощието.

Изведнъж лекарят забеляза Камил, хвърли бърз поглед към Зак и той побърза да ги представи:

— Доктор Джордж Даниълс, мис Камил Джеймисън. Тя е наша гостенка в Брайдъл Рийт и се занимава с ремонта на къщата.

— А, да, Рейбърн спомена за вас при последния контролен преглед. С нетърпение очакваше да пристигнете.

— Можем ли да направим нещо за него, доктор Даниълс? — попита Камил, след като се ръкуваха.

— Да. Веднага щом реша, че може да приема посетители, елате при него. При вида на жена като вас всеки мъж би поискал да се възстанови. — Лекарят се засмя, а Камил се изчерви и срамежливо погледна към Зак, който се усмихна измъчено. Доктор Даниълс съвсем не страдаше от липса на тактичност. Бе успял да накара всички да се успокоят и Камил му бе благодарна за това. Този пряк човек й харесваше.

Тя се извини, остави Зак и доктора да довършат разговора си и побърза да успокои семейство Мичъл, като им съобщи новините.

— Защо не се приберете вкъщи, аз ще остана със Зак. Той сигурно няма да тръгне скоро. Ще ви се обадим, ако има промяна в състоянието на мистър Прескът.

Всъщност те имаха по-голямо основание да останат със Зак, но нищо на света не можеше да я накара да го изостави в този момент.

След като ги изпрати, тя видя количката, с която преместваха Рейбърн в интензивното отделение. Една медицинска сестра придържаше системата над ръката му, лицето му бе оплетено в

кислородни тръби. То все още бе с цвят на восък и тревогата на Камил отново се върна.

Зак вървеше приведен над баща си и стискаше бледите му ръце със силните си пръсти. Камил не чуваше какво си говореха. Гласът на Рейбърн бе слаб, но Зак се усмихваше. Точно когато завиваха с количката зад ъгъла, погледът на Рейбърн се спря върху нея. Въпреки забраната на сестрите, старият помоли с поглед доктор Даниълс за разрешение да се приближи към Камил. Изненадана, тя отиде до количката и като се приведе, почти долепи ухо до устните му, за да чуе едва доловимия му шепот. Усмихна се, кимна с глава и докосна с устни челото на Рейбърн.

Медицинските сестри продължиха да бутат количката по коридора, а доктор Даниълс спокойно ги следваше.

— Какво искаше да ти каже? — попита я Зак, докато вървяха след екипа.

— Помоли ме да се грижа за теб. Каза, че понякога си твърдоглав и не желает да приемеш чужда помощ дори и да се нуждаеш от нея.

— Така значи? А ти как смяташ, мис Джеймисън? — заядливо попита той.

— Мисля, че е справедлив, що се отнася до характера ти. Освен това мисля, че имаш нужда от чаша кафе. — Той се опита да възрази, но тя настоя: — И без това няма скоро да те пуснат при него.

Хвана го под ръка и го поведе обратно по коридора. Когато седнаха край розовата пластмасова маса в кафенето до болницата, Зак каза сериозно:

— Не успях да ти благодаря за това, което направи днес.

— Моля те, не казвай нищо. — Тя тъжно поклати глава, докато се опитваше да стопли ръцете си с горещата чаша и се взираше в гъстата тъмна течност в нея. — Нима наистина мислиш, че са ми нужни твоите благодарности? След всичко, което се случи между нас...

— Да — замислено отвърна Зак. — Наистина между нас се случват много неща.

Той внимателно се вгледа в пъстрите ѝ очи. В тях блестяха сълзи. Хвана малката ѝ ръка и я притисна между дланите си.

— За бога, Камил, защо избяга от мен онази нощ в Сноу Бърд?

За първи път открито заговори за нощта, която бяха прекарвали заедно. Думите му отприщиха неудържим поток от спомени, които нахлуха в съзнанието ѝ. Камил сякаш се давеше в тях. Искаше ѝ се да протегне ръка и да докосне меките му къдрици, които небрежно падаха над челото му, да погали волевата му брадичка, да отпусне глава на мускулестите му гърди и да се почувства спокойна и сигурна в прегръдката му. Тя едва успя да се овладее.

— Това... което се случи в Юта, беше толкова отдавна, Зак — прошепна тя. — Оттогава мина много време. Не искам да го обсъждаме.

— Но аз искам да поговорим за това, по дяволите! — настоява раздразнено той.

— Разстроен си, Зак. Мисля, че сега никой от двамата ни не е в настроение да се занимава със стари истории.

Всъщност тя съвсем не вярваше в това, което изрече, но не трябваше да се предава, защото от туй зависеха много неща в живота ѝ. Тогава тя направи наивен опит да се измъкне. В онзи момент постъпката ѝ се стори оправдана, така успя да запази поне капка достойнство.

— Не мисля, че е честно заради баща ти да си седим тук и да обсъждаме проблемите си.

Той ядосано промърмори нещо и стана рязко от масата. Пъхна ръка в джоба на тесните си джинси, за да потърси дребни пари, с които да плати сметката. Докато вървяха към вратата на кафенето, я сграбчи за рамото и я извърна с лице към себе си.

— Ще разбере причината, Камил — каза заплашително той. — Никоя жена не може да се измъкне от леглото ми без обяснение. Когато всичко това свърши, ще ми кажеш защо го направи.

Той рязко я пусна и тя едва не залитна. Значи това било! Бе стъпкала мъжката му гордост и той трябваше да узнае защо го беше напуснала. Съвсем не го бе грижа за нея, просто искаше да си възвърне самочувствието. Явно бе имал толкова завоевания, че не можеше да си представи как бе възможно една жена да го изостави по такъв начин. Споменът за Камил бе все още жив в съзнанието му само защото с нея всичко беше приключило различно. Тя бе единствената, която бе дръзнала да го напусне!

Думите му унищожително се стовариха върху нея. Беше се надявала, че и Зак изпитва поне малко от нежността, която тя чувстваше към него. Сега вече знаеше истината: бе го привлякло тялото ѝ, за него тя бе само предмет, с който бе задоволил сексуалните си желания. Когато със събуждането си бе открил, че поредната му партньорка бе изчезнала от леглото му, мъжкото му самолюбие се бе взривило. Още не можеше да се примири с това посегателство върху гордостта му и затова искаше да узнае причините, поради които тя го бе изоставила.

Но дори и в този пристъп на гняв Камил знаеше, че го обича. През целия следобед тя не престана да го наблюдава, докато той разпитваше сестрите и доктор Даниълс, когато излизаха от стаята на Рейбърн. Да, обичаше го, какво можеше да стори? През безкрайно дългия ден тя непрекъснато си задаваше този въпрос.

Когато най-сетне си тръгнаха от болницата, вече минаваше единадесет. Доктор Даниълс ги увери, че ще им се обади, ако през нощта настъпи промяна в състоянието на Рейбърн. По пътя към дома те не размениха нито дума.

Никой от тях не проговори и когато влязоха в тъмното преддверие. Мълчаха дори когато Зак изненадващо я прегърна и грубо я придърпа към себе си.

Целувката му бе жестока и безпощадна. Бе заровил едната си ръка в заплетените ѝ коси и държеше главата ѝ така, че тя не можеше да я движи, а в същото време търсеше с език устните ѝ, като че ли така се опитваше да се добере до отговора на въпросите, които го измъчваха. Тя изпита ненавист към себе си, че не започна да се бори, че не направи нищо, с което да го накаже така, както той наказваше нея. Чувствата ѝ напиреха, бе безсилна да ги овладее. Цял ден те бяха останали скрити дълбоко в нея. Ужасът, който изпита, когато видя Рейбърн полумъртъв на пода, опасното пътуване до плантацията, напрегнатото очакване в болницата, спречкването със Зак — всичко това се надигна у нея и я накара да отвърне на целувката му с необузdana страст. Спотаените ѝ чувства неочаквано избликнаха и тя потъна в прегръдката му, в топлината на тялото му.

Тогава устните му станаха по-нежни, но и по-неуστοими. Той ли шепнеше несвързано или тя самата изричаше тези умоляващи думи? Не знаеше, но и нямаше значение. Той обсипваше шията ѝ с целувки,

докосваше с горещите си устни раменете ѝ. Тя рязко отметна глава назад, когато той издърпа краищата на копринената риза от колана на панталоните ѝ и плъзна ръката си по голата ѝ кожа. Усети как Зак обхвана с треперещи пръсти гърдите ѝ през прозрачната тъкан на сутиена.

— Трябва да те докосна — задъхано каза той, освободи закопчалката и гърдите ѝ се плъзнаха в дланите му. — Господи, Камил! — въздъхна Зак, докато пръстите му внимателно галеха гърдите ѝ и нежно докосваха възбудените им зърна.

Тя едва успя задъхано да изрече името му, преди той отново да приближи устата си към нейната в нов изблик на страст. Докато разголваше раменете ѝ, бедрата им плътно се преплетоха. Разкопча ризата ѝ бавно, като след всяко копче спираше, за да погали и целуне нежната ѝ гола плът. Ласките на езика му сякаш разпрацаха по настръхналото ѝ тяло електрически ток.

Камил се изви към него, обхваната от напирасщо желание. Разкопча с треперещи пръсти ризата и я смъкна от широките му рамене. Когато застанаха един срещу друг голи до кръста, Зак захлупи с длани лицето ѝ и бавно прокара палците си по устните ѝ. Погледът му бе топъл и нежен, гневът му се бе стопил. Очите му поглъщаха с обожание лицето ѝ, голата ѝ плът.

— Камил, толкова си красива, желая те — шепнеше задавено той. — Имам нужда от теб тази нощ.

Зак ласкаво я притегли към себе си и гърдите ѝ се притиснаха до топлото му голо тяло. Тя бавно движеше раменете си, къдравите косъмчета по гърдите му я караха да настръхва. Притискаше я все по-силно, докато златният кръст, който той винаги носеше на врата си, се врязва в кожата ѝ. Устните, които се впиха в нейните, бяха обещаващи, мамещи и ненаситни...

— Зак, всичко наред ли е? Чух, че влизате, но не видях светлини. — Гласът на Диърли сякаш отекна безкрайно дълго в преддверието. Една арка от светлина обля коридора, когато вратата на кухнята в дъното се отвори.

Камил сграбчи ризата си от пода, паникьосано прикри с нея голите си гърди и побягна към хола. Докато тичаше, трескаво мъчеше да се облече.

Зак се скри от светлината в тъмните сенки на стълбището.

— Да, Диърли, добре сме — опита гласът му да звучи убедително. — Просто си говорехме. А състоянието на татко се стабилизира. Ще ви се обадя, ако научим нещо ново.

— Добре. Изчаках да си дойдете, за да ви кажа, че ако искате да хапнете, в хладилника има малко храна. А и мисис Хейзлет звъня три пъти. — В тона, с който изрече последните думи, се долавяше леко раздражение.

— Благодаря, Диърли. Иди да си легнеш, ще се видим утре сутринта.

Чуха как вратата на кухнята се затвори и отново стана съвсем тъмно. След това прихлопна задната врата на къщата, по това разбраха, че Диърли се бе отправила към апартамента над гаража, където Саймън отдавна се бе прибрал.

— По дяволите! — изръмжа Зак. — Чувствам се като ученик. Възрастен човек съм, а се крия под стълбите като глупак.

Бързо приглади косите си, които Камил бе разрошила с треперещите си пръсти.

— Е, ще се видим сутринта — примирено въздъхна Камил, която, излизайки от хола, все още опитваше да закопчае ризата си.

— Да, наистина е най-добре да си лягаме — отвърна Зак и насила се усмихна. — В отделни легла, мис Джеймисън — увери я той и артистично се поклони. — Още веднъж успя да се спасиш от съдба, по-жестоката от смъртта. Нима късметът вечно ще ти помага!

Язвителният му, саркастичен тон я засегна дълбоко.

— Сигурно смяташ, че съм планирала всичко това — отвърна тя. — Знаела съм, че Диърли е в кухнята? Е, все пак се радвам, че беше там и се обади тъкмо навреме.

Тръгна уверено към вратата и без да се обръща, добави:

— Освен това, какво ли би казала Ерика? — Когато изрече тези думи, тя си помисли, че бе успяла да го уязви, но той извика след нея:

— Не знам, но имам намерение да разбера. Ще ѝ се обадя още сега.

Когато видя как тя тръшна вратата след себе си, той само се засмя.

СЕДМА ГЛАВА

По-късно Камил дори не можеше да си спомни как бе минала първата седмица, през която Рейбърн бе в болницата. Дните бяха еднакво напрегнати. Всяка сутрин със Зак тръгваха от Брайдъл Рийт към болницата и оставаха там до вечерта. Малко преди обяда Камил се връщаше в Брайдъл Рийт, за да си почине, да провери как върви работата по ремонта и да похапне, а след това се връщаше в болницата и Зак, на свой ред, излизаше за кратка почивка.

Отначало доктор Даниълс забрани при Рейбърн да влизат други посетители, освен Зак, но когато състоянието на пациента се подобри и той укрепна, докторът позволи на Камил да го посещава. Понякога отиваше сама, но по-често със Зак. Тези посещения сякаш помагаша на Рейбърн повече, отколкото което и да е от силните лекарства.

Докато беше в болничната стая, Камил избягваше да говори за ремонта на къщата, но Рейбърн така упорито я разпитваше, че скоро тя започна да му дава подробни отчети. Всеки ден получаваше част от материалите, които бе поръчала, и вече бе повикала шивачки за драпериите, дърводелци за корнизите и работници, които лепяха тапети. Той искаше да знае за всичко и сега тя разбра колко важен бе за него този проект.

След като Рейбърн прекара една седмица в интензивното отделение, доктор Даниълс уведоми Зак за решението си да го премести в самостоятелна стая.

— Той е корав старец. Здравно се е вкопчил в живота и това е също толкова важно за възстановяването му, колкото всички медикаменти. Ако се погрижим да спазва стриктно диетата си, мисля, че скоро ще се оправи. Но все още почивката е най-доброто лекарство за него. Внимавай да не започнат час по час да влизат хора, защото ще залепя на вратата надпис: **Забранено за посетители!**

Доктор Даниълс спомена също, че не бе добре за един пациент с болно сърце да изкачва стъпалата до втория етаж на Брайдъл Рийт

всеки път, когато поиска да отиде до стаята си. Зак сподели това с Камил:

— Помисли какво можем да сторим. Ти си специалистът, аз само ще ти отпусна необходимата сума, колкото и голяма да е тя. — Очите на Зак вече нямаха онзи тревожен и напрегнат израз, както през първите няколко дни след сърдечния удар на Рейбърн. Очевидно бе колко много обичаше баща си и колко загрижен бе за него. Той нетърпеливо очакваше Камил да измисли нещо.

Когато най-сетне в съзнанието ѝ узря една идея, тя със сияещо лице му описа какво възнамеряваше да направи:

— Хрумна ми нещо, което може би ще му хареса, а и няма да излезе твърде скъпо.

— Трябва да му хареса. Но не съм сигурен, че веднага ще се съгласи да се премести в друга стая. Може би е по-добре засега да пазим това в тайна.

— Добре, но нека бъде изненада, а не тайна. Струва ми се, че така не би могъл да ни обвини, че сме постъпили нечестно.

— Добре! — усмихна се Зак.

— Ако всичко стане така, както съм го замислила, баща ти ще бъде наистина доволен. Ще използвам целия си талант, за да стане най-красивият кът в цялата къща!

Ентузиазмът ѝ бе заразителен. Топлина обля сърцето ѝ, щом видя, че Зак се усмихва, поуспокоен от тежкото напрежение. Бръчките около очите му само издаваха, че все още бе уморен и недоспал.

След случката в преддверието в нощта след сърдечния удар на Рейбърн те започнаха да странят един от друг. Бяха като странни фехтовачи, всеки от които пъргаво успяваше да отбие словесния удар на противника или да го улучи така, че да се почувства дълбоко наранен. В присъствието на други хора се държаха като добри приятели, но когато оставаха насаме, или си разменяха остри реплики, или не си говореха. Понякога дори взаимно се избягваха.

Камил не се боеше толкова от Зак, колкото от собствените си чувства. В онази нощ се бе втурнала към стаята си, изпълнена с гняв към себе си, задето така лесно му бе позволила да я обсипва с любовни ласки. Любов? Не, любовта нямаше място в неговите прегръдки. Нима бе казал нещо друго, освен че я желае? Добре помнеше думите, които задъхано ѝ прошепна: „Имам нужда от теб тази нощ!“. Той

непрестанно се нуждаеше от нечие женско тяло, а Камил тогава се бе оказала единствената, която беше на разположение.

Ако беше ѝ признал, че я обича, тя какво щеше да направи? С тъга призна пред себе си, че би се хвърлила в обятията му и би го помолила никога вече да не я напуска. Любовта към него вече бе станала част от нея. Въпреки че Зак никога не би споделил чувствата ѝ, тя знаеше, че цял живот ще го обича. Това усещане не бе я напуснало от първата им среща в Сноу Бърд досега.

Не постъпваше честно към нея, като съблазняваше тялото ѝ, когато тя се стремеше към него с душата си. Тогава си спомни какво бе изпитала, когато устните му се впиха в нейните, когато докоснаха голата ѝ плът, как я бе връхлетяла силата на страстта. Не отричаше, че физическото влечение бе неразделна част от любовта ѝ към него. Но без любов желанието ѝ се струваше празно, измамно подобие на истинските ѝ чувства, а Камил никога не би се примирила да получава такива подаяния — дори от Зак.

Тя взе твърдо решение да избягва всеки случай, при който би могла да попадне в капана на милувките му. Отсега нататък любовта ѝ към него щеше да бъде нейна лична тайна, скрита дълбоко в душата ѝ. Нямаше да допусне нито той, нито който и да било да узнае за нея.

Въпреки че всички уверяваха Зак, че Рейбърн ще бъде под наблюдение двадесет и четири часа в денонощието, той настояваше нощем да стои при баща си в болницата.

— Искам да бъда до него, ако... ако нещо се случи.

Води спорове за това и с медицинските сестри, и с доктор Даниълс, докато успя да ги убеди.

Камил се тревожеше за него. По изпитото му лице и треперещия глас разбра, че бе невероятно изтощен. Нервите му бяха обтегнати като протритото въже, което всеки момент щеше да се скъса.

— Зак, ти си възрастен човек, а и по-як от мен, така че не бих могъл да те изхвърля оттук — бе склонил доктор Даниълс с неохота.

— Ще си почивам през деня, когато около татко има много сестри и лекари, които се грижат за него — бе заявил Зак.

Сега Камил бе така погълната от работа, че не можеше да вижда Рейбърн толкова често, колкото ѝ се искаше. Когато все пак успя да намери малко време и да отскочи до болницата за кратко посещение, тя се опита да обясни на стареца защо толкова рядко се виждаха. Трудно

й бе да запази в тайна това, че се занимаваше с обзавеждането на новата му стая и точно тя й отнемаше толкова много време. Искаше да я завърши, преди да го изпишат от болницата. Това щеше да бъде подарък за него по случай оздравяването му.

Тя си спомни за това, което й бе казал: през зимата премествал всичките си растения вътре и къщата отеснявала. Идеята, която й хрумна, бе свързана с остъклената задна веранда. Спазари се с един дърводелец, който се зае да покрие прозорците на верандата с дървени капаци. Стъклата отвътре си останаха, така че изгледът към терасата и лехите не се загуби, когато капациите бяха вдигнати. Камил поръча да бъдат резбовани и да могат да се вдигат и спускат в зависимост от това дали обитателят на стаята желае вътре да влиза естествена светлина, или предпочита да се скрие от чужди погледи. Не искаше да го лиши от възможността да се наслаждава на земите, които толкова много обичаше.

Дългата стая бе разделена на две помещения: едното се превърна в малка баня, а другото — в уютно убежище. Подът му бе покрит с изкуствена трева. Там беше и любимото кресло на стария, което бяха тапицирали с материя, оцветена в природни багри, подбрани от Камил. Телевизорът му, рафтовете с книги и личните му принадлежности бяха пренесени от стаята на втория етаж. С одобрението на Зак бяха добавени и някои нови неща. Камил и Саймън напълниха помещението с растения. Тя постави овлажнител за въздух, който щеше да оказва благотворно влияние и върху Рейбърн. Всеки от жителите на къщата помагаше с каквото може, за да свършат възможно най-скоро. Камил бе доволна от резултата и съжаляваше само, че Рейбърн нямаше вече да използва прекрасните мебели на втория етаж: леглото с балдахин и палисандровия шкаф.

Зак хареса новото разположение. През деня баща му щеше да бъде тъй близо до Диърли, докато тя работеше в кухнята, че би могъл да я повика винаги когато имаше нужда от нещо. Стаите на първия етаж щяха да улеснят и семейство Мичъл, които трябваше да се грижат за Рейбърн по време на възстановяването му. Когато стаите добиха завършен вид, Зак похвали Камил и тя се почувства щастлива.

Зак беше прекарал пет поредни нощи в болницата и когато си дойде вкъщи само за да се навечеря, Камил бе поразена от изтощението му вид.

Когато се прибра в стаята си, тя дълго не можа да се успокои. Бе загрижена за Зак не по-малко, отколкото за Рейбърн. Той бе прекалено упорит и не искаше да признае, че не би помогнал на баща си, ако самият той също се разболе. Бе направила грешката да изтъкне пред него този факт. След като Зак отново излезе, Диърли и Саймън изразиха съчувствието си към Камил заради обидните думи, с които бе я нарекъл. Преди той да грабне якето си и да излети от къщата, там се бе разиграла ужасно неприятна сцена.

— Няма нищо — успокои ги Камил. — Толкова е уморен, че вече не знае какво говори.

След като успя да убеди себе си, че постъпва правилно, отиде до кухнята на голямата къща, претършува хладилника и се отправи към болницата.

Камил отвори предпазливо вратата на стаята, в която лежеше Рейбърн. Вътре цареше полумрак, бе включена само една нощна лампа, която излъчваше съвсем слаба светлина. По равномерното дишане на Рейбърн разбра, че с помощта на приспивателните той бе потънал в дълбок сън. Зак беше застанал до прозореца, опрял ръце на перваза и долепил челото си до студеното стъкло.

Когато той се обърна към нея, тя забеляза как на изтощеното му лице се изписа изненада.

— Помислих, че е някоя от сестрите. Какво правиш тук? Да не би у дома нещо да не е наред? — В гласа му се долавяше умора.

— Не, всички сме добре. Ти си този, който изглежда ужасно.

Той я измери сърдито изпод смръщените си вежди.

— Донесох ти нещо за хапване — рече загрижено Камил. — Сандвич със студено телешко, ябълка и курабии. Изяж ги.

Той се поколеба, но след това доволно се настани в едно меко кресло, а тя издърпа малка масичка и подреди на нея храната.

— Отивам да ти взема мляко, ще се върна след минута. Вече никакво кафе за тази нощ. — И тя излезе, без да изчака възраженията му.

Когато се върна с един съд с мляко, което бе наляла от автомата, забеляза, че сандвичът вече беше изчезнал и Зак се бе заел с ябълката. Отхапваше от нея, стараейки се да не нарушава тишината в стаята с шумно хрупане. Това усилие ѝ се стори доста смешно, но опитвайки се

да го развесели, получи още един заплашителен поглед. Той мълчаливо довърши леката си закуска и изпи млякото на един дъх.

— Чудесно, благодаря.

Зак изтри устата си със салфетката, която му бе донесла, и започна да събира зацапаните хартии в малката кафява кесия от сандвича.

— Радвам се, че ти хареса. Ще се върна след малко.

Тя отново излезе, но този път се забави само няколко секунди. Зак отново бе застанал до прозореца, личеше си, че сънят го оборваше. Камил влезе, следвана от медицинска сестра с войнствено изражение, която размахваше голяма спринцовка с дълга, ужасяваща игла.

Зак си помисли, че това бе поредната инжекция за баща му, но когато двете със сестрата го връхлетяха и притиснаха до прозореца, той смаяно ги изгледа.

— Сваляй панталоните, Зак! — заповяда сестрата.

Камил не разбра дали заповедният ѝ тон или неприличните думи го изненадаха повече, но изразът му на изумление изглеждаше почти комичен. Тя положи огромно усилие да не избухне в смях.

— За какво, по дяволите, става дума? — промърмори той.

— Казах, сваляй панталоните! Ще ти бием една хубава инжекция, за да заспиш. — В думите ѝ прозираше онази преднамерена закачливост, с която медицинските сестри разговарят с трудните пациенти.

— Няма да стане! — предизвикателно каза той.

— Това е нареждане на доктор Даниълс. Ако искаш да останеш в тази стая, ще останеш, но не и буден! Сега ще се държиш ли като храбър воин или да повикам началството?

Камил беше сигурна, че в този момент Зак с удоволствие би я убил. Никой не можеше да се отърве безнаказано, ако се е опитал да се подиграе с човек като него.

Зак отмести поглед към сестрата, която се мръщеше заплашително. Беше запретила колосаните ръкави на бялата манта и скръстила ръце под огромния си бюст. Очите ѝ, които нито веднъж не примигнаха, бяха вдълбани в едно лице, подобно на глинена маска. Въпреки че се правеше на силно разгневен, Зак затаи дъх при вида на сестрата. Камил забеляза това и едва не се засмя.

— Няма да ми биете никаква проклета инжекция. Дори ако извикате самия Хипократ да ми я постави.

Зак присви очи, тялото му се стегна. Камил познаваше тези признаци, всеки момент той щеше да избухне.

— В такъв случай ти предоставям възможност да избираш — решително рече Камил, после се обърна към сестрата: — Моля ви, докарайте леглото.

Сестрата изгледа укорително Зак и тихо излезе от стаята. Придвижваше се невероятно пъргаво за жена с нейните размери.

— Помолих да ти докарат едно легло на колела. Аз ще остана будна и ще наблюдавам мистър Прескът. Зак, ти наистина трябва да си починеш. Заради теб самия и заради баща ти. Ако припаднеш от изтощение, с какво ще му помогнеш? Разтревожи ли се за теб, няма скоро да оздравее. Обещах му, че ще се грижа за теб и смятам да удържа на обещанието си.

— Ще останеш будна? Цялата нощ? — недоверчиво попита той.

— Докато се събудиш сутринта — увери го тя.

Вратата се отвори и един санитар приплъзна в стаята легло на колела. Излезе така безшумно, както бе дошъл.

Зак погледна към Камил, а след това и към баща си, който лежеше на болничното легло и като по чудо беше проспал цялата суматоха. Камил видя как Зак отпусна раменете си и по лицето му позна, че бе решил да отстъпи.

— Това кресло е достатъчно удобно за човек, който наистина се чувства уморен — рече Зак и отиде до банята, като рязко затвори вратата след себе си. Камил се настани в креслото, в което Зак смяташе да подремне, и се приготви за нощното си бдение. Той излезе от банята, приближи до леглото на колела и го изгледа скептично.

— Не мисля, че ще се побера на това проклето нещо — оплака се той, докато събуваше обувките си.

Камил тихо се засмя:

— Ще заспиш толкова бързо, че дори няма да усетиш.

Тя опря гръб на меката облегалка, но стреснато се изправи, когато видя, че Зак сваля ризата си и започна да разкопчава колана.

— Какво правиш! — укори го тя, като леко повиши тон.

— Събличам се. Трябваше ли да се държа като джентълмен и да те помоля да се обърнеш?

— Но не можеш да спиш тук... така — каза тя, заеквайки.

— Идеята беше твоя, мис Джеймисън. Ти ми каза да си сваля панталоните. Сигурен съм, че няма да обидя сестрата с каменното лице. Мисля, че тук няма нищо, което да не е виждала.

Той събу джинсите си, без да се колебае, а Камил се изчерви и отмести поглед от него.

— Няма ли да дойдеш да ме целунеш за лека нощ? — саркастично се обади той от другия край на полутъмната стая.

— Не, няма! — решително каза тя.

Той ѝ отвърна с тих смях. Тя чу скърцането на пружините и шумоленето на чаршафите. Последва едва чуто проклятие и след това всичко утихна. След няколко мига дишането му стана спокойно и равномерно, както беше предвидила, бе заспал веднага. Сега мисията ѝ беше изпълнена, но се чувстваше като на тръни. Преди той да се съблече, всичко вървеше според плана ѝ. Въпреки че в стаята бе тъмно, внушителният му силует не беше напълно скрит от очите ѝ. Спомни си как изглеждаше, когато лежеше в частния апартамент в Сноу Бърд, осветен само от пламъците на камината. При този спомен през тялото ѝ преминаха обезпокоителни тръпки. Тя се раздвижи, сякаш креслото ѝ бе станало неудобно.

Часовете на нощта се нижеха бавно, с монотонност, нарушавана само от периодичните посещения на сестрите при Рейбърн. Докато седеше на креслото или стоеше до прозореца, тя се чувстваше невероятно спокойна, защото Зак спа дълбоко през цялото време. Когато в стаята проникнаха първите утринни лъчи, тя спусна щорите и стаята отново потъна в мрак. Искаше ѝ се тази нощ да продължи колкото може по-дълго.

Час след като се разсъмна тя влезе безшумно в банята. Когато се придвижваше обратно покрай малкото легло на Зак, той се пресегна изпод чаршафите и обхвана коляното ѝ. Тя запуши устата си с ръка, за да не изпищи от уплаха, препъна се в колелата на леглото и падна върху Зак.

Бързо се изправи и хвърли гневен поглед към него.

— Уплаши ме до смърт — изсъска тя. — Цяло чудо е, че не се разпицях така, че да съборя болницата. А ти как щеше да обясниш какво ме е накарало да викам?

Той присви рамене и обгърна талията ѝ.

— Пусни ме! — каза тя задъхано.

— Няма — инатливо отвърна той.

— Зак, моля те. Може някой да влезе.

— Вече знам режима в болницата. Имам достатъчно време да те накарам да си платиш за снощи.

Притегли я върху себе си, а Камил трескаво придърпа полата си, която се бе набрала върху бедрата ѝ, докато се боричкаха. Опита се да си внуши, че учестеното биене на сърцето ѝ се дължеше на уплахата, а не на това, че лежеше върху него и между тях беше само нагънатият чаршаф.

— Не! — гневно каза тя, но той приглуши протеста ѝ с устните си. Ръцете му я държаха здраво като стоманени клещи. Тя се съпротивляваше, блъскаше с юмруци, напрягаше мускули, мъчеше се да освободи тялото си от допира с неговото.

Но устните му бяха така неустойими, а целувката толкова пламенна, че Камил усети как краката ѝ се подкосиха. Топлината на езика му накара кръвта във вените ѝ да кипне. Стопи решителността ѝ, замъгли съзнанието ѝ, сломи волята ѝ. Тя се свлече на гърдите му със стон. Ръцете му разхлабиха желязната си хватка и започнаха да я милват по гърба с нежност, която бе още по-опасна от силата му.

— Казвал ли съм ти някога, че имаш страхотно задниче? — попита той с устни, долепени до нейните. Ръцете му се промъкнаха под полата ѝ и се плъзнаха по бедрата ѝ. Топлината на дланите, които галеха копринения ѝ чорапогащник, беше зашеметяваща.

— Не! Не си ми казвал нищо подобно. Иначе щях да ти ударя шамар — каза тя троснато, но неубедително.

Той отново започна да я целува и сетивата ѝ се давеха в океан от желание.

— Зак, моля те, не ме целувай така! — жално го помоли тя, когато най-сетне освободи устата ѝ.

Тя едва успя да се надигне, но той използва това движение, обърна я по гръб и се надвеси над нея. Чаршафът се бе смъкнал до хълбоците му, а обраслите с косми гърди бяха точно пред поруменялото ѝ лице. Златният кръст се люлееше на верижката точно срещу очите ѝ. Беше останала без дъх. Той приглади назад заплетените ѝ къдрици и тихо се засмя:

— Доколкото си спомням, леглото, в което бяхме заедно за първи път, беше доста по-голямо.

Тя се изскубна от ръцете му и скочи от леглото, преди той да успее да реагира.

— Казах ти, че не искам да говоря за това — яростно извика тя и погледна към Рейбърн, за да види дали не бе го събудила. За щастие все още спеше дълбоко. — Всеки път, когато споменеш за Юта, се убеждавам колко си безчувствен. Помолих те да не обсъждаме повече случката в Сноу Бърд.

Направи безполезен опит да си оправи дрехите с треперещи пръсти.

— А аз невинаги правя това, за което ме молиш. Така ли? — прошепна той, като стана от леглото и тръгна към нея. — Искам да изясним нещата сега. Наистина ли ти беше толкова неприятно да прекараш нощта с мен в Сноу Бърд? Изкара ме някакъв подивял викинг, който е хукнал да гони селски девойки и е хванал единствената наблизо! Но аз не си спомням срещата ни така. Ти не беше изнасилена, Камил. Не си спомням да си крещяла, ритала, хапала... Е, май ме ухапа няколко пъти — добави той, а очите му светнаха дяволито.

Камил добре разбра намека му и побесня.

— Ти си непоносим, не си никакъв джентълмен! — тропна с крак тя. — И няма повече да стоя тук и да те слушам, ако не си обуеш панталоните. — Ядоса се, че гласът ѝ затрепери и се опита да го овладее.

— По дяволите! — промърмори той.

Потърси в тъмнината джинсите си и когато най-сетне ги откри, бързо ги нахлузи.

— Така по-добре ли е? — ехидно попита Зак.

— Да, благодаря — отвърна Камил, изпитвайки необуздан гняв към равнодушието му.

— Искам да знам защо така изведнъж реши да си тръгнеш, без дори да ми кажеш довиждане. Искам да чуя отговора още сега!

— Срамувах се... Почувствах се унижена — прошепна Камил и страните ѝ пламнаха. — Легнах с един напълно непознат, който ми отне единственото нещо, което жената... Това трябваше да принадлежи на човека, за когото ще се омъжа. — Вече не можеше да сдържа сълзите си. — Ами ако бях забременяла?

Тя видя как лицето му съвсем промени израза си.

— О, господи! — едва продума той.

Тя побърза да го успокои:

— Не, не стана това, но можеше да се случи. Не бях вземала... противозачатъчни. Никога не бях...

— Не казвай, че съм ти отнел нещо, Камил. Не знаех, че не си била с мъж преди това. Ако беше ме предупредила, щях да те оставя на мира. — Нервно прокара пръсти през косите си. — Или пък не, нямаше — призна си той с въздишка. След това нетърпеливо добави: — По дяволите, не знам какво щях да направя, а и няма смисъл да гадая! Всичко стана така, както е било писано. Нищо не може да се промени. В интерес на истината, не бих казал, че съжалявам, че спях с теб.

— Това е разликата между мъжете и жените, Зак. За теб всичко беше само игра, а аз се самоунищожих. Вече не изпитвам никакво уважение към себе си, а как бих могла да очаквам някой друг да ме уважава?

— Унищожена! Омърсена! — Зак произнасяше всяка дума по-силно от предишната. — Страшно съм ти благодарен. Не мислех, че се любя така зверски, че нечие самочувствие да падне толкова ниско.

Беше побеснял, Камил знаеше какво усилие му коства да не закрепчи с пълно гърло. Той пристъпи към нея и я сграбчи за раменете.

— Когато най-сетне се съберете с този твой порядъчен приятел и ти с насълзени очи му разказваш как си загубила девствеността си в ръцете на един долен сексманиак, кажи му и за това.

Той притисна тялото ѝ към своето. Последва дълбока унизителна целувка, в която нямаше и следа от топлота и нежност. Брутално проникна с език в устата ѝ, след това я отблъсна от себе си и тръгна към вратата. Точно тогава сестрата, която през нощта го бе заплашила с игла, влезе със закуската на Рейбърн и сутрешното му лекарство.

— Господи! Никога ли няма да свърши дежурството ви? — изруга Зак, докато се изнизваше през вратата. Блъсна се в обемистото ѝ тяло и почти събори подноса от ръцете ѝ.

Камил грабна чантата и палтото си и побягна пред изпитателния поглед на сестрата. Помоли я само да предаде на Рейбърн, че ще се върне по-късно.

ОСМА ГЛАВА

След ужасната сцена в болницата Камил се чувстваше още безпомощна пред Зак. Той притежаваше способността да я наранява дълбоко, да я обезоръжава, което му даваше опасно надмощие. Пазеше се от него, доколкото бе възможно и се мъчеше да крие чувствата си.

Разговаряха със студена любезност, като непознати, и то само когато се налагаше. Бяха постигнали мълчаливо съгласие от онази нощ нататък да се редуват в стаята на Рейбърн. Леглото на колела остана там, за да могат да го ползват през нощите.

Когато мина още една седмица, Зак най-сетне повярва, че Рейбърн е достатъчно укрепнал, за да остава сам. Вече можеше да прави кратки разходки по коридорите, обикновено придружаван от някоя от хубавичките сестри, които вече дълбоко се бяха привързали към този белокос джентълмен от Юга.

Камил продължи да идва при Рейбърн поне веднъж на ден, въпреки че имаше доста работа по ремонта на къщата. Дори и най-опитните работници, които бе наела, се нуждаеха от нейния съвет или одобрение. Колкото и уморителни да бяха бденията ѝ в болницата, тя предпочиташе майсторите да се допитват до нея, ако не са сигурни дали би харесала едно или друго решение.

По време на последните етапи от ремонта вече личеше какъв прекрасен облик щеше да има къщата. Камил бе доволна от всеки свой избор и нямаше търпение да покаже на Рейбърн как проектът ѝ постепенно ставаше реалност. Стигна до извода, че уклончивите оценки, които даваше Зак, бяха знак, че ремонтът му харесва. Чувстваше се уверена, че с работата си в Брайдъл Рийт е постигнала това, което желаше.

Тогава дойде големият удар.

Веднъж рано следобед тя видя Зак застанал в широкия коридор и вперил поглед в хола. Беше сложил ръце на хълбоците, стоеше разкрачен. Бе с ботушите си, явно току-що върнал се от плантацията. Все още не бе съблякъл окаляните си джинси. Стискаше сплескана

шапка и Камил си спомни за първия си ден в Брайдъл Рийт, когато се бе появил пред нея в същия вид.

— Мис Джеймисън — отчетливо каза той, когато видя, че тя се приближава. — Какво е това, по дяволите?

Свирепият син поглед, който се втренчи в Камил, я накара да замръзне и тя погледна към хола. За какво ли говореше? Забеляза, че бояджиите почти бяха завършили едната стена на стаята.

— Боядисват стената — спокойно отговори тя. — Решихме да не слагаме тапети. Свалихме ги преди седмици...

— Много добре си спомням, че тапетите бяха свалени. — Тонът му бе отмерен, изключително учтив и снизходителен и доста напомняше за начина, по който се разговаря с некомпетентен човек. — Имам предвид този отвратителен цвят, с който мажат стените!

Камил беше избрала наситения тъмнозелен цвят, за да импонира на големия килим в хола. Невероятно скъпият обюсонски килим беше там от построяването на къщата и все още не бе загубил красотата си. Тя искаше да го запази в стаята, но да внесе нещо по-модерно в декора. Възглавниците на столовете в хола бяха покрити с тъмнозелен плат с бежови оттенъци.

Това бе съвременно съчетание на цветовете, но щеше да бъде в прекрасна хармония с колониалната архитектура на къщата.

Тя застана срещу Зак, събрала цялото самочувствие, което бе й останало след смразяващия му поглед.

— Нарича се ловджийско...

— Изобщо не ме интересува как се нарича, мразя го. Ще се чувствам, сякаш се храня в благо. Виждал съм тресавища, чиято вода е с по-хубав зелен цвят от този.

Той направи нервен жест и неволно изпусна шапката, която цопна право в една отворена кутия със зелена боя. Той така изруга, че дори моряк би се изчервил от срам. Камил би се засмяла, докато гледаше как шапката му бавно потъва в кутията с боя, но гневният израз на лицето му стопи желанието й да се шегува.

Преглътна и се опита спокойно да му обясни:

— Зак, когато боядисат дървените части в бяло, няма да изглежда толкова тъмно. Няма да има плътни завеси. В момента шият пердетата от същия плат, с който ще тапицират столовете. Капаците на прозорците

ще бъдат бели. Ще стане красиво, уверявам те. Зеленият цвят е много популярен, модерен.

Едва сега тя забеляза, че бояджиите бяха оставили четките си и с особен интерес следяха спора. Саймън и Диърли, която нервно кършеше ръце, бяха излезли от кухнята в коридора. Жената, която бе наета да ушие завесите за салона, беше прекъснала измерванията си и наблюдаваше сцената. Ако Зак имаше намерение да я унизи пред всички и в цял Наткес да се разнесе слух, че реставраторката на старата му къща има ужасен вкус, беше го постигнал. Тя още веднъж се опита да излезе от положението с достойнство:

— Има много начини да се доразкраси. През пролетта можете да използвате цветя с пастелни багри, през зимата — бели, а през есента — златисти и червеникавокафяви...

— Всичко това е много интересно, но фонът не ми харесва. Промени го!

След като я прекъсна по този груб начин, той се обърна и тръгна с наперена походка по коридора.

— Няма да го променя!

Думите бяха изречени, преди Камил да овладее гнева си и да прецени доколко бе уместно да му отговори така. Беше се опитала да запази спокойствие и да постъпи разумно, защото съвсем не искаше да се стигне до скандал, но той предпочете да продължи с наглото си упорство. Очите ѝ засвяткаха предизвикателно срещу Зак, когато той се обърна към нея.

Беше опрял юмруци на кръста си. Лицето му бе тъмно като облак. Накрая все пак успя да се овладее и каза спокойно и учтиво:

— Ще ми позволите ли да ви напомня, мис Джеймисън, че аз отпускам средствата за този ремонт. Мисля, че имам известно право да изразя своето мнение. Освен това, в случай че сте забравили, тази къща е моя.

— Вярно е, мистър Прескът, но мога ли и аз да ви напомня, че ме нае баща ви, а не вие. Посъветвала съм се с него, преди да избира този цвят, и ще го променя само ако той сметне за необходимо.

— За нищо на света, мис Джеймисън. — Той направи няколко крачки към нея и тя протегна ръце, сякаш да се защити.

— В отговор на вашето недоверие в моите способности и преценки ще ви предлага да се споразумеем така: ако след като

завършим ремонта, баща ви сподели мнението ви, ще я променя така, както желаете, на свои разноски.

Настъпи мълчание, изпълнено с нетърпеливо очакване. Зак не каза нищо, а само я изгледа заплашително. Накрая тя хвърли остър поглед към работниците и те незабавно се заловиха отново със заниманията си. Саймън и Диърли мъдро се оттеглиха.

Тя тръгна по коридора и когато мина покрай Зак, той сграбчи ръката ѝ.

— Дължиш ми и една шапка.

— Върви по дяволите! — кротко отвърна тя, но в гласа ѝ се долавяше сарказъм. Издърпа ръката си и бавно продължи по коридора.

Беше изненадана, когато един ден на обяд той я помоли да отиде с него до болницата. От нощта, когато тя дръзна да застане срещу него в стаята на Рейбърн, бяха минали почти две седмици. Две седмици от кавгата им за Сноу Бърд и последвалата обида, която той ѝ нанесе. Препирнята им за хола бе само преди няколко дни. Оттогава не си говореха и взаимно се избягваха.

Навярно върху лицето ѝ се бе изписала изненада, понеже той побърза да каже:

— Идеята не беше моя. Татко пожела днес следобед двамата да отидем при него. Нямам представа защо.

Докато обядваха вкусното пиле с гарнитура, което Диърли им бе приготвила, в малката всекидневна до кухнята, той не каза нищо друго. Чак когато стана от масата, попита:

— За колко време можеш да се приготвиш?

— Дай ми половин час.

— Добре — отвърна той и излезе от стаята.

Очите ѝ се изпълниха със сълзи от разочарование и болка. Тя побърза да ги изтрие, преди да ги забележи Диърли, която събираше съдовете от масата. Само след още няколко седмици ремонтът щеше да свърши и тя щеше да бъде свободна да се раздели със Зак завинаги.

Нямаше вече да търпи подигравките и оскърбленията му. Но защо ли тази мисъл не ѝ носеше утеха? Защо я хвърляше в още по-дълбоко отчаяние?

— Кога ще тръгвате за болницата, Камил?

Въпросът на Диърли я изтръгна от мислите ѝ.

— Мисля, че след около половин час — разсеяно отговори тя.

— Значи ще стигнете към два часа? — продължи да пита Диърли.

— Ами... сигурно. Защо?

— Просто се чудех. Трябва да направя някои покупки този следобед, а не бих искала да ме няма, ако се нуждаеш от нещо.

Камил бе твърде погълната от собственото си страдание и не се замисли за странния ѝ намек.

Тя прекоси терасата, влезе в пристройката и се преоблече. Току-що бе взела марковите си джинси от пералнята, крачолите им още бяха твърди. Бързо нахлузи копринена риза с тюркоазен цвят с дълги ръкави и широки маншети. Стегна се с тесен златист колан. Енергично среса косите си. Днес времето не бе толкова влажно и тя не ги приглади назад, а ги остави да се спускат върху раменете ѝ, образувайки около лицето ѝ ореол от немирни къдрици. Опита се да си внуши, че излизането ѝ със Зак не означава нищо, но положи особено старание, докато се гримираше. Дори се напръска с дезодорант, чийто аромат ѝ напомняше за късната есен. Накрая си наметна кафяво яке от мека кожа.

Когато слезе от предната площадка на стълбите, Зак вече я чакаше до тъмносиния си линкълн. Мина от дясната страна, за да ѝ отвори вратата. По пътя към болницата и двамата мълчаха. Измъчваше се от присъствието на мъжа до нея, въпреки че се опитваше да изглежда равнодушна. Той също носеше джинси с елегантна европейска кройка, която подчертаваше дългите му мускулести крака. Бе облякъл спортна риза с отворена яка и жълтеникаво яке. Днес беше оставил каубойската си шапка у дома и косите му падаха небрежно около продълговатото му лице. „Профилът му е почти съвършен!“, помисли си Камил, докато тайно го наблюдаваше. Неволната ѝ въздишка го накара да се обърне и да срещне любопитния ѝ поглед. Тя бързо погледна встрани, но все пак успя да долови насмешката, която струеше от дълбините на очите му.

— Виждала ли си се скоро с Рик О’Мали? — Зак зададе този въпрос спокойно, но истински я изненада.

— Тази вечер имам среща с него.

Камил почти не бе виждала Рик след вечерта, когато бяха на футболния мач. Беше приключил работата си в Брайдъл Рийт, а ако имаше нещо за довършване по етажите, по-възрастният О’Мали

идваше сам. Рик се беше обадил няколко дни по-рано и след като загрижено се осведоми за здравето на Рейбърн, покани Камил да отиде с него на кино в събота. Беше приела не само защото той ѝ допаднаше, а и понеже напрежението в Брайдъл Рийт бе станало непоносимо.

— Винаги съм харесвал Рик — каза Зак. — Добро момче е, порядъчно. — Той особено наблегна на последното определение и хвърли подигравателен поглед към нея. След това шеговито добави: — Сигурно би искала да го разпиташ за любовната му история с омъжена жена. — Камил рязко обърна главата си. — Не ме гледай така недоверчиво. Това е обществена тайна и продължава от години.

Той подкара колата към едно свободно място на паркинга, спря рязко и слезе, преди Камил да успее да обмисли странната и разтърсваща новина, която току-що бе ѝ съобщил.

Качиха се с асансьора до четвъртия етаж. Когато минаха покрай стаята на сестрите, някои от тях тихо се закискаха и започнаха да ги одумват зад гърба им като самотни момичета на ученическа забава. Камил погледна озадачено към Зак, но той само сви рамене и продължи с широки крачки по коридора.

Когато влязоха в стаята на Рейбърн, Камил застина.

Не можеше да повярва! Цялото помещение бе пълно с цветя — не тези, които Рейбърн бе получил от добри приятели, а огромни кошници с рози, хризантеми и орхидеи, между които се забелязваха нежни зелени клонки. В няколко богато украсени месингови свещници горяха свещи с дълъг пламък, разпръскващ нежна, едва забележима светлина. Болничното легло го нямаше. На неговото място сега имаше бял свод от ковано желязо, украсен с цветя и зеленина.

Под свода стоеше Рейбърн, облечен със синя копринена пижама и кадифен халат, който приличаше на кралска мантия. До рамото му се бе изправила една дребничка миловидна жена, на чието лице грейна усмивка, когато влезе Камил.

— Мамо! — невярващо възкликна тя.

От другата страна до майка ѝ стоеше един мъж, в когото Камил позна пастора от църквата на Прескът. До него беше доктор Даниълс, широко усмихнат, той хвърляше дяволити погледи. Стаята бе пълна с лекари и сестри, там беше и Каменното лице, както Зак бе започнал да я нарича. Всички им се усмихваха. Зак надничаше над рамото на Камил, очевидно също толкова смаян от гледката, колкото и тя. Камил

чу как някой тихо кихна в кърпичката си — обърна се и съзря Диърли, а до нея Саймън със сияещо лице.

— Какво, по дяволите, става тук? — измърмори Зак до ухото на Камил.

Тогава Марта Джеймисън се втурна към дъщеря си и топло я прегърна.

— Камил, скъпа, ти направо сияеш. Толкова се радвам за теб. Когато Рейбърн ми се обади и ми каза, че със Зак сте се влюбили от пръв поглед, аз бях толкова изненадана, че загубих ума и дума! Искях веднага да ти позвъня и да науча всички прекрасни подробности, но той ме помоли да си трая, за да може да организира това събиране. А този мъж Зак ли е? — Тя хвана и двете му ръце, като гледаше нагоре към лицето му с възхищение. — Той е толкова красив, колкото си го представях. Ти винаги си била особено придирчива по отношение на мъжете, знаех си, че ще бъде хубавец. Вече бях започнала да се тревожа, че няма да намериш достатъчно „съвършен“ мъж! — Сетне се обърна към недоумяващия мъж: — Зак, аз съм Марта Джеймисън. Напълно съм уверена, че ще се грижиш добре за дъщеря ми. Разбира се, отначало ме притесни разликата във възрастта ви и това, че се познавате отскоро, но Рейбърн ме увери, че любовта ви наистина е силна. Ако приличаш на баща си дори малко, значи си истински джентълмен. Моля те, наричай ме просто Марта.

Зак се здрависа с нея и ѝ позволи да го целуне и по двете бузи. По израза на недоумение, изписан върху лицето му, тя разбра, че е напълно объркан.

— Хайде, скъпи деца, не се срамувайте. Всички ви чакат.

Марта хвана Камил и Зак под ръка и ги поведе към Рейбърн, чиито очи блестяха под снежнобелите вежди.

Камил чу как Зак прошепна в ухото на Рейбърн, когато го прегърна:

— Какво, по дяволите, става тук, татко?

Но Рейбърн му отвърна така, че всички да чуят:

— Сине, просто не можех да ви оставя с Камил повече да отлагате сватбата си заради мен. Знаем, че и двамата правите тази жертва доброволно, но се почувствах толкова виновен, че взех нещата в свои ръце и организирах за вас това сватбено тържество!

Кръвта във вените на Камил закипя, страните ѝ припламнаха, зави ѝ се свят. Тя щеше да припадне, ако Зак не беше се придвижил поблизо до нея, за да я подкрепи, въпреки че самият той също трепереше.

— Скъпа, съвсем не бях си представяла твоята сватба така — каза Марта. — Но мисля, че затова ми харесва още повече. Доста е различна и със сигурност е нещо, за което ще си струва да разказваш на децата и внуците си. Освен това с джинси изглеждаш не по малко красива, отколкото би била с дълга бяла рокля. Сигурна съм, че Зак няма нищо против.

Докато чуруликаше весело, Марта галеше косите ѝ с майчинска обич и гордост.

„Сигурно сънувам! — мислеше си трескаво Камил. — След миг ще се събудя и хубаво ще се посмея на този странен сън. Или кошмар...“ Не смееше да погледне Зак. Дали и той сънуваше същата сцена? Чий сън беше това всъщност — негов или неин? Направи голямо усилие да се овладее, за да не изпадне в истерия.

— Не знам какво да мисля... — започна Зак, преди Рейбърн да го прекъсне:

— Виж какво, сине. Правех се на заспал онази сутрин преди две седмици, когато вие с Камил бяхте тук и обсъждахте Юта. — Той замълча за миг, за да могат двамата да осмислят съдбоносните му думи, а след това продължи: — Говорехте си колко хубаво би било да прекарате медения си месец в Сноу Бърд, където сте ходили и по-рано. — Камил въздъхна скришом. — По разговора ви познах, че съжालявате, че не сте се оженили веднага след като сте се запознали. Понякога любовта възниква така. Може да стане само за един ден... или една нощ.

Той отново замълча. Показваше им, че е чул всичко и напълно е разбрал какво точно се беше случило в Сноу Бърд преди две години, макар да говореше завоалирано. Никой, освен Камил и Зак не би могъл да схване какво искаше да каже всъщност старият джентълмен.

— Зак, ти си човек с чувство за отговорност и винаги си се стремил да постъпваш правилно. Не искам да си мислиш, че заради болестта ми с Камил сте длъжни да отлагате това, което желаете да сторите. Не бих могъл да живея с мисълта, че ви разделям, когато е очевидно, че ви е отредено да бъдете заедно.

Сега на Камил и Зак им стана ясно какво се очакваше от тях. Рейбърн знаеше, че тя бе загубила невинността си със Зак, и сега искаше синът му да постъпи като почтен джентълмен от Юга, какъвто цял живот го бе възпитавал да бъде: да се ожени за нещастното озлочестено момиче. Благият, разумен и добър джентълмен, когото хората виждаха в лицето на Рейбърн, вътре в себе си беше корав, властен и непреклонен мъж. Имаше желязна воля и Камил за първи път го видя да я демонстрира. Неизменно веселите му сини очи под белите вежди, които приличаха на тези на Дядо Коледа, сега блестяха като стомана срещу сина му и той едва ли би се осмелил да попречи на плана му.

Обърна се към Камил с благ поглед, а след това няколко мига гледа втренчено сина си. Когато видя това, Зак явно загуби желание да се противи. Сетне енергично потри дланите си:

— Е, нека да започваме. Караме преподобния да чака. Този следобед е канен да играе голф.

Всички се засмяха, когато главните действащи лица заеха местата си. Зак и Камил застанаха срещу пастора под свода, след като майка ѝ бързо пъкна между нежните ѝ студени длани един букет. Рейбърн и Марта стояха от двете им страни.

— О, Закъри, почти забравих. Ето пръстена на майка ти, обадих се на Саймън да го донесе. Сигурен съм, че и тя би обикнала Камил и би искала да види този пръстен на ръката ѝ. Камил, ако предпочиташ друг, сигурен съм, че Зак ще ти намери, но, моля те, приеми подаръка на един стар човек и използвай този за церемонията.

Камил погледна широката златна халка, която лежеше на сбръчканата му длан, и каза почти през сълзи:

— Не... не бих могла да мечтая за друга толкова красива. Благодаря.

Отговорът ѝ го зарадва, той също преглътна сълзите си, преди отново да проговори:

— Камил, предполагам, че си спомняш, когато веднъж след неделната служба те запознах с преподобния Колинс.

— Да, здравейте, пастор Колинс — плахо поздрави тя.

— Здравейте, Камил, не знаех, че следващия път, когато се видим, ще ви венчавам. Здравей, Зак. Притесняваш ли се? — нетърпеливо попита преподобният.

— Не — уверено отговори Зак.

— Добре, тогава да започваме. Ще подпишем разрешителното след церемонията.

Той продължи и само след няколко минути Камил Лиан Джеймисън и Закъри Бенсън Прескът вече бяха съпруг и съпруга. Тя бе омъжена за човека, когото обичаше, но на каква цена? Той щеше да я ненавижда цял живот. Беше принуден да се ожени за момиче, което за него не бе нищо повече от развлечение за една нощ. Ами Ерика Хейзлет? Нима Зак не беше влюбен в нея? Тя би могла да прекрати тази церемония, като изкрещи истината, която знаеше, щом самият Зак не се възпротиви решително пред това странно сборище.

Камил бе повторила думите на брачната клетва механично. Гласът на Зак бе ясен и спокоен. Поне не изрази омразата си към нея пред всички присъстващи. Но какво ли щеше да направи, когато останат сами?

— Сега можеш да целунеш булката, Зак — окуражи го пасторът. Всичко бе свършило и тя застана с лице към Зак за първи път, откакто, нищо неподозиращи, бяха влезли в стаята. Колко много неща се бяха случили само за няколко минути!

Целият ѝ живот се бе променил.

Тя бавно вдигна очи и срещна втренчения му син поглед. Не бе очаквала да види малкия лъч на привързаност, който блесна там, нито пък едва доловимата усмивка, изписана върху аристократичните му устни. Те съвсем я накараха да загуби самообладание, в очите ѝ запариха сълзи. Сега той изглеждаше добър, но защо не можеше всичко това да бъде истинско? „Защо не може да ме обикне така, както аз го обичам?“, въздъхна безмълвно тя.

Зак навярно беше забелязал, че тя едва се сдържаше да не избухне в плач. Целуна я отначало почти въздушно, като устните им едва се докоснаха, но постепенно устата му нежно се сля с нейната, а ръцете му внимателно я обгърнаха.

Когато накрая се разделиха, всички започнаха да ръкопляскат и да си бърбят развълнувано, а уредникът вкара дълга маса на колела, отрупана със сватбени сладкиши и шампанско.

Сватбарите наобиколиха Камил. Представи майка си на малцината, които тя самата познаваше, отговори на задължителните

тостове и поднесе първата хапка от сватбената торта към устата на Зак, който се държеше, сякаш всичко между тях беше чудесно.

Преди да тръгне за своята игра на голф, преподобният Колинс ги повика настрана и им даде разрешителното за встъпване в брак, което един приятел на Рейбърн бе издействал.

— Поздравления, Зак. Мисля, че имаш красива булка. Камил, скъпа, най-сърдечни пожелания. Надявам се, че скоро ще кръщавам бебе.

Ако ръката на Зак не придържаше здраво талията ѝ, тя щеше да припадне.

Разстрои се, когато научи, че майка ѝ трябваше да си бъде в Атланта още същата вечер.

— Дойдох само за сватбата, скъпа моя. Не бих я пропуснала за нищо на света, но наистина трябва да се прибера. Забрави ли, че се занимаваме с бизнес? Освен това, коя жена би искала майка ѝ да бъде наблизко в първата ѝ брачна нощ? Зак, разчитам на теб да погостувате у дома веднага щом Рейбърн оздравее. Бих искала да организирам тържество във ваша чест и да представя своя зет на всичките ни приятели. Рейбърн ме покани в Брайдъл Рийт за Коледа. Значи скоро ще се видим.

Доктор Даниълс бе посрещнал майка ѝ на летището и възнамеряваше отново да я изпрати дотам. Преди да тръгнат, той властно разпореди всички да излязат от стаята на Рейбърн, като съобщи, че това е край на празненството, тъй като все пак се намираха в болница. Уредникът обеща на Камил, че цветята ѝ щяха да бъдат пренесени в Брайдъл Рийт и там щеше да им се наслаждава колкото иска. Отново внесоха болничното легло, а Каменното лице изпроводи всички навън и отново настана Рейбърн в него.

Камил за последен път прегърна майка си и я целуна по бузата.

— Скъпа, само се надявам бракът ти да е толкова щастлив, колкото беше моят. Мисля, че Зак е идеалният мъж за теб. Нека с Рейбърн да имаме много прекрасни внучета.

— Младият Прескът ще се погрижи за това, можете да бъдете сигурна, мисис Джеймисън. — Доктор Даниълс намигна на Камил и сръга в корема Зак. — А сега да вървим, нали не искате да си изпуснете самолета.

Те продължиха по коридора, като си бърбеха приятелски, а Камил и съпругът ѝ най-сетне останаха сами. Съпруг! Всичко, което тази дума означаваше, сякаш се стовари върху нея и я накара да изпадне в паника. Бе обзета от диво желание да побегне след майка си и да не се отделя повече от нея.

Сякаш прочел мислите ѝ, Зак я сграбчи за лакътя и я поведе обратно към стаята на Рейбърн.

— Искам да поговоря с баща си — просъска той, но с изкуствена усмивка, предназначена за сестрите и лекарите, които все още хвърляха любопитни погледи към младоженците.

Стигнаха до стаята на Рейбърн и се разминаха с Каменното лице, която тъкмо излизаше.

— Къде си мислите, че отивате? — навъсено попита сестрата.

— Само да си кажем още няколко думи с баща ми, преди да си тръгнем. Ако нямате нищо против.

Дълбоките бръчки около устата на Зак издаваха, че му костваше голямо усилие да не избухне.

— Имам против, мистър Прескът. Той ме помоли да не пускам никого вътре. Уморен е след събитията от този следобед. Току-що му инжектирах приспивателно и навярно вече е задрямал. Няма да ви позволя да влезете и отново да го безпокоите.

Зак въздъхна раздражено:

— Добре, тогава ще се видим с него рано сутринта.

Хвана Камил за ръката и я поведе към асансьора.

Докато гледаха как номерата на етажите светваха и угасваха над вратата, никой от тях не проговори. Стояха и се взираха, като че ли този асансьор бе най-очарователният на света.

Вратите се отвориха, мистър и мисис Прескът влязоха в кабината и потеглиха надолу към първия етаж, без да разменят нито дума. Без да се докоснат и дори без да се погледнат.

ДЕВЕТА ГЛАВА

— Още е рано за вечеря. Имаше ли някакви планове за този следобед?

Камил бе така обезпокоена от непредсказуемостта на настроението на Зак, че наистина се стресна, когато той ѝ зададе този въпрос, докато излизаха с колата от паркинга. Гласът му ѝ се стори спокоен, в него не се долавяше гняв.

— Аз... щях да ходя в търговския център за някои покупки.

— Тогава ще отидем да напазаруваме. Диърли ме попита дали ще вечеряме навън. Те със Саймън ще са заети с пренасянето на багажа ти в голямата къща.

Устните му леко се присвиха в едва забележима усмивка. Той хвърли поглед към нея, за да види дали подтекстът на думите му ѝ бе оказал някакво въздействие. Тя неволно преглътна и само кимна в отговор. В същото време опипа златната си халка, с която все още не беше свикнала.

Той остави колата на големия паркинг и влязоха в търговския център на града, чиято модерна архитектура бе в странно съчетание със старинния облик на Наткес. Изглежда, никой от местните жители нямаше нищо против това смесване на стилове. Центърът бе пълен с хора, излезли да пазаруват. Зак властно улови Камил за лакътя, докато си проправяха път през тълпата.

Камил се спря за миг, когато видя към тях да се приближава друга двойка.

— Рик! — неволно извика тя, но изведнъж закри с ръце лицето си, когато си спомни, че тази вечер имаше среща с него! А вече беше омъжена жена!

Но като че ли и той бе смутен колкото нея. Навярно неудобството му бе свързано с дребничката чернокоса жена до него с миловидно лице и големи кафяви очи, които имаха същия тъжен израз, който понякога се появяваше в погледа на Рик.

— Здравейте, Рик, Лора. — Камил се зарадва, че Зак се опита да овладее положението. — Лора Уимбърли, бих искал да се запознаеш с Камил. С нея се оженихме този следобед. Двамата можете да бъдете сред първите, които ще ни поздравят.

За миг настъпи напрегнато мълчание. Рик погледна първо към Зак така, сякаш изведнъж бе пораснал с две глави над него, а след това към Камил, в чиито очи се четеше извинение.

— Ей, това е страхотно! — извика Рик развълнувано. Камил си помисли, че бе искрен. — Поздравления, Зак. Камил, най-добри пожелания! Не би могла да намериш по-добър мъж от Зак Прескът. Честно.

— Благодаря, Рик.

— Мисис Прескът, Рик толкова ми е разказвал за вас. Радвам се, че се запознахме. Надявам се, че със Зак ще бъдете много щастливи.

Гласът на Лора Уимбърли бе нежен и мелодичен. Тя се усмихна на Камил и Зак дружелюбно. Нима това беше омъжената жена, с която, както ѝ бе казал Зак, Рик имаше връзка? — усъмни се Камил. Младата жена някак си не създаваше такова впечатление.

Лора вдигна поглед към очите на Рик и предположението на Камил, че бяха истински влюбени, се потвърди, когато Рик я погледна със същата нежност. Той сведе изпълнените си с обич очи към Лора, която едва стигаше до рамото му.

— Лора, как е мистър Уимбърли? — Зак произнесе този въпрос с тих глас и някак със... съчувствие.

— Не е много добре. Имаше нужда от някои неща и затова Рик предложи да ме докара дотук. — Гласът ѝ трепна и тя сведе глава, за да не среща ничий поглед.

Рик плъзна ръката си около раменете ѝ и тя се притисна до него.

— Най-добре да продължаваме с покупките. Нейният... мистър Уимбърли ще я чака да се прибере.

Рик кимна и на двамата и след като Лора срамежливо си взе довиждане, те тръгнаха.

По-късно Зак поведе Камил към една беседка встрани от най-оживената улица и се настаниха на свободната пейка. Той се приведе, подпря се с лакти на коленете си и се загледа в преплетените си пръсти. Гласът му прозвуча глухо:

— Срамувам се от себе си. Трябваше по-рано да ти обясня положението. Днес ти споменах, че Рик има връзка с омъжена жена. Нарочно го казах тъй, че да прозвучи грозно. Постъпих нечестно и към него, и към Лора. — Той въздъхна и нервно прокара длани по бедрата си. — Първо, съмнявам се, че Рик О’Мали би спал с жената на друг, независимо колко я обича. Второ, сигурен съм, че Лора никога не би прелюбодействала.

Камил се смути. Никога не бе виждала Зак искрено да се извинява за нещо. Това бе непозната страна на характера му.

— Разкажи ми за тях, ако не си обещава да пазиш тайна.

— Не, по дяволите, не е тайна за никого! За това не те подведох. Тяхната история непрекъснато дава поводи из града да се носят нови и нови клюки. — Той си пое дъх и заразказва: — Рик и Лора започнаха да се срещат още когато бяха в прогимназията. Това беше една от онези романтични любовни истории, които продължават вечно. Никой от тях не е имал други връзки. Бяха неразделни, всички мислеха, че когато завършат училище, ще се оженят. Семейството на Лора беше... е, нищо добро не мога да кажа за тях. Бяха измет. Цяло чудо е, че Лора е така възпитана и чаровна. За нещастие нейният старец я продаде на Джес Уимбърли. Мисля, че това старо копеле е броило на баща ѝ хиляда долара за нея. — Камил въздъхна от изумление, а Зак продължи: — Не е ли невероятно? В наши дни, в двадесети век! Този Уимбърли е отрепка, бивш контрабандист, по-възрастен от баща ми. Не ѝ е било лесно. Разказват се всякакви истории за жестокото му отношение към нея. С него е дори по-зле, отколкото когато беше при семейството си. Когато тя се омъжи, Рик се записа в армията и замина като доброволец във Виетнам. Направи всичко възможно да го убият, но го наградиха с какви ли не медали за храброст... или безразсъдство. Въпреки всичко, той оцеля и накрая се завърна у дома. Мисля, че сама можеш да си представиш останалото.

— Но защо тя просто не напусне Уимбърли? С Рик са създадени един за друг!

Той бе леко раздразнен от живия интерес, който тя проявяваше, но отговори спокойно:

— Старият Уимбърли е болен. Тя не би го изоставила, въпреки всичко, което ѝ е сторил. Освен това, знае колко много означава за Рик религията. Не би искала той да си мисли, че върши грях, отнемайки

съпругата на друг мъж, дори ако успее да получи развод. Насърчава го да излиза с други жени и той понякога го прави, но всички знаят на коя принадлежи сърцето му. Най-доброто, на което могат да се надяват сега, е старецът скоро да умре. Говори се, че напоследък бил зле.

— Лошо е да се разсъждава така, но не мога да не се надявам това да се случи. Сториха ми се толкова влюбени!

— Не се ли натъжи? Беше ли започнала да се... привързваш към него?

— О, Зак! — ядосано отвърна Камил. — Не, разбира се! Харесва ми, защото е много забавен. Но въпреки че се преструва на веселяк, забелязах, че тъгува за нещо.

— Да, и аз мисля, че преиграва.

— Толкова е трагично — промърмори Камил. Тайно завидя на Лора, защото бе очевидно колко силна е любовта на Рик към нея. Зак никога не би я погледнал с толкова топлота и нежност.

— Да разбирам ли, че срещата ти с Рик за тази вечер се отменя?

Зак зададе този въпрос с шеговит тон и двамата заедно се засмяха, преди да излязат от беседката.

— Мисля, че да — отговори тя, когато тръгнаха по широките, ярко осветени улици на търговския център.

— Какво искаше да си купиш, Камил?

Дори да ѝ опряха пистолет, не би могла да си спомни. Този следобед нервите ѝ бяха обтегнати до крайност.

— Ами... някои дрехи — заекна тя.

— Добре. — Той я хвана под ръка и я поведе към един от най-добрите магазини за дамско облекло в центъра. Когато тя се опита да възрази, той каза спокойно:

— Вече няма нужда да се съобразяваш с ограничения си бюджет на работещо момиче. Ако аз смятам, че можеш да си позволиш нещо, значи можеш.

Като слушаше мъдрите съвети на любезната продавачка, Камил пробва няколко спортни облекла. Забеляза, че Зак я оценяваше отстрани, докато жената показваше различни подходящи съчетания. Тя избра тъмносиня жилетка, бежова пола и светла крепнайлонова блуза.

— Мисля, че ще взема това, Зак. Тоалетът е удобен и непретенциозен. — Беше смаяна от високите цени върху етикетите, които скришом бе проверила внимателно.

Той кимна одобрително, но попита:

— Не ти ли харесаха жълтата пола и пуловерът?

— Да, хубави бяха, но...

— А зеленият костюм с панталоните и лъскавата копринена блуза?

— Ами да, всичките ми харесаха.

— Добре ли ти стояха?

— Да, чудесно. Тя е точно осма големина — намеси се продавачката, която предвкушваше голяма продажба.

— Тогава можем да ги вземем всичките — каза ѝ Зак, без да обърне внимание на смаяния поглед на Камил. — Опаковайте всичко и го изпратете в Брайдъл Рийт.

— Да, разбира се. Вие сигурно сте мистър Прескът! Чела съм за вас в светската хроника на вестниците.

Зак, изглежда, се притесни, но каза:

— Това е съпругата ми.

— Значи вие и мисис Хейзлет най-сетне се оженихте?

Цялото лице на Камил пламна, а Зак отговори с гневно изражение, но без да повиши тон:

— Не, това е моята съпруга — Камил Джеймисън, от Атланта. Ще получим ли дрехите в понеделник рано сутринта или да отменим поръчката?

Продавачката беше силно смутена заради грешката си и отчаяно се опита да се поправи:

— Разбира се, мистър Прескът. Радвам се, че красивата ви съпруга посети моя магазин, има прекрасен вкус. Ще изпратим сметката заедно с дрехите. Не се тревожете за това.

— Благодаря. Камил, ще почакам отвън, докато се преоблечеш.

След като се облече и още веднъж благодари на смаяната продавачка, тя излезе от магазина и зърна Зак, който стоеше до един фонтан в средата на търговския център. Стъпил с крак на ниския парапет, той разговаряше оживено с две млади момичета. Едната беше зашеметяваща блондинка с голям бюст, който ясно се открояваше под плътно прилепналия ѝ розов пуловер. Камил се изчерви в пристъп на ревност: Зак показваше явен интерес към прелестите на момичето. Той забеляза Камил с периферното си зрение, каза „довиждане“, приближи се към нея и я хвана под ръка.

Едва бяха изминали няколко крачки, когато Камил го укори:

— Виждам, че докато ме чакаше, си успял да си намериш развлечение. Никога не съм успявала да си обясня защо мъжете намират подобни празноглавки за привлекателни.

Той погледна назад и се засмя похотливо, като стискаше здраво ръката ѝ.

— Значи вече ревнуваш? Женени сме едва от няколко часа, а говориш като властна съпруга.

Беше му забавно и това още повече я разгневи.

— Е, ако не можеш без да флиртуваш, поне да беше избрал някоя, която ти подхожда по възраст. Тези бяха почти момиченца.

Той се засмя още по-силно:

— Познавам тези жени, откакто са се родили, а онази с бюста дори е по-голяма от теб, скъпа моя.

Камил въздъхна смутено, не смееше да срещне погледа му, защото знаеше, че е изпълнен с насмешка.

Докато обикаляха из центъра, беше се стъмнило, а когато се отправиха през паркинга към колата, Камил се оплака, че е гладна.

— Явно ще трябва да те нахраня, преди да те прибера в пещерата — пошегува се Зак и плъзна ръка под якето ѝ точно под гърдите. Камил изведнъж застина, когато пръстите му се придвижиха по копринената ѝ риза. Щом двамата се спряха, той я притегли по-близо. — Ако не бяхме на обществено място, щях да те докосна и другаде, Камил. Страшно ме изкушаваш.

Прошепна тези думи в ухото ѝ и леко я целуна, преди да отмести ръката си и да изминат останалите няколко крачки до колата. Тя се свлече на предната седалка. Краката ѝ така трепереха, че едва се държеше.

Зак бе избрал да вечерят в ресторант „Сайд Трек“. Сградата беше някогашно депо и под нея все още стояха железопътните релси. С наслада изядоха по една огромна пържола с гарнитура от пържени картофи след италианското пържено предястие, гарнирано с подправки и топено сирене. Зак поръча бутилка вино с вечерята. Камил почувства как тялото ѝ се изпълни с топлина — от виното и от присъствието на мъжа — нейния съпруг. Той я придума да вземат за десерт по един сладолед с ликьор и бадеми.

— Ако продължавам да ям по толкова, няма да се побера в новите си дрехи! — оплака се тя, докато сервитьорката поставяше пред нея лакомството.

Зак ѝ се усмихваше нежно. Отпиваше от кафето си, спокойно отпуснат на стола. Тя отвърна на усмивката му.

— Зак, искам да поговорим за онези дрехи — бавно каза тя. — Чудесни са, но...

— Камил, сега ти си моя жена. Сдоби се с тази титла по безспорно нетрадиционен начин, но това не променя факта. Всичко материално, което притежавам, вече принадлежи и на теб. Искам да запомниш това и занапред да се възползваш от него.

Той се наведе, с лакти, опрени на масата. Гласът му стана по-тих, а лазурните му очи потърсиха лицето ѝ на светлината на свещите.

— Камил, искам да знаеш... — започна той, но го прекъсна познат глас:

— Зак, откога се мотаеш из града с наемните си работнички?

С Камил едновременно се обърнаха и видяха Ерика Хейзлет, която стоеше, до масата им. Бяха толкова погълнати един от друг, че дори не усетиха кога бе влязла. Тя беше застанала до тях в обичайната си поза на манекен, облечена с мека рокля от синьо жарсе, което галеше стройната ѝ фигура и правеше ледения сив цвят на очите ѝ още по-студен. Тя властно сложи ръката си на рамото на Зак и Камил настръхна от гняв. Нима наистина я беше нарекла наемна работничка!

— Здравей, Ерика.

Зак не стана, а погледна към лицето ѝ, което отразяваше светлината на свещите и изглеждаше прекрасно. Камил наблюдаваше и двамата със свито сърце. Защо трябваше да се появи точно тук и сега и да накара Зак да си спомни как го бяха принудили да се ожени за жена, към която не изпитваше нищо друго, освен презрение. А истинската му избраница беше тази... Какво искаше да каже, преди Ерика да ги прекъсне? Тя винаги се озоваваше до тях в най-неподходящия момент.

— Мисля, че те запознах с Камил — каза Зак, докато Ерика бавно изучаваше с дланта си рамото му.

— Да. Здравей, Камил — каза тя с нескрита досада.

— Здравей, Ерика — отвърна Камил.

Точно тогава един скромен на вид мъж се приближи към Ерика и тя го представи като съдружник на покойния ѝ съпруг, който бил

дошъл в Наткес, за да се посъветва с нея по някакъв въпрос, свързан с бизнеса. Камил не успя да разбере цялото му име, понеже Ерика направи това задължително представяне така, че показва явно пренебрежение към придружителя си.

— Не отговори на въпроса ми, Зак. Откога водиш наемните работнички на ресторант?

Красивото лице на Ерика се изкриви, когато на устните ѝ се появи надменна усмивка, а очите ѝ се приковаха в Камил.

— Камил вече не е само работник в нашата къща, Ерика. Тя е моя съпруга. Оженихме се днес следобед.

Тонът, с който Зак изрече това, не изразяваше нищо и Камил внезапно почувства остра болка от съчувствие към него. Сигурно му бе ужасно трудно да приеме една жена за съпруга против волята си и да бъде принуден да я представи на тази, която истински обичаше.

Очите на Ерика заблестяха още по-студено.

— Сигурно се шегуващ — подигравателно каза тя.

— Не, не се шегувам — отсече спокойно Зак.

Ерика дръпна ръката си от рамото му, сякаш се бе опарила. След това насочи към Камил ледения си поглед, изпълнен с омраза. От очите на Камил сякаш изскочиха искри, които се забиха в плътта ѝ като остри игли. Но Камил в миг се разсърди на себе си, че бе допуснала злобата на тази жена да събуди у нея подобно чувство.

Ерика рязко се обърна отново към Зак и заядливо го попита:

— Какво е станало? Бил си невнимателен и е забременяла ли?

Камил тихо извика от негодувание, стана от масата и грабна чантата и якето си. За нейна изненада Зак също стана и я хвана под ръка. Бързо преминаха покрай другата двойка. Придружителят на Ерика, който бе наблюдавал цялата сцена с израз на удивление, остана смаян от грубите ѝ маниери.

Тръгнаха към изхода, но Ерика сграбчи Зак за лакътя и го накара да се обърне. Той държеше ръката на Камил толкова здраво, че тя нямаше друг избор и също се спря.

— Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш, Зак? Знам, че не си се оженил за нея по любов, защото ме обичаш. Това променя ли нещо между нас? Все още ли изпитваш към мен същите чувства?

Гласът на Ерика бе плътен и уверен, но Камил долови в него умоляващи нотки.

Зак остана няколко мига с поглед, прикован в нея, а в това време Камил се молеше да умре на място, за да не чуе отговора му. Най-сетне той каза:

— Не, Ерика. Това съвсем не променя чувствата ми към теб.

Обърна се рязко и грубо задърпа Камил към колата си.

Сърцето ѝ и останките от нейната гордост бяха разбити. Сякаш огромен товар притискаше дробовете ѝ и я задушаваше. В нейно присъствие мъжът, който от няколко часа ѝ бе съпруг, беше изразил любовта си към друга жена! Защо не бе прекратила церемонията този следобед? Със сигурност Рейбърн не би предпочел синът му и тя да страдат от един брак, сключен без любов! Защо Зак не бе спрял тази игра, преди да бе станало твърде късно? Вярно, че тя щеше да се почувства унищожена, но нима така бе по-добре? Как би могла да понесе постоянно да бъде унижавана, защото щеше да знае, че съпругът ѝ обича Ерика Хейзлет, а беше се оженил за нея по принуда!

Но най-тежко от всичко бе, че тя го обичаше. Цялото ѝ същество викаше към него да отговори на любовта ѝ, макар да знаеше, че е безполезно да се надява. Вечно щеше да я обвинява, че заради нея бе попаднал в капана на един брак, който никога не би пожелал.

Тя едва потискаше риданията, които напиреха в нея, докато минаваха по тъмните улици на Наткес към пътя за Брайдъл Рийт. А какво я очакваше там, в ръцете на съпруга ѝ, нямаше представа...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Камил напразно се опитваше да завърже презрамките на нощницата си. Пръстите ѝ така трепереха, че това бе почти непосилна задача. Стоеше пред тоалетната масичка, която никога преди не бе виждала, и се взираше в отражението на стаята, в която никога по-рано не бе влизала, собственост на мъжа, който бе истинска загадка за нея.

Когато Зак прибра колата си в гаража на Брайдъл Рийт, той се бе обърнал към нея равнодушно:

— Диърли и Саймън много се вълнуват. Харесват те и вече те считат за член на семейството. Те не знаят нищо за това, което е чул баща ми. За тях ние сме щастлива влюбена двойка, но до днес сме крили любовта си, а сега вече можем да я изразим открито. Нека не ги разочароваме. Да продължим представлението.

Той я въведе в къщата, където Диърли и Саймън ги обсипаха с най-сърдечни благопожелания. Камил не искаше да ги мами, не желаше да заблуждава никого, но и тя, и Зак бяха безпомощни да спрат събитията. Двамата я увериха, че всичките ѝ неща бяха пренесени в стаята на Зак, но тя можеше да ги подреди както ѝ харесва. Диърли мило им се усмихваше, а тъмните очи и белите зъби на Саймън блестяха дружелюбно. Камил инстинктивно се втурна към тях и отговори на прегръдките им. В невинността на неведението си за това как всъщност стояха нещата, те ѝ се струваха единствената връзка с реалността.

След като семейство Мичъл се оттегли в апартамента си над гаража, Зак я придружи до втория етаж. Отвори вратата на своята спалня и застана встрани, за да ѝ стори път. За нейна изненада, той не я последва вътре, а каза:

— Ще се върна след малко.

И отново слезе по стълбите. Стаята бе обзаведена с мебели от масивно дърво. Камил се зарадва, когато видя, че на едната стена имаше камина, в която играеха ярки пламъци. Щом си спомни разположението на стаите, Камил се досети, че тя бе свързана със

същия комин, към който отиваше димът от камината в салона. Въпреки че стаята бе пълна с цветя, които бяха пренесени и грижливо подредени тук след сватбената церемония, във въздуха се долавяше ароматът от парфюма на Зак.

Пред едната стена имаше огромно легло, което опираше в голям шкаф с книги. Между отрупаните и леко захабени рафтове бяха закачени поразително красиви графики, всяка от които бе поставена в тънка метална рамка. Покривката, която вече бе вдигната, бе на райета в различни нюанси на кафяво, бежово и синьо. Явно Зак имаше добър вкус.

Когато се приближи до вградения гардероб, тя видя, че всичките ѝ дрехи са закачени до тези на съпруга ѝ. На един от рафтовете бяха наредени няколко каубойски шапки. На друг рафт стояха в редици ботушите и обувките. Всички дрехи бяха закачени на групи: официални панталони, официални ризи, спортни якета, сака, джинси... „Зак изобщо не може да бъде обвинен в немарливост“, помисли си тя.

Беше намерила бельото си, грижливо сгънато в чекмеджета, след като бе издърпала няколко, в които имаше чорапи и мъжко бельо.

Тя влезе в банята и видя, че е голяма и модерна, но интериорът ѝ издаваше, че обитателят на стаята е мъж. По металните закачалки висяха кърпи на кафяви и бежови райета. Основният цвят на постелката, плочките и останалите предмети в банята бе тъмносин. В един стъклен съд до мраморната мивка тя видя няколко златни украшения на Зак, които вече ѝ бяха познати. Имаше и един гребен от черупка на костенурка, четка и няколко флакона с одеколон и афтършейв.

Тя откри своите тоалетни принадлежности от другата страна на масичката и бързо напълни дълбоката вана в шоколадовокафяв цвят с гореща вода и пяна. Отпусна се в нея, като се надяваше топлата вода, която галеше тялото ѝ, да разсее поне отчасти тревогите ѝ за непосредственото бъдеще.

Щом излезе от банята, след като бе сресала косите и измила зъбите си, тя забеляза красиво опакована кутия на леглото. Халатът в нея бе увит в мека хартия, а до него имаше изпълнена с обич бележка от майка ѝ.

Сега тя стоеше пред огледалото и ефирната зелена коприна се спускаше по раменете ѝ, докато се опитваше да завърже двете тънки презрамки. Висеше отпусната и разтворена, придържана само от две други ивици от сатен. Смаяно наблюдаваше отражението си. Отпред и отзад халатът прикриваше фигурата ѝ, но отстрани оставаха широки цепки, а и тъканта бе доста прозрачна. Мина ѝ през ум да го прибере обратно в кутията и да си избере друга, по-затворена нощница. Но майка ѝ сигурно щеше да я попита дали ѝ бе харесал, а тя не искаше да добави нова лъжа към тази, с която вече живееше. Освен това, защо се притесняваше толкова? Нямаше представа какви бяха намеренията на Зак. Дали щеше да поиска от нея да сподели леглото му тази нощ, или щеше да я настани в помещението от другата страна на банята?

Преди да отгатне какво я очакваше, тя чу как вратата се отвори и видя Зак, застанал на прага. Светлината на пламъците се отразяваше в кичурите му и придаваше на кожата му златист оттенък. Изглеждаше точно както в Юта. Тази мисъл я накара тихо да изстене, но стонът ѝ прозвуча по-скоро като въздишка. Постояха няколко мига загледани един в друг, след това Зак тихо попита:

— Изкъпа ли се в банята?

От притеснение не можа да му отговори, затова само кимна. Той отиде до гардероба, свали спортното си яке и грижливо го закачи. После изтегли колана си и го преметна на металната решетка от вътрешната страна на вратата. Наведе се и издърпа ботушите си, след което ги постави на най-горния рафт. Всяко движение бе спокойно, отмерено и издаваше, че явно е свикнал с това. Камил уморено го проследи с поглед, когато той отиде до бюрото, извади нещо от едно чекмедже, влезе в банята и затвори вратата.

Тя слушаше плискането на водата, отварянето и затварянето на чекмеджета и шумоленето на дрехи и се чудеше какво да каже, когато Зак се върне в спалнята. Този брак беше маскарад... И двамата бяха встъпили в него по принуда. Никой от тях не го желаше. Въпреки че го обичаше с цялото си сърце и душа, тя знаеше, че той не изпитва обич към нея. И не би се любила с него, защото той нямаше да го прави от обич. Смяташе, че сексът трябва да бъде физически израз на близостта между двама души, които се обичат. Това, което се бе случило в Юта, беше грешка и тя вечно щеше да съжалява за нея. Не би допуснала да попадне отново в същия капан. От две години се

презираше заради тази проява на слабост и не желаше да прекара остатъка от живота си в един фарс.

Щеше да убеди Зак, че най-разумно бе да останат женени — но без интимна близост — докато Рейбърн оздравее и бъде в състояние да понесе разочарованието от раздялата им. Беше сигурна, че Зак ще приеме плана ѝ. Все пак той навярно очакваше с нетърпение да се събере отново с Ерика. Предположението на собственичката на бутика, че съпругата му е Ерика Хейзлет, сигурно означаваше, че се носеха слухове за предстоящата им женитба. Щеше да изтъкне пред него тези факти, когато се върне.

А ако той имаше други намерения? Ако се опита насила да се възползва от правото, което му даваше бракът с нея? Ако я обладае против волята ѝ? Не, това не бе в стила му. Той беше разумен мъж и тя реши да се довери на неговата разсъдливост. Биха могли да си останат само добри приятели, партньори по неволя.

След като стигна до това решение, тя се почувства по-спокойна. Прекоси стаята и застана срещу камината, без да осъзнава, че силуетът ѝ ясно се откроява на светлината на пламъците. Това бе първото нещо, което Зак забеляза, когато излезе от банята.

Камил усети присъствието му и решителността ѝ изведнъж се изпари. Щом чу, че той се приближава, я обзе трепетно очакване.

Какво бе станало с нея? Защо не започна откровения разговор, който така внимателно бе замислила? Вместо това, когато долови аромата на сапуна и парфюма му, както и уханието на чистото му мъжествено тяло, нозете ѝ сякаш се подкосиха.

— Харесваш ми в този цвят, Камил. Чудесно се съчетава с необикновения ти тен. — Нима нежната му целувка по оголеното ѝ рамо бе плод на нейното въображение? — Трябва винаги да те огрява светлината на слънцето или на огъня, защото от нея косите ти добиват прекрасен оттенък.

Той внимателно повдигна гъстите ѝ къдрави коси над шията ѝ и я целуна по тила. Тя неволно въздъхна, залитна към него и гърбът ѝ се опря на гърдите му. Той обхвана талията ѝ и придвижи меката тъкан на нощницата по кожата ѝ.

— Камил — задъхано прошепна той, притегляйки я към себе си така, че тя да почувства силата на желанието му. Обхвана с топлата си длан гърдата ѝ и тихо простена.

Внимателно я обърна с лице към себе си и тя с изненада видя, че е гол до кръста, небрежно вързал долнището на пижамата си. Кръстът на майка му, който висеше на златната верижка, се губеше сред къдравите косми. Мъжественото му излъчване бе зашеметяващо.

Тя срещна очите му и прочете в тях пламенно желание, но никакъв признак на любов. Ала нямаше сили да се противопостави на естествения си инстинкт. Дори когато понечи да каже това, което трябваше да сподели с него, той впи устните си в нейните и думите останаха неизречени. Езикът му срещна нейния, придвижи се по устните ѝ и тя затрепери от възбуда.

— Толкова дълго чаках отново да бъда с теб, Камил. Не ме карай да се измъчвам повече — умоляващо прошепна той. Тя усети как ръцете му развързаха презрамките на халата ѝ, който се свлече в краката ѝ и образува езеро от коприна върху килима. Той се загледа в кехлибарения оттенък на очите ѝ. Поглъщаше с жаден поглед тялото ѝ, ръцете му нежно я галеха.

Съзнанието ѝ крещеше „не“, но тя не можеше да се овладее. Тръпнеше от копнеж по него и по насладата, която би ѝ дарил. Чувството ѝ ставаше все по-силно. „Не така! Не без неговата любов“, нареждаше разумът ѝ, но още в същия миг ръцете ѝ неволно обвиха шията му.

Той я притегли към себе си. Тя отвърна на пламенните му целувки с жар, която гореше дълбоко у нея. Беше притиснал гърдите ѝ към себе си, златистият мъх по кожата му гъделичкаше зърната им и те набъбваха. Зак ги погали с пръсти, докосна ги с устни. Цялото ѝ тяло крещеше от възбуда и молеше за още и още.

Той вдигна глава и простена:

— О, Камил, ранен съм! Излекувай ме.

Понесе я на ръце към леглото и внимателно я положи на възглавниците, преди да си смъкне пижамата.

Покри тялото ѝ със своето, нежните му ръце и търсещите устни доведоха трескавото ѝ желание до екстаз. Тежестта му ѝ доставяше удоволствие, изпълваше я с трепет.

Всичко се повтори отново. Всичко, което се бе опитвала да пропъди от мислите си подобно на нежелан сън, се втурна в нея като порой, когато великолепното тяло на Зак се сля с нейното. Това бе като завръщане у дома, като жадувана наслада от сливането на две души,

копнеещи една за друга. Преди две години, когато бе по-млада и невинна, се бе изплашила от това усещане и беше избягала. Сега нямаше път за бягство и Камил се отдаде на този порив. Вкопчи се в него, нищо не би могло да я накара да го пусне. Слетите им тела изгаряха в неудържимия огън на страстта.

Камил стоеше пред огледалото и решише косите си, критично наблюдавайки отражението си. Не изглеждаше по-различно от обикновено. Само страните ѝ бяха добили цвят на кайсия. Искаше ѝ се да вярва, че това се дължеше на огъня в камината, който току-що отново бе разпалила, а не на спомена за нощта в леглото на Зак. Жаждата им един за друг бе неутолима и те бяха ѝ се отдали изцяло. Нощта, която бяха прекарвали заедно в Юта, бледнееше пред блаженството на току-що отминалата.

Тя задуши вика, който напираше в гърлото ѝ. Призори разбра, че нищо не се е променило. Той все още не я обичаше. Защо тялото ѝ я предаваше така? Искаше ѝ се да го мрази, да го презира, но всеки път, когато си помислеше за ръцете и устните му, в нея пламваше неустоим копнеж.

Водата в банята престана да шурти и тя се подготви за неизбежния момент, в който трябваше да застане лице в лице със Зак. Беше влязъл в банята още преди тя да се събуди. Веднага бе изскочила от удобното затоплено легло и бързо бе облякла плътен пенъоар. Искаше да постави между тях всяка преграда, която бе възможно да използва. Трябваше да се пребори със своята уязвимост. Вече не можеше да си позволи никаква проява на слабост.

Вратата на банята се отвори и Зак прекрачи прага, като енергично търкаше косите си с кърпа. Беше вързал над стегнатия си ханш голяма хавлия. От кръста нагоре тялото му бе открито и отново изглеждаше зашеметяващо. Когато Камил го видя, сърцето ѝ замря.

— Добро утро. Не беше нужно да ставаш толкова рано.

Бе весел и сините му очи заблестяха, когато се приближи към нея, праметнал кърпата около мускулестия си врат. Мокрите коси се спускаха над челото и му придаваха момчешки чар, а ослепителната му усмивка я омайваше. Защо не беше грозен? Може би тогава щеше да изпита желаната ненавист към него.

— Изглеждаш прекрасно тази сутрин, Камил — прошепна той и я притегли към себе си. Тя остана неподвижна, когато устните му нежно преминаха по бузата ѝ и с жар се впиха в нейните. Цялото ѝ тяло се вцепени, докато се бореше с трепетното желание, което отново би я накарало да загуби контрол. Устните, които преди няколко часа бяха отвърщали на ласките му със същата наслада и желание, сега останаха затворени.

Той не можа да понесе, че този път не получи отговор. Ръцете му станаха по-настойчиви, целувките му по-упорити. Тя разтвори устни — въпреки усилието си да устои на пламенната му ласка — и той се възползва от този момент, за да постигне това, към което се стремеше. Докосването на езика до нейния още веднъж разпали огъня на страстта, която тя се бе мъчила да потисне.

Въпреки че се гневеше на непреодолимата му власт над нея и се ненавиждаше заради своята слабост, тя издаде тих стон от удоволствие, когато той я притисна към стегнатото си тяло. Откри отвора на пеньоара ѝ, плъзна ръката си под него и внимателно обхвана гърдата ѝ, а в това време устните му се плъзнаха надолу по шията ѝ и достигнаха там, където започваше заоблената извивка.

— Прекрасна си, Камил. Нежна, красива, женствена — прошепна той, като леко докосваше с устни гладката ѝ кожа. — Тялото ти ми доставя истинска наслада.

За него все още това беше всичко — само физическо привличане! Да, телата им веднага бяха усетили този естествен порив, но това не бе достатъчно. Трябваше да има и още нещо! Тялото му ѝ харесваше, нямаше смисъл да го отрича, но тя го обичаше заради толкова много други неща. Това, че той не изпитваше никаква обич към нея, дълбоко я нараняваше, пронизваше душата ѝ. „Той продължава да обича друга дори когато ме използва, за да получи сексуално удоволствие“, помисли тя.

Сълзите от мъка, които напиха от вчера, когато се бе състояла необикновената сватбена церемония, най-сетне бликнаха и тялото на Камил затрепери. Зак вдигна глава и я изгледа учудено. Пръстите му бавно преминаха по следите от сълзи по лицето ѝ.

— Какво има, Камил? — Тонът му бе нежен, но тя долови в очите му лек гняв. Камил вече знаеше, че това е признак на силна тревога и нетърпение.

Тя притвори миглите си, за да избегне пронизващия му поглед.

— Моля те, нека... не се любим отново. Не мога. Съжалявам.

Наистина бе така. Разкайваше се по-дълбоко, отколкото би признала. Дори когато му отказваше, тя копнееше да изпита отново неопикуемото спокойствие, което я обземаше, когато лежеше в ръцете му.

Той я освободи от прегръдката си и се отдръпна от нея. Камил побърза да скрие оголените си гърди и движението ѝ явно го раздражни.

— Толкова ли съм ужасен в леглото, че жената, която само от няколко часа е моя съпруга, се свива и хленчи, когато я докосна? — каза той гневно и устните му се изкривиха подигравателно.

„Не! — крещеше съзнанието ѝ. — Само да знаеш как копнея за твоето докосване!“ Вместо това, тя каза с пресипнал глас:

— Не, Зак, съвсем не е така. Досега би трябвало да си забелязал, че аз отвръщам... — Тя не можа да продължи, понеже втрещеният поглед на сините очи беше неумолим.

— Тогава какво има, Камил? Какво? — Явно бе отчаян. Тя прехапа устната си, за да не трепери. „Обичам те. Обичам те!“ Защо не можеше да му каже това? Може би той щеше да я прегърне и да признае, че се бе влюбил в нея и обичта му все още е жива. Не, не би могла; той нямаше да го направи. Беше обичал някога, Диърли ѝ бе казала. Която и да беше тази жена, наистина го бе наранила дълбоко и той се бе почувствал неспособен отново да изпита обич, докато накрая се бе влюбил в Ерика. А сега бе принуден да се откаже от нея.

Камил беше в безизходица. Ако не му разкрие любовта си, как би могла да обясни от какво се измъчваше? Но не можеше да му позволи да разбере за истинските ѝ чувства. Това щеше да бъде унижение за нея и той щеше да я презира още повече, отколкото преди.

— Ние... в Сноу Бърд... — започна тя.

— По дяволите, момиче, никога ли няма да ми простиш това? — Той плесна с ръце и тя подскочи. — Колко време трябва да бъда наказван, докато изкупя вината си? Сега сме женени. Какво друго бих могъл да сторя, за да ми простиш?

Наказание, за него този брак бе наказание. Някъде дълбоко в сърцето си тя тайно хранеше съвсем слаба надежда, че може би той не приема нещата така, но щом чу тези думи, надеждата ѝ умря. Сърцето

й се сви от остра болка и цялото й тяло пламна от срам. Зак свали кърпата от врата си и я преметна върху един стол, удари с юмрук по дланта си, а след това ядосано застана срещу нея с ръце на хълбоците.

Самоуверената му поза и изразът на гняв, който явно смяташе, че има право да изпитва, накараха срама и унижението, които Камил чувстваше, изведнъж да преминат в неудържим гняв. Той отново я обвиняваше! Както винаги, в студените му очи се четеше ярост.

— Не се сърди на мен, Прескът. Вината за това абсурдно положение е изцяло твоя. Ти ми отне невинността, без изобщо да се замислиш...

— Откъде, по дяволите, знаеш какво съм си мислил? — прекъсна я той. — Нима имаш някаква представа за това? Ти избяга и изобщо не ми даде възможност да споделя мислите си с теб.

— Е, кажи ми го сега! Какво си мислеше в онази нощ, когато така спокойно и невинно заспа до мен? — изкрещя тя в отговор. В първия миг той се стресна от пристъпа й на гняв, но бързо се овладя и лицето му отново прие непроницаемия си израз.

Той прокара напрегнатите си пръсти през все още неизсъхналите си коси, преди да й отговори по-спокойно:

— Не знам какво съм си мислил, Камил. Аз бях необвързан зрял мъж. Срегнах привлекателно момиче. Прекарах няколко приятни дни с него, след това преживяхме заедно нещо, от което, както ми се стори, и двамата изпитахме наслада. — Той сви рамене, като че ли почти молеше за прошка. — Не зная какво друго би искала да ти кажа.

„Искам да ми кажеш, че тогава си се влюбил в мен“, мислеше си тя с тъга.

— Нищо друго ли не ти хрумна? — попита тя, преглъщайки сълзите си.

— Да, по дяволите! Помислих си, че си много интелигентна, че си забавна и че ми е приятно да бъда с теб. Сигурно се досещаш, че си помислих — и все още го мисля — че си красива и невероятно секси. Харесвах ми косите ти и златистият блясък на очите ти. — Гласът му премина в шепот. — Харесвах ми гърдите ти, когато ги видях и докоснах. — Опита се да се приближи към нея, но тя се отдръпна и той се спря, преди отново да заговори: — Ако искаш да чуеш, че през онези няколко часа съм планирал нашето бляскаво бъдеще, съжалявам. Не успях да измисля имена за първите ни три деца. Нима ме

обвиняваш заради това, че се предадох на един инстинкт, стар колкото света, Камил? Един мъж и една жена се срещат, между тях възниква взаимно привличане и те се любят. Та това се случва с всички!

Тя наведе глава и тихо промълви:

— Не, с мен не е така.

Той не отговори. В стаята настъпи тишина, нарушавана само от пращенето на дървата в камината. Камил чу как долу в кухнята Диърли тропаше със съдовете, а Саймън говореше с плътен спокоен глас. По скулите ѝ се търкулнаха сълзи, сега нямаше смисъл да ги крие.

Най-сетне Зак каза тихо:

— Фактът, че аз бях първият... единственият... повярвай ми, това бе изненада за мен. Затова ти не си като другите. Но нима осъждаш останалата част от човечеството? Да не би да очакваш обикновените човешки същества да живеят според твоите разбирания?

Той изрече тези думи с леко шеговит тон, но лицето на Камил бе каменно, когато очите им се срещнаха.

— Не, Зак, не! — каза тя през сълзи. — Моля те, не мисли, че съм някаква набожна праведница. Но аз трябва да живея според разбиранията си. Зная кое е добро за мен и кое не. А без... — Тя едва не произнесе думата „любов“, която беше на езика ѝ, и веднага отмести поглед от сините му очи, които бяха станали смайващо нежни. Той бързо, но внимателно се приближи към нея и прошепна с приглушен глас:

— Защо избяга от мен, Камил?

Наведе главата ѝ назад, така вече не можеше да избегне погледа му.

А как ли щеше да реагира, ако му разкрие истината? Какво би направил, ако тя каже: „Защото още тогава знаех, че ще се влюбя в теб. Ти превзе сърцето ми, също както и тялото ми, и разбрах, че никога няма да изпитам това с друг мъж. Изпаднах в паника при мисълта, че ще ме отхвърлиш. Не бих могла да понеса да ме изоставиш, след като веднъж те бях открила, и реших да си спестя това, като си тръгна първа“. Но не можеше да направи такова признание. Трябваше да запази поне частица от достойнството си. Щеше да го увери, че причината е била друга и така да се защити.

— Казах ти, според мен това не биваше да се случва. Чувствах се виновна...

— О, господи, не! — извика той. — Пак ли щеше да ми натякнеш, че си се усетила „унищожена и омърсена“? Е, аз със сигурност не бих искал да нося отговорност за подобно саморазрушително отношение. — Засмя се подигравателно: — Можеш да бъдеш спокойна, мисис Прескът, уверявам те, че съпругът ти вече няма да има никакви физически претенции към теб. Няма да те докосна дори ако останеш единствената жена на света. Не се тревожи, скъпа моя съпруго, няма вече да подлагам целомъдреното ти тяло на своята низка, долна, похотлива и унищожителна страст.

Тя беше смаяна от яростта, с която изрече всичко това. Камил стоеше безмълвна в средата на стаята, а той отиде до гардероба, грабна чифт джинси, а след това прекоси стаята до шкафа и рязко дръпна едно чекмедже. Силно изруга, когато то се отвори изцяло и изсипа на пода част от дантеленото ѝ бельо. Най-сетне откри в кое чекмедже стоеше неговото, измъкна слиповете си и го затвори с трясък.

Преди да излезе от стаята, той се спря и каза с изненадващо спокоен тон, който я нарани още по-дълбоко:

— Можеш ли да си пренесеш нещата в другата спалня? Това е моята стая и щом няма да спим в едно легло, не искам и да живеем в едно помещение.

С презрителен поглед той рязко свали хавлията от кръста си и я захвърли в краката ѝ. Застана срещу нея гол и я изгледа нагло, преди ядосано да се отправи към вратата, като държеше дрехите пред себе си.

Камил тръгна унило към леглото, отпусна се върху него и зариде. Беше заровила лице във възглавницата, която ухаеше на парфюма на Зак.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

След тази сутрин на закуска винаги се повтаряше едно и също. Камил и Зак седяха на масата един срещу друг и едва прикриваха враждебността си. Разговаряха с фалшива любезност за незначителни неща и Диърли и Саймън се чудеха на това странно държане на младоженците...

По това време на годината в плантацията нямаше много работа, а с всекидневните си задължения работниците, наети от Зак, можеха да се справят и сами. Но той отиваше там всяка сутрин и се връщаше късно вечерта. Отговаряше на въпросите на Камил едносрично, но тя предполагаше, че през повечето време се занимава с конете. Никога не излизаше вечер, а бързаше да се прибере в стаята си, четеше книги или гледаше телевизия в помещението, което сега наричаха бърлогата на Рейбърн.

Камил веднага пренесе нещата си в спалнята, която беше в другата половина на господарския апартамент. Стаята беше удобна, въпреки че бе по-малка от тази на Зак. Нямаше камина, а мебелите бяха от палисандрово дърво и много приличаха на тези в пристройката.

Майка й често се обаждаше по телефона. Веднъж попита дали да изпрати останалите вещи на Камил в Наткес. Камил се опита да създаде впечатлението, че със Зак са истински щастливи, но убеди майка си да не й изпраща нищо друго. Нали това бе само временно положение? Каза на майка си, че със Зак имат намерение да й погостуват в Атланта и тогава сама ще реши какво да изхвърли, да подари или да вземе със себе си. Лъжата бе сполучлива и майка й не заподозря каква е истинската причина, поради която тя не искаше други свои вещи в Брайдъл Рийт. Колкото по-малко неща трябваше да изнесе, когато си тръгне оттук завинаги, толкова по-добре.

Докато Зак запълваше времето си с работа в плантацията, тя отново се залови с ремонта на къщата с фантастичен ентузиазъм. Отдъхна си малко, когато завърши новия апартамент на Рейбърн.

Останалата част от къщата бе почти готова, оставаше само да украси помещенията. Имаше още няколко мебели за смяна на тапицерията, но тя вече можеше да се посвети на приятното занимание да подрежда изкуствени цветя, да закача портрети, картини и огледала, да променя местата на някои дребни сувенири. С огромно старание избираше най-подходящите украшения за всяка стая.

Зак никога вече не спомена за цвета на хола, който никак не харесваше. Стаята бе добила прекрасен вид, точно както Камил си я бе представяла. Светлите, тъмните и пастелните тонове се преливаха така, че контрастът между тях не се забелязваше. Помещението изглеждаше красиво и свежо. Но дори да бе обърнал внимание на резултата от работата ѝ, Зак не сподели нищо с нея по този повод. Където бе възможно, тя използваше мотиви, свързани с живота на Юга: постави в салона изкуствени цветове на дрян, а на масата в преддверието — висока кристална ваза с няколко истински памукови растения. Понякога по време на работа в очите ѝ напиреха сълзи, които едва сдържаше. Беше обикнала тази къща и щеше да изпита истинска болка, когато трябваше да я напусне, след като завърши работата си и Рейбърн се завърне у дома оздравял, за да може да понесе вестта за раздялата им със Зак.

Всяка работа, която бяха ѝ възлагали по-рано, за нея беше просто бизнес. Независимо колко доволна се чувстваше, когато изпълнеше нечия поръчка, приключеният проект веднага се превръщаше за нея в минало. Но защо ли толкова силно се бе привързала към Брайдъл Рийт? Дали защото бе влюбена в собственика на къщата?

Тя се загледа през входната врата в обширната морава. За нейна изненада, Зак бе наел градинари да подрежат дърветата и храстите. Сега те бяха грижливо оформени и наторени. Цветните лехи бяха почистени от плевели и в тях бяха засети нови луковици. През пролетта площта пред къщата щеше да бъде прекрасна като задния двор на Рейбърн. Имението Брайдъл Рийт вече съвсем не изглеждаше така старо и занемарено, както преди няколко месеца, когато Камил бе пристигнала. Тя въздъхна — нима в този красив двор никога нямаше да играят щастливи, усмихнати деца?

Толкова ѝ се искаше нещата да се променят. Само да можеше тя и Зак да заживеят щастливо в тази великолепна къща и да създадат

семейство, което да съхрани традициите. Но нямаше изгледи това да се случи.

Живееше със Зак Прескът като с непознат. Когато се случеше очите им да се срещнат, неговите бяха студени, безизразни и непроницаеми. Тя чуваше как той заключва вратата на банята, когато влезеше откъм своята спалня. Слушаше плискането на водата и си го представяше застанал пред мивката, с хавлиената кърпа на кръста. Не бе споменал дали му пречеха гримовеите, ролките и другите женски принадлежности, които тя държеше в банята, ако изобщо ги бе забелязал. Само веднъж, когато се бе отпуснала във ваната, чу как той се опита да отвори вратата откъм своята спалня. Като разбра, че е заключена, не каза нищо. Тя усети как се отдалечи и след това никога вече не докосна вратата, докато тя беше в банята.

Напрежението в къщата бе почти очевидно, но най-трудните моменти бяха посещенията при Рейбърн в болницата. Камил и Зак пътуваха заедно и почти винаги не разменяха нито дума. Когато пристигнеха в болницата, те влизаха при него с весели лица и с майсторството на актьори се преструваха, че всичко е наред. Играеха своето представление пред единствения си зрител, като се стараеха да му създадат впечатлението, че са щастлива брачна двойка. Никога не говореха за абсурдното си положение, понеже и двамата осъзнаваха, че за оздравяването на Рейбърн от съществено значение бе да му спестят всички тревоги.

През втората седмица на ноември доктор Даниълс им съобщи, че пациентът ще може да се прибере у дома след няколко дни. Подготовката за завръщането на Рейбърн измести всичко останало на заден план. Дори Зак престана да ходи в плантацията, за да помогне с каквото може и да завършат навреме. Камил и Саймън напълниха стаята на стария с толкова различни растения, та Зак ги посъветва, ако някога имат нужда от пари, да отворят цветарски магазин. Диърли измисляше ястия, които можеше да приготви, като се съобразява с диетата, предписана на Рейбърн от доктор Даниълс, и импровизираше как би могла да превърне постната и безвкусна храна в по-апетитни гозби. Камил се вълнуваше дали той ще хареса новата си стая. Провери всички подробности и повече от десет пъти променя разположението на мебелите, докато ѝ хареса.

Но мислите ѝ бяха заети със Зак. Диърли и Саймън бяха твърде тактични, за да кажат нещо по този повод, въпреки че долавяха напрежението. Те естествено знаеха, че тя се бе преместила в другата спалня и със съпруга ѝ прекарваха нощите разделени. Сега, когато Рейбърн щеше да живее на първия етаж и му бе забранено да се качва по стълбите, той нямаше да разбере какво става. Поне не веднага. Но би ли могла да продължи това мъчително представление вкъщи така, както успяваше да го играе в болницата? Когато вървяха по коридорите ѝ, бедрата им се докосваха. Докато стояха до леглото на Рейбърн, Зак често обгръщаше раменете или талията ѝ и я притегляше към себе си. Леко целуваше с топлите си устни пръстите на ръката ѝ. Тези милувки караха сърцето ѝ да тупти силно. Няколко пъти се беше навел над нея и я бе целунал нежно по челото. Дъхът му бе раздвижил косите до слепоочията ѝ.

Тя знаеше, че тези жестове са само за заблуда на свекъра ѝ, но те ѝ въздействаха и това винаги я караше отново да изпитва гняв към себе си заради слабостта на своето тяло. Често се питаше как би издържала, ако Зак смяташе да продължи с тези фалшиви прояви на нежност и у дома, когато щяха постоянно да са около Рейбърн. А така копнееше да се отпусне в ръцете на Зак с молба да успокои учестеното биене на сърцето ѝ. Да задоволи желанието, което я обземаше дори когато се опитваше да си внуши, че не го изпитва...

Джордж Даниълс бе настоял да закара Рейбърн у дома със собствената си кола, за да могат близките му да го посрещнат както подобава.

Зак и Камил стояха на обновената площадка пред къщата и наблюдаваха как лъскавият автомобил се движеше по пътеката, която Зак бе поръчал да асфалтират отново. Когато се приближиха, Зак властно обгърна талията ѝ. Стори ѝ се, че пръстите му ловко се плъзнаха под гърдите ѝ. Дъхът ѝ спря, а тялото на Зак изведнъж се стегна...

Диърли попиваше радостните си сълзи с кърпичка, когато Рейбърн се изкачи по стълбите и я прегърна. Той подаде ръка на Саймън, а след това прегърна Камил и Зак.

— Добре дошъл у дома, татко. Радваме се, че отново си с нас.

Гласът на Зак бе леко пресипнал и Камил знаеше, че му беше трудно да скрие вълнението си. Истински обичаше баща си. Тя по-

добре от всекиго знаеше колко безгранична е тази любов. Та колко мъже биха се оженили за жена, която ненавиждат, само за да изпълнят волята на родителите си?

Всички бяха обзети от нетърпение, когато въведоха Рейбърн в къщата. Той постоя няколко мига в преддверието и проследи с поглед промените, които бяха направени под надзора на Камил. Тръгна бавно по коридора, отвори вратата на всяка от стаите и ги разгледа, удивен от възстановената красота на къщата, която толкова обичаше. Когато се обърна към Камил, тя видя, че в очите му блестят сълзи. Приблужи се към него и отвърна на топлата му прегръдка. В един миг тя вдигна глава над рамото на стария и изненада Зак, като прикова поглед в очите му. Сега изразът им бе по-спокоен, а бръчките около устните му не изглеждаха така дълбоки и строги, както на сутринта след сватбата им. Но щом срещна погледа ѝ, той леко поклати глава и каза припряно:

— Татко, Камил има и друга изненада за теб.

Каквото и да означаваше изражението на лицето му преди миг, сега от него нямаше и следа.

— Не зная дали бих могъл да понеса повече изненади тази сутрин. Камил, всичко е... — Той не успя да намери точната дума, затова преглътна и сподели: — Опитвам се да кажа, че всичко изглежда по-добре, отколкото съм си представял, че ще бъде. Благодаря ти, дъще.

Ласкавите му думи я накараха да поруменее.

— Ти ми помогна при избора, Рейбърн, не си ли спомняш? — Още след сватбата бе настоял тя да му говори на „ти“ и да се обръща към него с кръщелното му име. — Ела да видиш какво още сме направили.

Камил го хвана под ръка и го поведе към онази част на къщата, където по-рано бе задната веранда, а останалите ги последваха. Когато Рейбърн видя новото си убежище с вдигнати капаци на прозорците, през които се откриваше красив есенен пейзаж, тропическите растения, облени от слънчева светлина, и новите мебели, по които бяха наредени всичките му любими предмети, остана поразен. Разгледа новата си стая, а след това спалнята и банята. Всички въздъхнаха с облекчение, когато той каза възхитено:

— Прекрасно е!

През останалата част от сутринта се занимаваха с настаняването на Рейбърн в новия му апартамент. Пренесоха цветята и подаръците, които бе получил в болницата. Диърли и Саймън щяха да бъдат съвсем близо до Рейбърн, докато работят. Той би могъл веднага да ги повика, ако имаше нужда от нещо. Все пак, преди да си тръгне, доктор Даниълс ги предупреди да не глежат пациента му прекалено.

Рейбърн искаше Зак и Камил непрекъснато да бъдат пред очите му. Сякаш не можеше да се насити да ги гледа и слуша. Стояха при него през целия ден, Зак едва го склони да поспи няколко часа.

Вечерта, когато всички седнаха пред новия телевизор, Рейбърн отново каза:

— Много ми харесва новият ми апартамент, но не можеш да ме заблудиш, Зак. Разбирам, че с Камил сте решили да ме преместите на първия етаж, за да сте сами горе.

Засмя се искрено, но за щастие толкова съсредоточено се занимаваше с дистанционното управление на телевизора, че не забеляза нито виновните погледи, които Зак и съпругата му си размениха, нито тревогата в очите на Диърли и Саймън.

Камил се наведе към огледалото в банята и сложи още малко спирала на миглите си. Огледалото бе все още леко замъглено, защото току-що бе взела душ. Беше задушно и тя все още стоеше по бикини.

Точно когато прибираше спиралата обратно в кутията с грима си, вратата на банята откъм спалнята на Зак се отвори и той прекрачи прага. И двамата приковаха учудени погледи един в друг.

Камил стоеше като прикована. Страните ѝ пламнаха, а по тялото ѝ преминаха тръпки, когато забеляза как той огледа гърдите ѝ. Потисна импулсивното си желание да скрие тялото си.

— Добро утро — хладно каза той, гледайки я право в очите.

— Добро утро — отвърна тя.

Току-що бе нахлузил износените джинси, чийто цвят бе избледнял почти до бяло. Когато отвори вратата, все още не бе вдигнал докрай ципа си. Бе гол до кръста, бос. Косите му бяха разрошени, понеже преди малко бе станал от сън. Но изглеждаше по-привлекателен от всякога.

— Трябваше да почукам...

За радост на Камил, той също бе смутен. Необикновеното му хладнокръвие сякаш го бе напуснало.

— Мислех, че съм заключила. Извинявай.

Силното биене на сърцето ѝ сякаш заглушаваше думите ѝ.

— Моля те, не ме карай да се чувствам виновен.

В гласа на Зак отново се долавяше насмешка, на лицето му се появи подигравателна усмивка и това я накара да застане нащрек.

— Тъкмо щях да се облека — оправда се тя. — Ще изляза след минута.

Обърна се с гръб към него и започна да събира дрехите си, които висяха на една декоративна закачалка. След миг той се озова зад нея и ги грабна от ръцете ѝ.

— Какво правиш? — възнегодува тя, изненадана от внезапното му действие, и рязко се обърна към него.

Стояха толкова близо един до друг, че едрите ѝ гърди почти докосваха косъмчетата по мускулестата му гръд. Тя бързо се отдръпна, но въпреки това зърната им набъбнаха. Не можа да прикрие възбудата си от Зак.

— Е, добре, щом съм лишен от удоволствието да събличам жена си, както повечето съпрузи, може би бих могъл да я облека — заядливо рече той.

— Зак, върни ми дрехите! Моля те.

Опита се да бъде строга, но думите ѝ прозвучаха неубедително. Той сякаш не я чу, опря се на тоалетната масичка и преди тя да успее да реагира, обхвана талията ѝ и я притегли към себе си, така че тя се озова между здравите му нозе. След това изрече със задоволство, което знаеше, че ще я разгневи:

— Е, мисля, че това е следващото, от което се нуждаеш! — Вдигна нагоре ефирния ѝ прозрачен сутиен от дантела.

— Зак, моля те... — опита се да го спре тя.

— Да, спомням си — похотливо се засмя той, — винаги носиш толкова прозрачно бельо. Само не мога да разбера защо въобще го слагаш. — Той протегна ръце и плъзна презрамките на сутиена към раменете ѝ. Тъмносините му очи я изгаряха, когато той придърпа краищата на сутиена и го закопча. — Стои ти чудесно!

Прокара пръсти по зърната на гърдите ѝ, които изпъкваха под изрязаните чашки на сутиена ѝ. Тя затрепери, когато пръстите му се плъзнаха по нежната заоблена плът към стегнатия ѝ корем, спряха на

талията ѝ и той я притегли към себе си. Зарови лице в гърдите ѝ и горещите му устни ги обсипаха с нежни целувки.

— Ухаеш толкова приятно — прошепна той. Допирът на небръснатото му лице ѝ достави необикновена наслада.

Той леко захапа зърното ѝ между устните си и въпреки че то бе покрито с ефирна материя, влагата на устата му я изпълни с непреодолимо желание, което пропълзя през цялото ѝ тяло. Камил сложи ръцете си на раменете му и се наведе към него... „Не!“, изкрещя мислено тя, мигновено се овладя и рязко се отдръпна.

— Не, Зак! — повтори задъхано на глас тя. — Моля те, недей! — Чувстваше, че сълзите напират в очите ѝ.

— Добре — великодушно отвърна той и веднага я пусна. Беше изненадана, че веднага се съгласи с нея и ако трябваше да признае — малко разочарована.

Зак съвсем не изглеждаше обезкуражен.

— Следват джинсите, нали? — Протегна напред ръце с джинсите ѝ и зачака. Тя нямаше друг избор, освен да се подпре с ръка на рамото му и да нахлузи първо единия, а след това и другия крачол. Топлият му дъх докосна корема ѝ, когато той се наведе и плъзна тесните джинси нагоре по бедрата ѝ. Когато посегна към ципа ѝ, тя бързо каза:

— Сама ще ги закопчeya!

— Добре, ще ти помогна с колана.

Ръцете му отново се плъзнаха по талията ѝ, докато прекарваше колана през гайките на джинсите ѝ. Бе притиснал глава на гърдите ѝ и тя забеляза, че отдели прекалено много време за толкова просто действие.

— Зак, не се ли престараваш?

— Готово. Малко се затрудних.

Той срещна погледа ѝ, очите му играеха така дяволито, че Камил се изкуши да се засмее заедно с него. Притаи желанието си и отново го изгледа студено. Но надменният вид, който си придаде, явно не му направи особено впечатление.

— Хубава блузка — отбеляза той, докато я държеше, за да може тя по-лесно да я облече. Съвсем внимателно закопча маншетите. Тя очакваше да постъпи така и с копчетата отпред, но този път, когато срещна очите му, погледът му вече не бе така закачлив. Няколко мига се визираха един в друг. Не можеше да устои на хипнотичното му

въздействие. Той плъзна ръцете си под незакопчаната ѝ риза и леко притисна с длани гърдите ѝ. Въпреки волята ѝ, тялото ѝ започна да отвръща на ласките му. Той обхвана тила ѝ и приближи лицето ѝ към неговото.

— Зак...

— Не казвай „недей“!

Тя не можа да изрече нищо повече, защото устните му се сляха с нейните в целувка. Притегли я към себе си с дива страст, която едновременно я изплаши и възбуди. Езикът му жадно навлезе в устата ѝ, сякаш не можеше да ѝ се насити. Телата им се притиснаха и дори през плътната тъкан на джинсите му тя усети желанието му. Инстинктивно му отвърна, притискайки бедрата си към него.

Устните му се отделиха от нейните и страстно се спуснаха надолу по шията ѝ. Тя обви ръце около голия му гръб и с наслада прокара пръсти по изпъкналите му мускули.

— Камил, моля те — простена той. — Защо отричаш нещо, което и двамата толкова силно желаем?

Думите му, изречени задъхано, сякаш погалиха ухото ѝ и тя долови в тях непреодолим копнеж. Той също страдаше, но само физически, а нейното страдание идваше от дълбините на душата ѝ. Толкова го желаше! Желаше го със страст, която по-рано дори не подозираше, че е способна да изпита. Копнееше да се спаси от това мъчително изкушение. Би могла да намери спасение само в неговите ръце. Но знаеше, че ако даде воля на желанието си, би се почувствала още по-жестоко наранена. Напрегна цялата си воля и упорито се отдръпна от него.

Долови в погледа му безкрайно недоумение, което почти стопи решителността ѝ. Но тогава забеляза как сините очи я изгледаха недоволно и раздражението му преля в необуздан гняв.

— По дяволите, Камил! Знаем, че ме желаеш толкова силно, колкото аз теб. — Пръстите му се впиха в раменете ѝ.

— Пусни ме, Зак! — изпищя тя. Бе стигнала почти до истерия от ненавист към себе си, защото съзнаваше какво е нужно и на двамата.

Освободи я така внезапно, че тя политна назад. Пред погледа ѝ се мярна строгото му гневно лице, преди да се втурне към своята спалня и да затвори с трясък вратата. Облегна се на нея и се плъзна по

хладната ѝ повърхност към пода. Зарида неудържимо и през сълзи прошепна: „Истински те желая, Зак. Само кажи, че ме обичаш“.

Същата вечер Зак излезе сам за първи път, откакто се бяха оженили. Сутринта Камил не пожела да седне срещу него на масата заради това, което се беше случило в банята. Диърли ѝ донесе закуската на поднос в стаята ѝ. След като хапна няколко бисквити и изпи две чаши кафе, тя се почувства малко по-добре. Тъкмо излизаше, когато чу, че телефонът извъня. Докато минаваше покрай стаята на Зак, чу как той вдигна слушалката и след кратко мълчание каза:

— Здравей, Ерика.

Говореше весело, без следа от грубия тон, с който само преди час беше крещял. Тя не пожела да чуе останалата част от разговора. Тръгна забързано по коридора и слезе по стълбите, за да се види с Рейбърн.

Денят ѝ се стори безкрайно дълъг. Когато със Зак се озоваваха в една и съща стая, гневът и напрежението между тях бяха почти осезаеми, разделяха ги като непроницаема преграда.

А когато той съобщи на вечеря, че ще прекара вечерта навън, сърцето ѝ замря. Въпреки обяснението, което съчини за пред Рейбърн, че отивал да играе покер с приятели, тя знаеше, че доста по-вероятно бе да има среща с Ерика. Дали сега щяха да се видят за първи път след сцената в ресторанта в деня на сватбата им, или това бе една от многото им срещи, за която тя случайно научи? Щеше ли да има такива подозрения, ако не бе го чула да разговаря с Ерика по телефона сутринта? На Камил ѝ се стори странно, че Ерика бе дръзнала да търси Зак у дома — нима тази жена не изпитваше никакво неудобство?

Зак се прибра към сутринта. Едва когато чу, че се качва по стълбите и влиза в стаята си, Камил се унесе в неспокоен сън.

Дните в къщата започнаха да протичат по-различно. През повечето време Зак го нямаше. Понякога Камил го виждаше за малко сутрин, преди да излезе. Друг път не се срещаше със съпруга си чак до вечеря. Въпреки че се опитваха да запазят щастливия образ, който показваха пред Рейбърн, тя не бе сигурна дали успяваха да заблудят възрастния човек.

Чудеше се защо Зак се бе държал с нея така романтично, щом толкова я презираше. Защо бе влязъл при нея в банята? Достатъчно бе само да види надеждата, която бе изписана върху лицето на Рейбърн, за да стигне до отговора: той искаше Брайдъл Рийт да има наследник! Нима Зак желаше да се люби с нея само за да дари баща си с така дългоочаквания внук? Тя с тъга реши, че сигурно е права.

Прекарваше по-голямата част от времето си с Рейбърн. Грижеше се за растенията му, двамата бавно се разхождаха из първия етаж на къщата и тя му показваше последните промени, а когато състоянието му и времето позволяваха, правеха кратки обиколки на терасата.

Хубавите есенни дни не бяха много, месецът бе доста мрачен и влажен. Почти всеки ден валеше, а когато нямаше дъжд, над цялата околност тегнеха огромни сиви облаци. Мрачното време и студените дъждовни струи навън засилваха тъгата на Камил. Нямаше ли да има край това нещастие?

Зак започна да излиза почти всяка вечер и това я накара да се чувства още по-унижена. Рядко тръгваше веднага след вечеря, почти винаги изчакваше Рейбърн да си легне. Камил бе сигурна, че прекарваше нощите си в обятията на Ерика Хейзлет.

Напразно се опитваше да скрие израза на безнадеждност и отчаяние, понеже очите ѝ я издаваха.

Огледалото ѝ показваше колко беше бледа и изтощена. Лицето ѝ бе подпухнало, очите ѝ — зачервени от плач и безсъние.

В един от мрачните и студени дъждовни дни седяха с Рейбърн в неговата стая и разглеждаха един семеен албум, който той я бе помолил да му помогне да подреди. Видя снимки на Зак като дете, като юноша и като студент. Усмиваше ѝ се от фотографиите, облечен в спортни шорти или с бейзболна униформа. Нима всичко на света му се удаваше? На няколко снимки от абитуриентския му бал бе хванал под ръка момиче с розов тоалет. Дали това бе същата девойка, която някога беше обичал? Онази, която го бе наранила толкова дълбоко? Онази, която се опитваше да забрави в Сноу Бърд? Може би бяха излизали заедно години, а когато бяха пораснали, тя бе решила да се омъжи за друг...

Имаше и снимки от дипломирането му, на които бе с тога и квадратна шапка. На една от тях Зак изглеждаше сериозен, а на друга се усмиваше, сложил ръка на рамото на баща си. Сърцето на Камил

трепна от гордост и болка. Това бе част от живота на Зак, която никога не би могла да сподели. Сега ѝ се струваше, че няма да бъде до него и през останалото време.

Преди да успее да се овладее, по страните ѝ потекоха сълзи и тя опита да ги прикрие с треперещи ръце.

— Не, моля те, скъпа, не се натъжавай. Не искам да гледам как страдаш.

Рейбърн ѝ подаде снежнобяла кърпичка и тя попи с нея сълзите си.

— Съжалявам, Рейбърн — изхлипа тя. — Не исках да те притеснявам. Толкова ми е неудобно.

Той я прегърна и погали раменете ѝ.

— Не си сторила нищо, от което да се срамуваш, Камил — каза той с бащинска загриженост. — Когато за първи път те видях в Атланта, в мен тайно проблесна надеждата, че със Зак може би ще си допаднете. Напомни ми за моята Алис. Е, не на външен вид, но имаше същото излъчване. Рядко се случва още веднъж в живота да откриеш толкова жизнена и всеотдайна жена. В днешно време повечето сякаш са забравили да бъдат женствени, че принадлежат към нежния пол... Нямам нищо против професионалната кариера, не съм фанатик. Но въпреки това изпитвам радост, когато срещна жена, която е истински щастлива именно за това, че е жена. Старомоден съм, разбирам.

Той помълча няколко мига, като че ли се опитваше да събере мислите си.

— Още през първия ден забелязах погледите, които си разменяхте със Закъри. Тогава естествено нямах представа за това, което се е случило между вас в Юта преди две години. Понякога се получават странни съвпадения, не мислиш ли? Онази сутрин в болницата, когато се събудих и видях как се боричкахте на онова смешно легло на колела, аз се развълнувах. Моля те, не се смуцавай — каза той с благ тон и я погали по ръката. Беше забелязал руменината, която избяга по страните ѝ. — Напълно естествено е между вас да има физическо привличане. Алис и аз... е, както и да е, едва се сдържах да не извикам от радост, че между вас са пламнали горещи чувства. Самият аз вече бях започнал да се привързвам към теб, Камил. Едва ли бих приел така друга жена за съпруга на моя син и своя дъщеря. — Той прикова поглед в разплаканите ѝ очи и нежно я погали по бузата. — Не

можеш да си представиш удивлението ми, когато чух разговора ви след това. Ако не бях болен и слаб, сигурно хубаво бих напердашил сина си. Ужасно се разгневих, когато узнах, че те е накарал да изпитваш чувство на вина и угризения. Но и начинът, по който ти говореше, никак не бе красив... Добре че майка му не беше тук да го чуе. Тогава съставих своя план да ви изненадам, като организирам сватбено тържество.

Камил засрамено сведе глава.

— Значи си го направил само за да накараш Зак да плати за поведението си в Юта?

— Не, скъпа. Направих го, защото мислех — и все още мисля, — че вие със Закъри се обичате, въпреки че не си го признавате. Ако ти беше някоя лека жена или се стремеше към богатството му, или имаше други егоистични намерения, бих забравил за случилото се още там. Ако не смятах, че една голяма любов между две красиви и интелигентни деца трябва да има щастливо продължение, никога не бих ви събрал насила.

— Знам, че си имал благородни намерения, Рейбърн. — Камил не смееше да погледне мъдрите му очи. Взираше се в скута си, усещайки как погледът му я пронизва изпод гъстите бели вежди. — Но ние със Зак... просто между нас не се получава. Искането ми се нещата да потръгнат заради теб. Наистина е така, но... — Гласът ѝ пресекна. „Но синът ти обича друга — мислено добави тя. — Той обича друга!“

— Истински се натъзвавам от това, че ви виждам толкова нещастни, Камил. Надявах се, че като ви свържа в брак, ще осъзнаете, че изпитвате любов един към друг, в което все още вярвам. Но аз съм разумен човек и не бих желал заради мен и двамата да страдате. Ще ми липсваш, когато си отидеш, Камил, защото знам, че ти ще го направиш. Твърде честна си, за да живееш вечно в лъжа. Но, моля те, помни, че тук, в Брайдъл Рийт, винаги можеш да се чувстваш като у дома си.

— Благодаря ти, Рейбърн — едва успя да промълви тя. Наведе глава към него и го целуна по челото. — Сега си почини и не се тревожи. Не би могъл да знаеш предварително, че между нас със Зак могат да възникнат такива неразрешими проблеми.

Преди да излезе от стаята, Рейбърн я спря:

— Камил, вдругиден е Денят на благодарността. Ще останеш ли дотогава? Посвети още малко време на един старец. Бих искал в този ден да бъдем едно семейство.

— Разбира се, че ще остана — обеща тя. След това добави с въздишка: — За мен ти винаги ще бъдеш част от моето семейство.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Както всички жени в Америка, Камил и Диърли прекараха по-голямата част от следващия ден в приготовления за празничната трапеза. Камил вършеше чирашката работа: режеше плодове, трошеше орехи, миеше зеленчуците за салатата и отмерваше необходимите количества от продуктите, а Диърли ги смесваше с удивителна сръчност, приготвяйки от тях най-апетитните и ароматни ястия, които Камил бе вкушвала.

— Ако не искаш, няма да ти се бъркам, но дори майка ми казва, че правя доста хубав сладкиш с орехи — каза Камил и закачливо погледна готвачката.

— Заповядай, случайно знам, че това е любимият сладкиш на Зак. — Тя я погледна насърчително.

— Е, надявам се на всички да ви хареса — разсеяно отговори Камил.

По-късно следобед, докато уморено се изкачваше по стълбите, тя чу зад себе си гласа на Зак:

— Камил!

Обърна се изненадано, защото през последната седмица не бяха разменили нито дума. Той я настигна по стълбите. Когато посегна към лицето ѝ, тя потрепери и бързо се отдръпна. Чертите на лицето му станаха по-строги.

— Само щях да изтрия от скулите ти петънце от брашното — каза той съвсем тихо. — Всъщност така изглеждаш по-чаровна. — Няколко мига се взира в нея замислено, преди да продължи: — Знам, че с Диърли сте работили цял ден в кухнята и тя е уморена. Татко предложи двамата да вечеряме навън и да я оставим да си почине тази вечер. Ще му приготвя нещо, преди да излезем. Съгласна ли си? Още не съм те водил в Стария град. Предлагам да отидем там и да хапнем пържена морска котка.

Дори не бе забелязал, че и тя е уморена. Решението да я заведе на ресторант не бе негово. Рейбърн беше предложил. В първия миг бе

готова да възрази и понечи да каже: „Не, благодаря“, но той така я гледаше с неустоимите си лазурни очи, че не можа да изрече тези думи.

Скоро щеше да си тръгне, а това бе една от малкото възможности да прекара насаме със Зак. Бързо промени решението си.

— Да, идеята не е лоша — каза тя спокойно, въпреки че сърцето ѝ биеше лудо. Не искаше да се издаде как се е развълнувала при мисълта за една вечер насаме с него.

— Няма нужда да се обличаме официално. Там, където отиваме, може да се влезе и с джинси.

Тя погледна през прозореца, навън все още валеше силно.

— Добре. Кога тръгваме?

— Колко време ти е нужно, за да се подготвиш?

Беше доста обърквана и не можа да отговори веднага. Той забеляза смущението ѝ и докосна ръката ѝ. Пръстите му сякаш опариха кожата ѝ, тя цялата изтръпна.

— Нека да бъде по-рано, например в седем. Става ли?

Явно си бе уредил късна среща с Ерика.

— Добре — съгласи се тя без настроение, сърдито издърпа ръката си и продължи нагоре.

Кварталът на Наткес, който бе разположен в подножието на хълма, имаше богата история. Някога това селище, изградено в сянката на скалите, надвесени над река Мисисипи, бе имало пет големи улици. Бяха построени много кръчми, свърталища на комарджии, и заведения с още по-съмнителна репутация. Като възмездие за нечестивите деяния на обитателите на този невзрачен квартал, Бог беше направил така, че реката бе погълнала брега и от града бе останала само една улица с няколко запазени сгради. Повечето от тези старинни постройки бяха превърнати в модни бутици, локали и антикварни магазини. Този район представляваше голяма атракция за туристите.

Зак ѝ разказа всичко това, докато се спускаха с неговия линкълн по Силвър Стрийт, която водеше към старата част на града. Камил започна да се притеснява как щяха да се изкачат по този път на връщане. Вече бе станал опасно хлъзгав от проливния дъжд и калта, която се стичаше от склона.

— Веднъж дори снимаха тук филм за Атланта по време на Гражданската война. Наредиха купища стари гуми зад някои от порутените сгради и ги запалиха, за да пресъздадат опожаряването на града от генерал Шърман. Бяха посипали пръст по паважа, за да изглежда автентично, и докараха около четиридесет файтона. Беше интересно и имаше голям ефект. Филмовите компании често използват тукашните сгради от предвоенния период като модел за декорите си, но за първи път видях да снимат в самото подножие на хълма.

Той влезе с колата в едно от малкото свободни места за паркиране до тротоара пред сградите, чиито входи бяха точно срещу реката.

— Ако не валеше, щяхме да оставим колата горе и да повървим пеш. Тук наистина паркирането е голям проблем — недоволно каза Зак, преди да слезе от колата и да разтвори чадъра си над Камил.

Прескочиха няколко локви по неравния тротоар, докато стигнаха до входа на ресторанта. „Кок ъв дъ Уок“ бе точно такъв, какъвто го описваха. Вкусната пържена риба, многобройните специалитети, които се предлагаха, и уютната обстановка накараха Камил да се отпусне и да изпита радост от вечерта. Зак също бе спокоен и гореше от желание да разговаря, да споделя. Поговориха за плантацията и най-вече за конефермата. Зак силно се развълнува, когато стана дума за новото му начинание, и Камил за миг забрави, че нямаше да е тук, за да види успеха му.

Очите ѝ се насълзиха, когато погледна към съпруга си над пламъка на свещта. Гласът ѝ затрепери. Тя се обърна встрани, за да скрие от него вълнението си.

— Сигурна съм, че ще успееш, Зак — промълви тя.

— Да успея? — Гласът му бе тих, но в тона му се долавяше известно огорчение. — Да, мисля, че бързата печалба е едно от измеренията на успеха, но в това, което е най-важно за мен в живота, напълно се провалих.

Камил се осмели да вдигне поглед към него, но той не я гледаше. Взираше се в стената зад нея. Думите му дълбоко я нараниха. Не, той не притежаваше всичко, от което се нуждаеше. Не живееше с жената, която истински обичаше. Против волята си бе свързан с друга, която едва понасяше. Сигурно се бунтуваше срещу присъствието ѝ в неговия живот. Камил копнееше да хване силната му ръка, която бе отпусната

на масата, да я притисне до бузата си и да го успокои, че повече няма да бъде натрапница. Бе решила да замине веднага след Деня на благодарността. След като изпълнеше обещанието си към Рейбърн, веднага щеше да си тръгне тихо и кротко, така както се бе появила преди две години в Сноу Бърд. Този път при раздялата си с нея той щеше да изпита само облекчение и нямаше да се чувства огорчен, както някога. Мъжкото му самочувствие нямаше да пострада, а и Ерика щеше да го приеме с отворени обятия и да го утеши.

— Свърши ли? — попита Зак и въпросът му я изтръгна от мислите ѝ.

— Да — колебливо отвърна тя.

Зак плати сметката и поддържа якето ѝ, докато се облече. Усети как силните му ръце се спряха за момент на раменете ѝ. Колко силно бе желанието ѝ да се отпусне в тях! Само още една прегръдка би оставила у нея спомен, който щеше да я крепи през целия ѝ самотен живот, и нямаше да чувства толкова силна болка заради предстоящата раздяла. А дали след това нямаше да ѝ бъде още по-трудно да го напусне?

Когато излязоха от уютния ресторант, още валеше силно. Зак отвори чадъра, вдигна го над главите им и тръгнаха обратно към колата. Реката почти не се виждаше през плътната завеса от дъждовни капки, въпреки че бе съвсем близо. Дъждът скриваше очертанията на околните къщи, нощта изглеждаше непрогледна, зловеща. Минаха покрай една кръчма и когато Камил погледна през огромните прозорци, забеляза, че вътре почти няма хора. Само десетина души стояха пред игралните автомати и масите за табла или отпиваха от чашите си край бара. През старите тухлени стени слабо се чуваха мелодиите, които долитаха от джубокса, и Камил разпозна популярна балада. Няколко години по-късно все още потръпваше, когато чуеше тази песен, заради спомена за това, което се случи след секунди.

Отначало вниманието ѝ бе привлечено от някакъв странен шум. Беше смесица от скърцане и свистене, която дразнеше слуха и приличаше на зловеща какофония. Изведнъж със Зак едновременно се спряха на тротоара и се заслушаха в този загадъчен тътен.

Когато погледна през прозореца на кръчмата, тя замръзна. Гледаше като хипнотизирана как задната стена на сградата сякаш се придвижи с няколко сантиметра напред и започна да се рони.

Електронният часовник с движеща се реклама на бира политна от стената и се разби на пода. Плакатите с кадри от стари филми, окачени в декоративни рамки, се залюляха на пироните, преди да паднат на земята и да бъдат затрупани от падащите тухли и мазилка.

Какво беше това? Какво ставаше? Торнадо? Не, нямаше вятър. Земетресение? Не, земята не се клатеше, въпреки че Камил бе сигурна, че страховитият грохот, който се чуваше, напомня точно за това.

Малкото хора в бара прекратиха непринудените си разговори, престанаха да отпиват от питиетата си и също като нея приковаха уплашени погледи в стената. Всички изпаднаха в паника. Побягнаха вкупом към вратата и дори най-силните мъже нададоха викове.

— Господи! Това е кално свлачище! — изкрещя Зак в ухото ѝ и започна да я дърпа за лакътя, за да я изтръгне от вцепенението ѝ. Побягна заедно с него и след като изминаха няколко крачки, цялата предна стена на сградата рухна върху тротоара пред очите им.

Парчета от мебели, тухли и стъкла се струпаха на земята под напора на просмукващата се кал. Останалите стени на сградата също започнаха да се тресат под тежестта на калта, която продължаваше да се свлича от склоновете. Хората, останали вътре в бара, се мъчеха да се измъкнат през изпочупените прозорци, за да избягат от потоците кал, които само след няколко мига щяха да ги задушат.

Когато видя как и последната носеща греда на сградата рухна, изведнъж я обзе уплаха. Зак! Със сила, придобита от внезапно връхлетелия я ужас, тя издърпа ръката си от неговата и го блъсна встрани от тротоара. Неочакваното ѝ движение и удивителната сила на удара го накараха да загуби равновесие. Той се подхлъзна, политна към пропуканите плочки, хлъзна се на тротоара и се претърколи по улицата, където беше сравнително по-безопасно. Чадърът, който държеше в ръка, се счупи при падането. Лежейки в калта на улицата, Зак вдигна глава и премигна замаяно. Косите му бяха сплъстени от дъжда, дрехите му бяха опръскани с кал.

— Обичам те! — извика Камил сред целия хаос.

Той отвори очи, но в миг в тях се изписа ужас. Тя чу как изкрещя името ѝ и изведнъж почувства невероятно силна болка в тила. Опита се да разсее мрака, който завладя съзнанието ѝ, но почувства как краката ѝ се подкосиха и тротоарът сякаш се надигна към очите ѝ. „Ще

умра“, помисли си тя спокойно. Последната мисъл в съзнанието ѝ бе благодарствена молитва за това, че Зак бе невредим.

Тя чуваше дъжда. До слуха ѝ долитаха приглушени гласове. Усещаше остър мирис на дезинфекциращи вещества. Почувства, че дрехите ѝ са влажни и лепнеха.

Опита се да отвори очи, но лъчът светлина, който проникна между клепачите ѝ, се вряза в съзнанието ѝ като нажежено желязо и тя веднага затвори очи.

Някой повдигна ръката ѝ.

— И приятелите си ли не можеш да познаеш? Само ще ти измеря кръвното, Камил.

— Доктор... — Гласът ѝ бе пресипнал. — Доктор Даниълс, вие ли сте?

— Че кой друг? Нима някой друг откачалник би излязъл в нощ като тази?

— Къде е... Зак? Какво стана?

— Задавай въпросите си един по един, ако обичаш.

Беше благодарна за това, че силните му ръце докосваха раменете ѝ и ѝ вдъхваха увереност. Както винаги, гласът му звучеше грубовато, но тонът бе искрен и приятелски.

— Намираш се в линейка. Спомняш ли си за свлачището? — Тя кимна и той продължи: — Е, някаква тухла здравата те е халосала по главата, но ще се оправиш. Нямах мозъчно сътресение.

Тя се усмихна въпреки болката и още веднъж се опита да отвори очи. Този път повдигна мигли по-бавно и пред нея се откри смешното лице на доктора — отначало замъглено и раздвоено, после постепенно се проясни.

— Какво стана със... Зак?

— Няма загинали. — Той я потупа успокоително по рамото. — Няколко души са ранени, но за щастие всички са живи. Там навън е страхотна бъркотия, но от противопожарната служба вече помагат. Казват, че от поройните дъждове склоновете са се размекнали и калта е потекла надолу като лавина.

„Слава богу, че никой не е загинал! Но Зак...“, помисли тревожно тя.

— Сега ще ти сложа една инжекция и като се напиш, почти няма да си спомняш за ужаса. Веднага ще те хване. Ето я. — Тя усети как иглата прободне ръката ѝ над лакътя. — Мисля, че няма нужда да те вземаме в болницата, но ако утре почувстваш нещо друго, освен неприятното главоболие, обади ми се.

Защо не искаше да ѝ каже нищо за Зак? Може би беше сериозно ранен? Беше го видяла на улицата жив и здрав, сега си спомняше това. Ами ако беше се случило нещо, след като тя бе изпаднала в безсъзнание? А дали не беше загинал? Не, доктор Даниълс каза, че няма загинали. А щеше ли да ѝ съобщи истината, ако със Зак се беше случило нещо? Мъртъв ли беше? Не, не можеше да умре, преди да му каже, че го обича! Зак!

Разсъдъкът ѝ започна да се замъглява, а устата ѝ пресъхна. Инжекцията на доктор Даниълс вече действаше. Очите ѝ се затваряха, чувстваше пулсираща болка в главата си.

— А Зак, къде е Зак? Мъртъв е, знам! — Писъкът ѝ отекна в стените на линейката.

— Не, по дяволите, жив е! И е ужасен досадник! Изпаднал е в истерия — почти като теб. Господи, никак не завиждам на доктора, който ще изражда децата ти. — Той се обърна към един лекар от Бърза помощ, който подаваше кислород на друг пострадал: — Потърси мъжа ѝ, ако обичаш. Няма начин да не го познаеш, той е онзи с облещените очи.

В този миг Зак блъсна лекаря встрани и се втурна в линейката. Изглеждаше доста уплашен. Застана на колене до носилката. Камил му се усмихна едва-едва и се опита да каже нещо, но не успя да предаде с думи мисълта на замъгленото си съзнание. Искаше ѝ се да протегне ръка и да отмести назад мокрите къдрици, които се спускаха над челото му. Но чувстваше ръцете си силно натежали, не можеше да ги помръдне.

Зак я целуна нежно по бузата.

— Ти каза, че ме обичаш. Чух те, Камил! Ти ме обичаш! — Изглеждаше безкрайно изненадан. Зарови лице в дрехите ѝ и силно я притисна към себе си. — За бога, Камил, помислих си, че отново съм те загубил.

Какво искаше да каже? Кога преди я беше губил? Навярно вече бе заспала и сънуваше. Но беше сигурна, че усети неспокойното му

дишане. Наистина ли дланите му се плъзнаха по раменете ѝ? Наистина ли галеха лицето ѝ?

Думите му отекваха в съзнанието ѝ: „За бога, Камил, помислих, че отново съм те загубил... За бога, Камил, помислих, че отново...“.

Присъни ѝ се, че пак преживява нощта в Сноу Бърд. Не желаше този чудесен сън да свърши. Искаше да остане в него заедно със Зак. Никога не би го напуснала отново. „Моля те, Господи, нека този път сънят да продължи. Толкова е прекрасен.“

Събуди се, но сънят наистина продължаваше... На отсрещната стена беше камината. Пред големите прозорци бяха спуснати плътни завеси, в стаята бе тъмно. Със Зак лежаха голи в огромното легло, на една и съща възглавница, притиснали телата си. Бе обхванал ханша ѝ, усещаше как сладкият му дъх докосва тила ѝ.

Това не беше сън! Това не бе стаята в Сноу Бърд! Беше стаята на Зак в Брайдъл Рийт. Нежната ѝ въздишка го събуди, защото Зак се раздвижи...

Наведе се към нея и се опита да разбере по изражението ѝ дали чувства болка.

— Скъпа моя — прошепна той. — Как се чувстваш? — Устните му леко докоснаха нейните с нежна целувка.

Наистина ли беше я нарекъл „скъпа“? Наистина ли така нежно я целуваше? Може би всичко това все пак беше сън. Ако бе така, тя си пожела да продължи вечно. Не искаше да се събуди. Страхуваше се от реалността.

— Чувствам се прекрасно, Зак — плахо каза тя. — С теб съм и двамата сме живи, това е чудесно.

— Камил — задъхано каза той, — толкова те обичам. — Зарови лице в косите ѝ и ги обсипа с пламенни целувки. — Любов моя, моя сладка любима...

Страстно я целуна по устните, тя му отвърна със същата страст.

— Така щеше да бъде на сутринта в Юта. В онази нощ трябваше да ти кажа колко те обичам... Но се страхувах, че няма да ми повярваш. Красиво момиче като теб сигурно е получавало много любовни обяснения. Щеше ли да ми повярваш, ако бях започнал да ти говоря за любовта си?

Тя се усмихна и нежно прокара върховете на пръстите си по гърдите му.

— Вероятно не. Помислих си, че не си способен на силни чувства.

— Да не би това да е деликатен начин да ми кажеш, че съм стар за теб? Сигурно съм ти се сторил старомоден! Все още ли смяташ така? — Дишането му стана неспокойно, когато тя продължи нежно да го докосва.

— Не, разбира се! Това, че си по-възрастен, ме накара да се страхувам от теб. Затова не се осмелих да ти кажа, че бях започнала да се влюбвам. Изплаших се, че ще ми се присмееш. Бях сигурна, че гледаш на мен като на завоевание за една нощ. Не исках да рискувам и затова си тръгнах.

— Твърдиш, че това е била причината да избягаш? О, Камил, колко глупаво сме постъпили и двамата, за да запазим достойнството си. Мислех, че нещо в мен те отблъсква. Колко много ценно време загубихме!

Той отново я целуна така, сякаш искаше наведнъж да изживее всички мигове на наслада, които бе пропуснал. Устните му се плъзнаха по шията ѝ, езикът му проследи нежната ѝ извивка.

— Наистина ли и ти ме обичаш, Камил? — прошепна той.

— Да, Зак — едва успя да изрече тя. — Обичам те още от първия миг, в който те видях.

Пръстите му нежно се плъзнаха по рамото ѝ и това движение я замая.

— Когато се събудих на сутринта и открих, че си си отишла, бях като обезумял. Гордостта не ми позволи да потърся приятелките ти и да ги попитам как бих могъл да те открия. Беше ми казала, че си учила в Ричмънд, но не спомена, че си от Атланта. Обадих се на всички с фамилия Джеймисън в Ричмънд, но никой от тях нямаше дъщеря, сестра или братовчедка Камил. През цялото време съм бил на погрешен път. Когато се върнах у дома, бях непоносим. Никой не смееше да ме закача, за да не си навлече гнева ми. Бях станал ужасно избухлив...

— Искаш да кажеш, че съм била аз? — възкликна тя. — Аз съм била жената, която не си могъл да забравиш? — Тя му обясни, че Диърли ѝ бе разказала как той бил преживял мрачен период заради някаква жена. — Мислех, че тогава си заминал за Юта, за да

преодолееш мъката по своята красива загубена любов и си ме използвал, за да си възвърнеш самочувствието.

— Ти си единствената жена, която някога съм обичал, Камил. И наистина си красива.

Той нежно докосваше рамото ѝ, а ръцете му се плъзгаха по бедрата ѝ.

— Ами Ерика?

Трябваше да знае всичко. Не искаше между тях да има никакви тайни.

За миг застина, погледна встрани от нея, а след това прикова поглед в очите ѝ.

— Спях с нея, Камил, от отчаяние, но никога не съм я обичал.

— Но след сватбата ни в ресторанта чух как ѝ каза, че въпреки брака ти с мен, чувствата ти към нея не са се променили.

— Казах ѝ истината. — Той тихо се засмя: — След брака моето отношение към нея е същото. Не ми харесва и никога не ме е привличала. Тя е най-себичната и пресметлива интригантка, която някога съм познавал. След всяка среща с нея се презирах. Отивах, за да забравя копнежа си по теб, но вместо това, чувствах още по-силна болка, защото ми липсваше твоята нежност и невинност.

— А онези нощи, които прекара навън...

— Ревнуваше, нали? — усмихна се той и я целуна по челото. — Всъщност в повечето от онези дълги и студени нощи спях в плевнята на плантацията. Два пъти ходих да ловя риба, а аз мразя риболова. Няколко нощи просто спирах с колата до реката и наблюдавах катерите, докато стане време да се прибирам. Вдигах доста шум и ти сигурно си забелязала колко късно се връщах.

— Дори не съм усетила, че си излизал — каза тя престорено.

— Усетила си и още как! — каза той и впи жадно устни в нейните. Когато и двамата останаха без дъх, Зак се отдръпна и я погледна с обожание. — Камил, обичам те, но трябва да ти призная нещо. — Очите му светнаха дяволито, с блясък, които ѝ бе добре познат. Явно признанието нямаше да бъде сериозно. — Холът ми харесва.

Тя се престори на ядосана:

— О, Зак, ужасен си! — Вдигна очи и го погледна с любов. — С ласкателство се опитваш да ме вкараш в леглото си! И то в Деня на

благодарността.

— Е, така ще имам още много неща, за които да бъда благодарен — отвърна весело той.

— Зак, не ставай циничен!

— Освен това — продължи съпругът ѝ, сякаш не бе обърнал внимание на думите ѝ, — струва ми се, че всъщност ти не би имала нищо против. Така е, нали?

Той бавно погали гърдите ѝ и с наслада наблюдаваше как при допира на пръстите му зърната им се втвърдяваха.

Тя зарови пръсти в косите му, приближи лицето му към своето и прошепна:

— Искам да се любим.

— Сигурна ли си, че няма да те заболи главата? — Тонът му бе сериозен, но и двамата се засмяха, когато едновременно осъзнаха, че въпросът е двусмислен.

— Ако ме заболи — отговори тя, — ще взема аспирин. Но по-късно... много по-късно.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.